CHIRIL TRICOLICI

ROLLS-ROYCE

ROMAN

CARTEA ROMÂNEASCĂ

CHIRIL TRICOLICI

ROLLS-ROYCE

— roman —

I

Era o invazie lichidă, din nori de potop, prăbușiți parcă definitiv deasupra orașului. Bahnhofstrasse, eleganta stradă a Gării, cu magazine scumpe și restaurante care scot vara pe trotuar măsuțe cochete sub umbrele multicolore, părea strivită de ploaie, de cenușiul opac, un cenușiu apăsător, aproape dureros, ce mistuise totul în jur. Din cînd în cînd, rafale de vînt măturau strada, trimițînd trombe de apă în peretele de cristal din spatele căruia priveam șuvoiul nesfîrșit de mașini și, nu știu de ce, mă încerca sentimentul că apa mi se scurge pe față, spălînd fardul pleoapelor. Stupidă senzație. Stupidă și totuși ea mă încerca mereu și mereu, cu toate că eram perfect conștientă că nici măcar un glonte n-ar fi putut să străbată platoșa de sticlă. Demențial sfîrșit de octombrie ! Sau poate eram eu obosită ? E adevărat, repetasem întreaga dimineață pentru concertul cu Arthur Rubinstein... Doamne, repetiția asta fusese ca o adiere de vînt față de cei doi ani infernali din America : Beethoven, Sibelius, Saint-Saëns, Brahms și din nou Beethoven, *Poemul* de Chausson, *Introducere* și *Rondo capriccioso* de Saint-Saëns, Wieniawski... trei zile la rînd, trei zile la rînd de recitaluri și concerte în săli cu patru sau cinci mii de locuri, o zi pauză, în care zburam de la un capăt la altul al continentului, și iarăși două concerte și trei recitaluri într-o singură săptămînă. Aici nu mă mai culcam cu ticuri nervoase amintind mișcările degetelor pe gîtul viorii, nu mă mai sculam dimineața, după o noapte sau mai multe în care și în somn îmi răsunau în cap, pînă la obsesie, motive din Concertul de Brahms sau din

Sonata a IV-a din Ysaye... Cît de calmă, cît de tandră, cît de generoasă este această Elveţie ! Timpul nu-mi mai era măsurat cu minutul sau chiar cu secunda; aveam ore întregi cînd eram numai a mea, nu mă mai strivea supraponerea aceea umană, rece ca şi rafturile ei de beton, în care nici unul nu vrea să ştie de altul şi altul să ştie de el... Da, totul era la trecut, ceea ce rămăsese... Poate rămăsese acea oboseală... Ieşeam de la repetiţii ca şi cînd aş fi ieşit dintr-un tunel nesfîrşit, iar afară, în loc de o lumină binefăcătoare şi blîndă, m-ar fi aşteptat o zi fără culoare, opacă şi apăsătoare, o zi hîdă şi rea ca şi cea de acum.

La un moment dat, am avut impresia că Mercedes-ul alb care încetinise, ca pentru a căuta un loc de parcare, era al lui Albert, însă maşina s-a depărtat de parcă stăpînul ei s-ar fi răzgîndit să mai oprească aici. Am cerut o cafea şi, aprinzînd o ţigară, am continuat să privesc curgerea maşinilor, petrecînd cu privirea cîte un Mercedes alb. Să nu fi înţeles Albert că a fost vorba de *Bristol Café ?*

Vîntul încetase aproape şi nici nu mai ploua atît de puternic. M-am uitat din nou la ceas : se făcuse cinci şi un sfert, nu, nu mai avea rost să aştept, eram aici de aproape o oră. Cumpărasem la Geneva o carte a lui Sebastien Jeanpriso pe care aşteptam cu nerăbdare s-o termin... Da, nu mai avea sens să rămîn, a intervenit probabil ceva neprevăzut sau pur şi simplu Albert n-a putut să scape de obligaţiile sale.

Chelnerul era lîngă măsuţa de serviciu, i-am făcut semn să vină la plată. Am achitat ştrudelul cu brînză (fusese excelent !), paharul cu vin rosé, cafeaua şi l-am rugat să telefoneze după un taxi. Mi-a răspuns că ar face-o cu plăcere, dar telefonul este defect de azi-dimineaţă, nu are ton, mă roagă să-l iert, i-au cerut şi alţi clienţi să telefoneze după taxi. Am avut impresia că minţea. Minţea sau nu, asta era.

În antreu, lîngă uşa turnantă, aştepta un bărbat. Apropiindu-mă, mi-am dat seama că era cel care stătuse la o masă vecină ; şi cum eu îi simţisem privirea fixîndu-mă cu discreţie, am intuit ceea ce avea să se întîmple. M-a

salutat printr-o înclinare a capului și mi s-a adresat în germană, limba curentă la Zürich :

— Iertați-mă că îndrăznesc...

Am ieșit în stradă ca și cînd nu l-aș fi auzit și, deschizînd în grabă umbrela, m-am adăpostit sub cornișă, cu gîndul de-a aștepta aici un taxi. M-a urmat aproape îndată, dar a rămas la o anumită distanță, de parcă n-ar fi fost hotărît dacă să insiste sau nu. L-am auzit spunînd :

— Mașina mea vă stă la dispoziție, este un gest de politețe elementară pe o vreme ca asta ! Și a continuat după o pauză : Îmi pare rău că am fost înțeles greșit. Poate este normal să interpretați astfel : sînteți o femeie foarte frumoasă. Nu, n-am de gînd să vă cer o întîlnire... Nici numărul de telefon... Cu aceste promisiuni, mă duc să aduc mașina, am fost nevoit s-o las ceva mai departe.

Vocea avea un timbru atît de plăcut, inspira atîta încredere, încît, fără să vreau, am întors capul în direcția lui.

Era un bărbat destul de bine făcut, în jur de 30—32 de ani, cu o față agreabilă, — constatasem toate acestea din pură curiozitate feminină, în timp ce mă aflam încă la masă, — și tocmai de aceea privirea lui m-a umplut de uimire : era în ea atîta suferință, ca și cum bărbatul din fața mea trăia chiar în clipa aceea o mare pierdere. Și-a aplecat ochii de parcă ar fi vrut să-și ascundă durerea — sau poate viclenia acestei dureri ? — și a spus încet, pe un ton aproape confesiv :

— Aduc îndată mașina.

L-am urmărit involuntar cu privirea cum se îndreaptă în fugă spre capătul șirului de mașini parcate la marginea trotuarului și abia cînd s-a pierdut, amestecîndu-se printre pietoni, am reușit să ies de sub impresia privirii sale ; ea produsese în mine un gol, o imposibilitate de a reacționa în vreun fel. „Cunoaștem noi, Fipsi, toate punerile astea în scenă !“ am spus și m-am îndreptat cu pași repezi în direcție opusă.

Ploua des și mărunt, trotuarele se umpluseră de oameni ce încercau parcă să recupereze timpul pierdut, umbrelele se depășeau, se fereau, urcînd sau coborînd, pentru ca apoi să se oprească disciplinate, una lîngă alta, la roșul semafoarelor.

Trecusem de a doua intersecție și mă îndreptam, pe o stradă mai puțin circulată, spre stația autobuzului care trebuia să mă lase aproape de casă, cînd am auzit o mașină mergînd încet în spatele meu. Să fie oare bărbatul de la *Bristol Café* ? m-am întrebat fără să schimb ritmul pașilor și am așteptat să fiu depășită.

După zgomotul sacadat al ștergătoarelor de parbriz, mașina continua să meargă la aceeași distanță în spate. Să fie Albert ? Să fi venit el imediat după ce-am plecat ? M-a reperat din întîmplare pe stradă și acum vrea să-mi creeze impresia că m-ar acosta cineva ? Nu, Albert nu s-ar preta la o asemenea glumă stupidă. Probabil că-i tipul de la *Bristol Café*. Nu îndrăznește ?... Fleacuri ! O metodă și asta ! Timizii plac... În definitiv... Șansa poate fi exact acolo unde te aștepți mai puțin !... Și-apoi, la *Bristol* nu vine oricine...

Începuse să mă calce pe nervi mersul acesta în spate. Așteaptă să întorc capul. N-o să întorc. Venea colțul străzii, trebuia s-o iau la dreapta, iar stația de autobuz era la colțul imediat următor. Am traversat pe trotuarul stîng, gîndindu-mă că astfel îl oblig să acționeze în vreun fel. Acum, însă, nu mai aveam posibilitatea să înregistrez prezența mașinii și asta m-a făcut curioasă. Am rezistat din calcul. Numai că, ajungînd în dreptul stației de autobuz și traversînd din nou strada, n-am văzut nici o mașină care să înainteze cu motorul la ralanti, și nici oprită undeva pe direcția din care venisem. Înseamnă că renunțarea s-a produs atunci cînd am traversat strada sau poate chiar mai înainte, în momentul în care o luasem la dreapta.

Dimineața ținusem cîteva ore caloriferul în priză, în cameră era cald și plăcut, mirosea discret a *jasmin-mousson*. Lăsîndu-mi pantofii, umbrela, haina de ploaie în antreu, mi-am adus aminte că îmi pusesem în gînd să cumpăr din oraș un *spray* nou : cînd să parfumez la plecare aerul camerei, tubul se dovedise gol. Am dat drumul la televizor și am început să mă schimb, spunîndu-mi că Albert o să mă sune dintr-o clipă în alta.

„Ce zici, Fipsi, să nu fi înțeles Albert că a fost vorba de *Bristol Café* ?“

Fipsi e cea mai drăguță maimuțică din lume, încă din clasa a șaptea stă deasupra patului meu, de ea nu mă

despart niciodată. De fapt, unchiul Matei i-o adusese Ioanei, ea-i cu patru ani mai mică decît mine... Fusese plecat la Paris, iar mie îmi cumpărase o casetă muzicală, cînd deschideai capacul cînta *La Marseillaise*. Ioana rămăsese îmbufnată, apoi a izbucnit deodată în plîns. A trebuit să facem schimb, m-au rugat și mama, și unchiul Matei... Îmi plăcuse caseta, însă noaptea Fipsi a venit lîngă mine în pat, spunîndu-mi în șoaptă, să nu audă Ioana, că ea e o maimuțică total aparte, o să devină prietena mea cea mai bună, ei îi voi putea spune absolut tot. Cît despre casetă, Ioana o să se plictisească în cîteva zile de ea. Așa s-a și întîmplat, iar Fipsi a fost lîngă mine și la examenul de admitere în liceul de muzică, și la bacalaureat, și la intrarea în Conservator, și la Festivalul de la Viena, și la Concursul de la Bruxelles, care mi-a adus premiul întîi, apoi la Montreal, în Canada...

Fipsi se uita gînditoare la mine, gînditoare și oarecum încurcată, ca și cînd n-ar fi știut ce să-mi răspundă.

„Da, am continuat, turnîndu-mi *Dubonnet* în pahar, pentru că, la început, a fost vorba de *Sidler*. Eu i-am propus. El a spus «Nu, la *Sidler* aș putea întîlni pe cineva cunoscut, te aștept mai bine la *Rigi*, pe Wagnerstrasse»; și în cele din urmă am căzut de acord asupra lui *Bristol Café*. În capul lui sînt atîtea, încît nu-i exclus să mă fi așteptat la *Rigi*. Sau n-a putut să scape de-acasă, tu ce crezi ?“ „Un om lipsit de voință. Total lipsit de voință !“ „Știu, Fipsi, ai perfectă dreptate, dar...“ „Ai făcut o greșeală că nu l-ai păstrat doar ca prieten. Și ți-am spus doar !“ „N-ar fi durat...“ „Dar ce mai este astăzi durabil ? !“

Pe ecranul televizorului se succedaseră tot felul de reclame, apoi crainica a anunțat filmul *Anne et les Loups*, cu Geraldine Chaplin. Da, stai în fața televizorului, vezi un film, învîrți butonul schimbătorului de canale căutînd un altul sau un program muzical, ziua a trecut și totul ți se pare în regulă. Or în regulă nu era, asta știam foarte bine. Am închis televizorul, spunîndu-mi că va trebui să folosesc în favoarea mea faptul că Albert n-a venit azi. Și nu era vorba numai de Albert...

Am vrut să-mi adun gîndurile, dar nu știu de ce în minte mi-a apărut bărbatul de la *Bristol Café*, privirea lui

ce vorbea despre o puternică suferință. Oare el să fi fost cu mașina în spatele meu ? m-am întrebat, privind picăturile de ploaie ce se furișau, prelingîndu-se pe geamul ferestrei, și mi-am simțit corpul permeabil, de parcă ploaia se scurgea prin mine. „N-am de gînd să vă cer o întîlnire... nici numărul de telefon..." „Avea în schimb de gînd să ajungă cît mai repede în pat ! a izbucnit Fipsi deodată, cu vădită răutate în glas. La tine, la el, dacă nu, într-un pat de hotel, de motel, nu contează, pat să fie ! Este ceea ce urmăresc, fără excepție, toți bărbații ! Și, fii sigură, era însurat !..." „Bine, lasă-mă în pace, vreau să citesc !" am repezit-o și m-am întors cu spatele la ea. O indispoziție tainică pusese stăpînire pe mine, o indispoziție fără motiv, mă simțeam parcă traumatizată, ca și cînd aș fi fost sub o influență nefastă. L-am luat pe Sebastien Jeanpriso, m-am instalat în pat și, alegîndu-mi o poziție cît mai comodă, am căutat să scap de neliniștea confuză și în același timp irezistibilă care încerca să mă domine.

După un timp, mîna stîngă a început să mă doară. Nu, nu era de vină ceasul-brățară pe care uitasem să-l scot. Mă durea cicatricea. Din cauza vremii probabil. Cicatricea asta urîtă. Ca un capăt de sfoară. Pentru ea cumpărasem ceasul-brățară. Să alunece în jos, s-o mascheze. Mereu eram nevoită să-mi controlez poziția mîinii, oricine putea să priceapă ce înseamnă o cicatrice ca asta. Heeb se bărbierea c-o mașină electrică... Un „Remington"... N-am văzut niciodată în casă o lamă de ras. Ce să caute la mine o lamă de ras ? ! Și țigările...

A sunat telefonul ; gîndindu-mă că-i Albert, mi-am zis să nu răspund : de ce să mă creadă la discreția lui ? ! Și, deodată, mi-a trecut prin minte că ar putea fi bărbatul de la *Bristol Café*. Idioată idee, de unde să fi aflat el numărul meu ? ! Am ridicat receptorul și am auzit aceeași voce care mă amenințase și data trecută. Știam ce aveam de făcut. Am format imediat unu, am pus receptorul alături și am alergat în vîrful picioarelor spre ușă. Din antreu, zgomotul pașilor nu mai putea să răzbată la re-

ceptor, am scos cheile din poşetă şi, după ce am încuiat după mine, am sunat la apartamentul din dreapta.

— Cine-i ? a întrebat autoritar un glas de copil.

Era băiatul vecinilor, un puşti frumuşel şi simpatic. I-am spus cine sînt, l-am întrebat dacă părinţii lui sînt acasă, nu, nu erau, plecaseră la un film. L-am rugat să deschidă ca să dau un telefon de la el.

Mi-a deschis după o clipă de ezitare şi m-a condus la telefon. Am format numărul pe care mi-l dăduse comisarul poliţiei şi la care mai sunasem de două ori pînă atunci, aşa că îl ştiam pe de rost. Dealtfel, nici nu era greu de ţinut minte — 22111. Mi-a răspuns îndată o voce feminină.

— Sînt abonata Irina *Baicusi*, i-am comunicat şi am vrut să continui, dar am fost întreruptă.

— N-am înţeles, vă rog repetaţi numele, mi-a cerut telefonista.

Mereu aveam dificultăţi cu numele meu, i l-am dictat pe litere :

— *B-A-I-C-U-S-I*. Irina *Baicusi*. Aşa procedam de fiecare dată, îl transformam pe „ă" în „a", „ş" în „si" şi puneam accentul pe prima silabă. Am numărul de telefon 52052, am fost din nou ameninţată, comunicarea reclamaţiei mele se găseşte la dumneavoastră.

— Aţi format unu ?

— Da, am format chiar după primul cuvînt. Şi-am pus receptorul alături. Am recunoscut imediat vocea, era aceeaşi voce de data trecută.

— De unde telefonaţi acum ?

— De la apartamentul vecin. Vreţi să vă dau numărul ?

— Nu, nu-i nevoie. Aşteptaţi acasă şi nu aşezaţi receptorul în furcă pînă nu vă sun eu.

Puştiul se uita speriat la mine, l-am mîngîiat pe cap, încercînd să-i zîmbesc, şi el m-a întrebat cu o voce încărcată de emoţie :

— Da' de ce vă ameninţă, tanti ? Ce vrea, bani ?

— Dacă ar vrea bani ar fi bine, ar însemna că îi am, i-am spus şi i-am mulţumit că fusese atît de drăguţ şi-mi dăduse voie să telefonez de la el.

Întorcîndu-mă la mine, am vrut să deschid televizorul, dar în clipa în care era să apăs pe buton mi-am dat seama că receptorul telefonului retransmitea fiecare zgomot din cameră.

Și deodată el s-a transformat în sirenă. Erau telefoanele, data trecută fusesem sunată la fel.

— Am verificat, m-a anunțat telefonista, n-ați fost chemată de nimeni.

— Cum se poate, doar..., am încercat să protestez și am fost întreruptă.

— Sînteți în evidența noastră, la masa de control conexiunile dumneavoastră ar fi fost blocate. Blocate cu ale postului telefonic de la care ați fost chemată. Or ele nu sînt.

— Imposibil ! Este imposibil !

— Înseamnă că n-ați format unu.

— Ba da ! Asta știu sigur ! Am recunoscut vocea și imediat am format unu. Începuse să profere amenințarea, aceeași ca și de rîndul trecut, de teamă să nu închidă n-am mai stat să-l ascult, am format repede unu, am pus receptorul alături — l-am pus pe pat — și-am alergat la apartamentul vecin. V-am mai spus, de acolo am telefonat.

— Domnișoară *Beicusi*, mi-a stîlcit telefonista numele și a continuat pe un ton cam înțepat : m-am uitat în fișa dumneavoastră, anexată la reclamație. Ne-ați mai sesizat de două ori, dar nu s-a putut stabili nimic. Am în față consemnările colegelor mele.

— Precis mă sună de la un telefon public ! Ca să nu poată fi depistat !

— Da, de obicei așa se procedează. Dar asta-i treaba poliției.

— De fiecare dată de la alt telefon public.

— De la telefon public sau nu, astăzi sesizarea dumneavoastră este neîntemeiată. Eu nu pot consemna în fișă decît ceea ce am constatat.

Am vrut să spun că telefoanele ar trebui să trimită un mecanic care să-mi verifice aparatul, nu-i exclus ca cifra unu să nu se formeze corect, dar cineva suna imperativ la ușă. I-am cerut scuze telefonistei și m-am dus să deschid. Era Elsa. Nu fusese niciodată la mine, de

unde aflase oare adresa ? m-am întrebat în timp ce scoteam lanțul de siguranță al ușii.

A intrat ca o furtună și, în loc de bună seara, mi-a spus cu imputare în glas :

— Bine, dragă Irène, cum poți să vorbești atîta la telefon ? ! De azi-dimineață te sun !

Am rămas uimită : singura convorbire fusese asta cu telefoanele.

— Și era ocupat ? Ai sunat și era ocupat ? Azi-dimineață ? !

— Tot timpul ! Și la unsprezece. Și la unsprezece și jumătate. Și la douăsprezece. De la unsprezece la douăsprezece am sunat încontinuu aproape. Ocupat tot timpul. Am încercat apoi la patru... Din nou pe la cinci.

— Înseamnă că telefonul meu este defect. Între trei și jumătate și șase am fost plecată în oraș.

— Hai, îmbracă-te, am ceva pentru tine.

— Pentru mine ?

— Da, ai să mă înlocuiești o lună de zile. Șeful pleacă într-o călătorie de două luni prin America Latină — Peru, Brazilia... și-a consimțit să-mi fac în timpul ăsta concediul. Mă duc la fratele meu la Bellano. Pe lacul Como. E teribil de frumos. Are un hotel-pensiune chiar pe malul lacului și nu l-am văzut de doi ani. E însurat c-o italiancă de o sută de kilograme, *mamma mia, che parla !...* Vei avea de făcut ceva foarte simplu : ridici în fiecare zi corespondența și-o trimiți șefului meu pe adresele pe care el ți le va comunica telegrafic. Asta-i tot, și-ți rotunjești cîștigul cu o mie de franci. Ce, e rău o mie de franci pentru o treabă ca asta, care nu-ți ia nici măcar o oră pe zi ? ! Hai, îmbracă-te, să mergem să te prezint. I-am vorbit despre tine... Pleacă mîine cu avionul la paisprezece și treizeci și cinci de minute. Hai repede !

Eram puțin năucită, am spus „Oh, îți mulțumesc foarte mult, Elsa !“ și, alegîndu-mi o pereche de ciorapi, am început să-i trag pe picioare.

— Să fiu bărbat, aș înnebuni după picioarele tale ! a exclamat ea deodată. Uite, mie, ca femeie, și-mi face plăcere să le privesc. Ești tare reușită, Irène ! Aveam o prietenă la St. Gervais...

Elsa era din St. Gervais, un orăşel francez din apropierea graniţei cu Elveţia, venise la Zürich de vreo doi ani, locuisem la aceeaşi pensiune, aşa o cunoscusem, camerele noastre fuseseră vecine. Elsa îşi găsise apoi postul ăsta de secretară, destul de bine plătit din cîte ştiam.

Îmi alegeam tocmai o rochie, cînd ea mi-a atras atenţia :

— Mai sobră, Irène. Şi a adăugat rîzînd : Nevastă-sa nu-i cea mai simpatică femeie din lume !

— O să-mi pun *deux-pièces*-ul ăsta bleumarin, am răspuns, şi-o să arăt ca o plasatoare de teatru.

De fapt, mă gîndisem nu atît la *deux-pièces*-ul acela, cît la o perucă cu o pieptănătură care nu-mi venea deloc, dar eu învăţasem că, de multe ori, este cît se poate de inteligent să arăţi mai ştearsă, mai banală, mai oarecare...

Jos ne aştepta Volkswagen-ul Elsei, după aproximativ douăzeci de minute opream pe o stradă din cartierul Zähringert, în faţa unei vile, apărată de un grilaj de fier. Am intrat în curte şi Elsa a sunat la o uşă masivă, ornamentată cu tot felul de sculpturi în lemn, în centrul cărora se găseau două capete de buldogi.

Ne-a deschis după puţin timp un bărbat înalt, în jur de patruzeci de ani, a cărui faţă severă mi s-a părut cunoscută.

— Domnişoara *Irène Baicusi*, m-a prezentat Elsa şi, pentru că domnul Krebs rămînea tăcut, uitindu-se absent la ea, ca şi cum l-ar fi preocupat ceva cu insistenţă, a adăugat, subliniind cuvintele printr-un gest al mîinii : V-am vorbit... Dînsa mă va înlocui în perioada concediului.

— Elsa, vino, te rog, i s-a adresat el, de parcă n-ar fi auzit-o, şi a pornit înainte. S-a oprit apoi brusc, s-a întors spre mine şi-a spus : Domnişoară Băicuş, Elsa o să-ţi explice ce ai de făcut. Şi tot ea o să-ţi dea cheia de la cutia de scrisori. Pentru munca dumitale vei primi opt sute de franci, plus patru sute de franci pentru cheltuieli poştale. Decontul îl vei face cu Elsa. Mîine dimineaţă te rog să fii la unsprezece aici.

La sentimentul de contrariere se adăuga unul dominant de uimire : şeful Elsei îmi pronunţase cît se poate de corect numele, spusese „Băicuş", şi nu „Baicusi" sau

„Beicusi" sau... Da, spusese Băicuș. am auzit clar, am auzit cît se poate de clar. Nu, niciodată nu mi-a pronunțat nimeni atît de corect numele aici, în Occident. Și de ce opt sute de franci, cînd Elsa mi-a zis de o mie ? ! Despre o mie de franci fusese vorba !

Rămăsesem în vestibul, chiar lîngă ușă, neștiind ce să fac. Am urcat încet cele cîteva trepte de marmură, dincolo de care se deschidea un hol imens, abia luminat. Era să pătrund înăuntru, împinsă de o curiozitate inexplicabilă, mi-am amintit însă că la ieșirea din Volkswagen-ul Elsei mă lovisem ușor cu capul de tavan, mi se deranjase probabil peruca. În vestibul, în dreapta și în stînga ușii, erau montate două oglinzi de înălțimea unui om ; cu toate că lumina care venea de la o plafonieră era foarte slabă, mi-am putut da seama că totul era în regulă și m-am mirat cît de tare mă putea urîți pieptănătura asta a perucii. Parcă abia ieșisem de la un coafor de mîna a cincea. Nu știu ce-mi venise odată, de revelion... Eram în primul an de Conservator, fusese ideea Cristinei sau chiar a mea, în orice caz ea m-a dus, era undeva pe bulevardul 1 Mai, pe lîngă Piața Domenii, îmi spusese că are o coafeză care n-o să ne lase să așteptăm prea mult. Victor s-a speriat cînd m-a văzut, m-a pus să mă spăl imediat pe cap, nu mai erau nici douăzeci de minute pînă la ora 12. Anul Nou m-a prins în timp ce Victor îmi usca părul cu foehnul.

II

Rămăseseră singuri în compartiment și după un timp aproximativ l-a auzit adresîndu-i-se :

— Irina, pot să deschid geamul ?

O conduseseră mama și Ioana la gară, trenul a avut o întîrziere de vreo zece minute, a intrat într-un compartiment, a așezat pe banchetă, chiar lîngă ușă, vioara și cartea, a pus geamantanul în plasă, a ajutat-o probabil chiar

el să-l ridice, și a ieșit pe culoar, la fereastră. Mama și Ioana o urmăriseră de pe peron, văzuseră în ce compartiment intrase, așa că le-a găsit așteptînd-o. Irina le-a spus că sînt locuri destule, a avut dreptate domnul Mărăscu, și a rugat-o pe Ioana să nu uite cumva de canar. Îl adusese o vecină de apartament cînd plecase, cu cîteva zile în urmă, în concediu la mare, și avusese grijă să le lase și o pungă cu mei.

— Victoraș, mă suni diseară, nu uiți ! s-a adresat o doamnă, care stătea lîngă Ioana, cuvia de la fereastra de alături. Era o femeie în jur de treizeci de ani, cum i s-a părut Irinei, cu ochi mari, foarte frumoși, și, fără să vrea, Irina a întors capul spre fereastra vecină, să vadă cui i se adresase.

Mama Irinei a ținut imediat să-i aducă aminte fiicei :

— Irina, telegrafiezi mîine, auzi ?

Așa aflase Victor că o cheamă Irina și cu toate că ea a rămas o clipă surprinsă auzind că este strigată pe nume, a răspuns calm și egal, ridicînd ochii de pe carte :

— Da, Victor, deschide-l. Te rog însă nu complet, să nu fie prea mare curent. Și și-a reluat lectura.

Găsiseră în compartiment un bărbat mai în vîrstă, care a coborît la prima sau la a doua stație după ce se urcaseră ei, și o pereche — ea, o minionă picantă, el cu o față scăpătată, un minut nu i-a stat gura. Erau plecați, se vede, la vagonul-restaurant, pentru că îl rugaseră pe Victor să aibă grijă și de bagajele lor.

Irina continua să citească, cînd Victor a întrebat-o din nou :

— Spune-mi, te rog, ce faci cu vioara ?

Trecuse probabil cam o jumătate de oră de la prima lui tentativă de a lega o conversație și, într-un timp, Irina chiar se mirase că Victor tace, că nu găsește din nou un pretext. Îi plăcuse încercarea lui de a o surprinde, spunîndu-i pe nume.

— După cîte am auzit, cu vioara se cîntă... Tu știi altceva ? i-a răspuns Irina.

— Ha-ha ! a făcut el, amuzîndu-se că îl prinsese pe picior greșit. Am pus eu întrebarea aiurea. E vioara ta ? Cînți la vioară ?

— Da, i-a răspuns ea sec. A vrut să continue spunîndu-i, ca să-l pună la punct, că se duce la București pentru a da examen la Conservator, dar a rămas tăcută, fără să-și poată explica de ce tăcuse, de ce nu vorbise. Era sigură că Victor nu terminase încă liceul, o fi probabil în ultimul an, nu pricepea cum de nu-i retezase nasul încă de la bun început.

— Zău dacă-mi vine să cred ! a spus Victor.

— De ce ? a făcut ea intrigată.

— Pentru că nu semeni deloc cu o violonistă.

— Dar după părerea ta cum trebuie să arate o violonistă ? l-a întrebat Irina, însă el a continuat :

— ...Poate dacă ți-ai pune niște ochelari rotunzi... Mici și rotunzi. Cu ramă metalică, albă... Cum trebuie s-arate o violonistă ? Fragilă. Fragilă și transparentă. Ca o libelulă. Spune-mi, ți-e teamă ?

— Teamă de ce ?

— Cum de ce ? ! De examen !

— Aaa, nici un pic.

— Nici mie. Puteam să intru la Institutul nostru politehnic fără nici un fel de probleme... Sînt handbalist, m-au și legitimat la ei. Au tras de mine : hai ! Nu mă interesează. Vreau să fac Electronica. Da, cred că nu ți-e teamă dacă-l citești înainte de examen pe Kafka. Cum ți se pare *Procesul* ? Am văzut că ești pe la mijloc.

— Îl citesc pentru a doua oară. Irina a vrut să continue, dar Victor a întrerupt-o :

— Aiurea ? ! Așa mult ți-a plăcut ? Eu am găsit *Castelul* mai bun.

— De ce ?

Întrebarea fusese pusă foarte natural, Victor însă a înțeles că Irina îl sondează. De fapt asta intenționase și el cînd deschisese discuția despre carte. Spuse :

— Pentru că simbolul este mai clar în *Castelul*.

— Poate... spuse Irina cu oarecare îndoială în voce.

— Așa mi s-a părut mie. Spre deosebire de Iosef K. din *Procesul*, eroul principal din *Castelul*...

— De fapt e același personaj, l-a întrerupt Irina, dar într-o altă ipostază. Nu crezi ?

— Cred că și unul, și altul sînt Kafka.

— De la K vrei să spui ?

Irina forțase nota. Victor a vrut să spună : „Ascultă, violonisto, chiar așa troglodit mă crezi ?“, dar s-a abținut.

— Nu, surioară, m-am gîndit la condiția lui umană... a spus el zîmbind ușor ironic.

— Mi-a împrumutat o cunoștință de-a mamei o carte în germană cu două din romanele lui, care la noi, după cîte știu, n-au fost încă traduse. *Die Verwandlung*, unde personajul principal se transformă într-un miriapod, dar cu minte umană, și *In der Strafkolonie*...

— Știi atît de bine germana ?

— Da, primele opt clase le-am făcut la școala germană. Limba am învățat-o de la mama și mai ales de la bunica. Cartea despre care ți-am spus avea și o introducere critică asupra întregii opere a lui Kafka — acum citesc cu alți ochi *Procesul*...

— Irina, a întrerupt-o Victor, te rog, cîntă ceva la vioară ! Te rog foarte mult ! a spus el pe neașteptate și a privit-o o clipă tăcut. Apoi s-a ridicat, a închis fereastra, s-a dus la ușă și a tras draperiile, s-a așezat la loc și și-a pus mîinile pe genunchi, ca un școlar supus și cuminte.

Irina a scos vioara cu o mișcare aproape reflexă, apoi, aducîndu-și aminte unde se află, s-a oprit.

— Totuși, Victor, sîntem în tren... Ești sigur că vrei să mă auzi cîntînd ?

Victor continua să se uite la ea cu un zîmbet senin, fără să scoată un singur cuvînt.

Cu o mișcare hotărîtă, Irina a pus vioara la gît și, după un acordaj sumar, a atacat *Chaconna* din *Partita a II*-a de Bach. Nu-și imaginase vreodată că ar putea cînta Bach în tren. Acum însă i se părea cum nu se poate mai firesc. Țăcănitul monoton al roților îi crea o stare de liniște, de cadru imperturbabil. La un moment dat a început chiar să se mire că reușește să se stăpînească atît de bine și s-a gîndit că era pentru prima oară că nu accelerează tempoul din cauza dinamizării primelor variațiuni. Irina luptase întotdeauna și cu rezultate destul de instabile pentru a dobîndi calmul, luciditatea perfectă în momentul interpretării și iată că acum această liniște se instalase fără să-i ceară un efort deosebit.

Pe figura lui Victor era ceva între uimire și interes profund. Cînd ultimele sunete ale *Chaconnei* se stinseră, privirea lui păstra aceeași expresie.

— Ți-a plăcut ? l-a întrebat Irina.

— Ce-a fost ? În materie de muzică grea sînt un troglodit perfect !

— Handbalist... a nuanțat Irina, dar Victor a continuat de parcă n-ar fi auzit remarca ei :

— Cred că mi-ai pus o falsă problemă. Dacă mi-a plăcut ? Spun că mi-a plăcut un *show* transmis de Euroviziune, că mi-a plăcut plăcinta cu brînză... Cu asta însă este altceva... Este ceva parcă dincolo de plăcere. Ai să fii o mare violonistă, Irina ! Ai să pleci în turnee, ai să colinzi lumea și-ai să-mi aduci un Ford Capri argintiu ! E-o idee mortală, ce zici ? Ha-ha !

— Ca să „aspiri" fetele cînd voi fi plecată din țară ? Trabant, Victoraș, Trabant !

— Tu știi ce vrei și, cînd vrei ceva, sînt sigur că știi să obții, a spus el deodată, ca și cînd ar fi dat pe față gînduri mai vechi.

— Asta de ce ?

— Așa. Ești nesofisticată... Cînd ai început să cînți, ai devenit însă alta. O altă Irină. Sînt două Irine în tine. Te-ai făcut palidă, privirea s-a dilatat... Îți stă foarte bine așa, cu părul căzut, cînd îți apleci capul deasupra viorii. Ai devenit transparentă...

— Și fragilă, a adăugat Irina ironic.

— Nu, fragilă nu. Fața ți-a devenit transparentă. Diafană. Ai luptat la Mărășești ?

— Uitucule, am fost amîndoi în același tranșeu !

— Atunci hai să mîncăm ceva ! Mama mi-a pregătit un pui...

— Ce mamă tînără ai ! a exclamat Irina, în timp ce Victor se ridica să ia plasa în care maică-sa îi pusese mîncarea de drum. Cîți ani are ? a întrebat ea cu o notă de curiozitate în voce.

— Treizeci și șase.

— Atunci tu cîți ani ai ? a rămas mirată Irina.

— Nouăsprezece.

— Înseamnă că la șaisprezece ani era măritată, și a adăugat după o clipă : Ai o mamă tînără și frumoasă !

Tu semeni cu tata, nu ?

— Ha-ha ! *Thanks !*

— Nu-nu, am vrut să spun...

— *O.K. !* Las-o baltă, surioară ! a întrerupt-o el și a început să desfacă pachetul pe măsuța compartimentului. Cu mama sîntem ca doi prieteni... Poate și pentru faptul că este atît de tînără.

Spre deosebire de maică-sa, o smeadă cu trăsături clasice, Victor era blond, asta vrusese Irina să spună. Avea o față de ștrengar, cu un nas puțin cîrn, și ceea ce constrasta era doar bărbia energică. În timp ce se ridicase să închidă fereastra, urmărindu-l cu privirea, Irina văzuse că era foarte bine legat : un tors de sportiv, un mijloc subțire, picioarele lungi și puternice. Îi stătea foarte bine în blugi, ea îi venea probabil pînă la umăr, își spusese.

— N-am cuțit și furculiță... a zis Victor și a adăugat : Dealtfel, puiul se mănîncă cu mîna.

— Cu gura, știam... a rîs Irina, dar el n-a luat-o în seamă.

— Uite așa... și, rupînd o pulpă, vru s-o ducă la gură. Iartă-mă, te rog, trebuia să te servesc pe tine întîi. Da, semăn cu tata. Irina, fii bună și desfă tu puiul. Avem și șervețele aici...

— Pentru degetele tale de handbalist o să fie mai simplu. Nu-ți face probleme, amîndoi avem mîinile la fel de curate.

Au izbucnit în rîs.

În timp ce mîncau, Victor a întrebat :

— Irina, cea care te-a condus cu mama la gară e sora ta, nu ? Ea la ce cîntă ? La pian ?

— De ce la pian ? De ce n-ar cînta și ea la vioară ? !

— Nu știu... Te-am văzut la un moment dat cîntînd la vioară, sora acompaniindu-te la pian, iar părinții, pe o canapea, ascultîndu-vă. Seara. O scenă de familie.

— Ioana n-are ureche muzicală. Însă mama cîntă într-adevăr foarte frumos la pian. E profesoară de muzică.

— Și tata ?

— Tata nu stă cu noi, a zis Irina și a regretat imediat. I-ar fi putut răspunde „Tata e avocat“, apoi să schimbe

vorba. De ciudă îi venea să arunce în Victor cu aripa de pui. L-a auzit spunîndu-i încet :

— Nici eu n-am tată. De doi ani. Infarct la patruzeci și șase de ani. În timp ce stătea la televizor, în fotoliu. Cu cîteva zile înainte îmi spusese că viața nu-i un fotoliu comod din care să privești tot timpul la televizor... Unde vei sta în București ?

— La cămin.

— Și dacă nu vor fi locuri ?

— Nu știu, o să văd.

— Dacă nu vor fi locuri, te duc la sora tatii... Are pe Luterană, lîngă Piața Palatului, un apartament foarte frumos. Trei camere pe hol... Soțul ei e medic și-i plecat pentru doi ani în Maroc. N-am nici-o grijă, sigur se-ntoarce c-o mașinuță de-acolo ! Ca să aibă Horia ce hingheri. Am fost acum o lună la ei, tanti Letiția era în oraș, știam că-n bărulet pot găsi o țigară ca lumea, deschid, mă uit, citesc, cunosc : *whisky*. La naiba, sticla era nedesfăcută. Sper să nu fi rămas tot așa. Ai băut *whisky* vreodată ?

— Nu.

— Nu-i mare lucru, dar toți se dau în vînt după el. Din snobism cred.

— Victor, în ce lună și în ce zi ești născut ? l-a întrebat Irina deodată.

— De ce ? a vrut el să știe.

— Răspunde-mi și-ți spun.

— Nu, spune tu întîi.

— Hai, Victor... l-a rugat Irina, alintîndu-se.

— Martie, douăzeci și opt.

— Nu mă minți, nu ? Sau ai spus o dată la întîmplare, ca să vezi de ce te-am întrebat ?

— Nu, a zîmbit Victor amăgitor. Și pentru că Irina se pregătea să protesteze, a zis : Îți arăt buletinul.

— Hai, arată-l !

— E așa de important ? E așa de important să știi data exactă ?

— Ai să vezi, e important.

Victor a scos portofelul din buzunarul din spate al blugilor și i-a întins buletinul de identitate. Irina s-a convins că Victor spusese adevărul și a exclamat :

— Formidabil, ești din zodia *Berbecului !*

— Berbecului ? ! s-a mirat Victor. Ştiam de *Gemeni*, de *Scorpion*, de *Fecioară*... De zodia *Berbecului* n-am auzit. Şi aşezîndu-şi degetele arătătoare de-o parte şi de cealaltă a frunţii, a repezit capul în direcţia Irinei : Muuuuuu !

Fata a izbucnit într-un rîs zgomotos, spunînd auzit doar de ea : „Nu străpunge *Balanţa*, e partenera ideală a *Berbecului !*"

— Şi cum e *Berbecul* ? a întrebat Victor. Tu ce eşti ? *Berbecul* trebuie să fie agresiv, nu ?

— Deloc. Dar îi place să domine. *Berbecul* dă rareori înapoi.

— Ca orice berbec. Şi ? Şi altceva ?

— Ai vreun semn din naştere ?

— Semn din naştere ? Nu. De ce ?

— Nativii din *Berbec* pot fi roşcaţi — tu eşti blond, deci s-ar potrivi — şi pot avea un semn din naştere. „Viaţa va fi sportivă şi ameninţată a se sfîrşi violent", şi-a adus Irina aminte, văzînd pentru o clipă paragraful din zodiacul pe care îl avea acasă. Cei din *Berbec* au aptitudini pentru sport de performanţă, a zis ea.

— Asta ai inventat tu acum, a rîs neîncrezător Victor.

— Nu, pe cuvîntul meu că nu.

— Tu ce eşti ? Nu mi-ai spus.

— Eu sînt din *Balanţă*.

— Nici de *Balanţă* n-am auzit. *Balanţa* cum e ?

— N-ai să mă crezi, însă nativii din *Balanţă* sînt dotaţi cu aptitudini artistice : muzică, pictură, dans... Apropo, cei din *Berbec* au ambiţia de-a înfăptui ceva original. Ideile *Berbecului* vor părea în ochii multora irealizabile, imposibile, dar el este hotărît să le pună în practică, să le aducă la îndeplinire. Cei din *Balanţă*... Tu ştii ? Eşti cu şapte luni mai mare ca mine !

— Nu cu intenţie !

— Tu ai spus-o !...

— *O.K.* ! Dar te rog să ţii seama că sînt cu şapte luni mai mare decît tine ! a zis Victor autoritar, avertizînd-o cu degetul.

— Vezi, înclinaţii spre dominare ! a remarcat Irina. Ca la toţi cei din *Berbec* !

— Şi cei din *Balanţă* ?

— Ți-am zis : sînt destinați carierei artistice. În special femeile. Bărbații pot fi bijutieri, scriitori, pictori... Ziua este egală cu noaptea. Semn de echilibru al naturii și al oamenilor ce se nasc în această zodie. Da, tu ai avut dreptate, eu știu ce vreau, a spus Irina, și ochii ei s-au oprit pentru o clipă gînditori, fixînd un punct imaginar, aflat undeva pe genunchii lui Victor. Femeilor din *Balanță*, a continuat ea de parcă ar fi recitat o poezie, le poartă noroc smaraldul, iar dintre metale, arama. Ziua cea mai favorabilă le este vineri și sînt guvernate de planeta Venus. Cumpăna e semn de aer. Sînt deci grațioase, cu gust, cochete, parfumul lor este iasomia. Și sînt geloase, a spus pe neașteptate Irina, pe neașteptate mai ales pentru ea. Auzindu-se, a simțit că roșește, a vrut să continue, dar Victor a oprit-o și, ridicînd mîna, a zis zîmbind :

— O să țin cont...

— Sînt inteligente... a urmat ea, ca și cînd nu l-ar fi auzit și a adăugat : Și sociabile. Ca dovadă — stau de vorbă cu tine.

— Da' la examene pică ? Ce scrie în zodiac ?

— Nu. În orice caz, eu, una, n-o să pic !

— Și dacă totuși te pică ? Un ghinion...

— Exclus !

— Să zicem, prin absurd, că te pică, atunci ce faci ?

— Nu poate să mă pice, sînt excelent pregătită. Iar anul trecut am luat premiul II la Festivalul de la Viena.

— Formidabil ! a exclamat Victor, lovindu-se peste frunte. Ești Irina Băicuș... Am citit în ziar. S-a ridicat în picioare și, adoptînd o mină solemnă, i-a întins mîna. Îți prezintă omăgiile o mare speranță a handbalului românesc, viitorul inginer electronist Victor Colceag !

III

Am fost punctuală, la ora 11 sunam la ușa vilei de pe Margrithstrasse nr. 7, îmi notasem aseară adresa, în cartierul acesta nu fusesem decît o singură dată. Mi-a des-

chis aproape îndată șeful Elsei și, precipitîndu-se în direcția holului, mi-a spus în grabă :

— Uitați-vă, astea sînt bagajele, veniți cu ele în stradă ; mă duc să scot mașina din garaj. Repede, domnișoară, altfel pierd avionul !...

Am rămas locului, neștiind ce să fac : valizele erau enorme, cum și-a închipuit animalul c-o să pot căra o greutate ca asta în stradă ? ! Și-apoi... Să vină să și le ia singur ! Lîngă cele două geamantane se afla și o cutie de pălării, am luat-o și mi-am adus aminte de tapetul pereților. Aseară, din cauza luminii prea slabe, nu reușisem să-mi dau seama dacă erau timbre veritabile sau doar un material imprimat, mătase probabil, și m-am apropiat de perete.

Da, erau timbre. Timbre acoperite cu o peliculă de lac incolor. Ca pentru a mă convinge definitiv, am vrut să încerc cu unghia, dar din vîrful scării ce ducea la etaj s-au auzit pași coborînd. Dintr-o mișcare am fost înapoi la valize, ca să fiu surprinsă în timpul efortului. Cea pe care pusesem mîna era ca un fulg. Am luat-o și m-am îndreptat spre ieșire, cu senzația că cineva mă privește de sus, de pe scară : zgomotul pașilor se întrerupsese brusc.

În stradă mă aștepta șeful Elsei lîngă un Rolls-Royce alb, ce strălucea orbitor. Chiar alături se găsea un garaj cu ușa deschisă.

— Haideți, domnișoară... m-a grăbit el nerăbdător.

Am avut senzația că a vrut să-mi pronunțe numele, dar ceva l-a făcut să se abțină. În timp ce prelua geamantanul și cutia de pălării, a continuat :

— Rămîneți la mașină, aduc eu valiza cealaltă. Dacă nu-mi zoresc soția, pierdem precis avionul. Trebuia să plecăm la paisprezece și treizeci și cinci, cu un *Coronado*, dar au anulat cursa.

Mi-a spus toate acestea cu o anumită nervozitate în voce, așezînd bagajele pe canapeaua din spate, apoi, întorcîndu-se spre mine, mi-a făcut semn să-l urmez la garaj.

— Uitați-vă, ușa se închide foarte simplu. Apăsați aici — mi-a arătat el un buton îngropat în peretele interior al garajului — și ieșiți.

Într-adevăr, ușa a început să se închidă încet, basculînd de la mijloc.

Am rămas lîngă mașină, preocupată de aceleași gînduri ce nu-mi dădeau pace din clipa în care constatasem că geamantanul e gol. și dacă îmi părea rău de ceva era că nu încercasem să-l ridic și pe celălalt. Mi-am zis că o să-mi dau seama după felul în care îl va aduce la mașină, precis va fi gol și acesta, altfel nu m-ar fi pus să le car pînă aici !

Spre surprinderea mea, conducîndu-și soția, șeful Elsei nu ducea cu el decît o geantă de voiaj mai măricică, pe care o agățase de umăr. A făcut prezentările, spunînd „soția mea", aceasta m-a examinat dintr-o privire, m-a salutat rece și s-a urcat în mașină. Curios, în loc să-i deschidă ei portiera, domnul Krebs a deschis-o pe cea din spate, invitîndu-mă înăuntru.

Conducea doamna Krebs, am crezut că, luîndu-mă, intenționează să mă lase undeva pe drum, mai aproape de centru, ei însă tăceau amîndoi. Normal ar fi fost să mă întrebe încă la plecare unde vreau să cobor ! Am vrut să spun că i-aș ruga să oprească imediat după stopul următor, puteam lua un autobuz de acolo, dar m-am trezit întrebînd :

— De ce duceți cu dumneavoastră un geamantan gol ? Și încă într-o călătorie atît de lungă ?

A urmat o clipă de tăcere cît se poate de penibilă pentru mine. Nu înțeleg cum de nu mă putusem abține, nu era treaba mea dacă geamantanul lor era gol sau nu ! Mi-a răspuns domnul Krebs, întorcînd ușor capul în direcția mea :

— În afară de o pijama și cîteva mărunțișuri, nu luăm niciodată lucruri cu noi. Este cît se poate de plăcut să-ți cumperi tot ce-ți trebuie în țara în care sosești. Interesant și pitoresc. A făcut o pauză și a adăugat : Pitoresc, mai ales în America Latină.

În scurt timp am ieșit pe șoseaua ce ducea spre aeroport, uitîndu-mă la kilometraj, am văzut că mergeam cu peste 130 de kilometri pe oră. Poate tocmai de aceea dom-

nul Krebs a remarcat la un moment dat, arătînd soției spre ceasul de la bordul mașinii :

— Mai sînt cincisprezece minute pînă la decolarea avionului, sosim tocmai bine.

— Am văzut, a răspuns ea neglijent, fără să reducă nici un milimetru din accelerație.

Restul drumului n-a mai scos nimeni o vorbă, nu știu de ce mă gîndeam tot timpul la obiceiul soților Krebs, cam excentric, cum mi se părea mie, de a-și cumpăra pînă și lenjerie sau mai știu eu ce... pantofi, de pildă, din diverse orașe. Chiar la banii lor, o treabă ca asta presupunea pierdere de timp. Mai cu seamă că, și unul și celălalt, după felul cum erau îmbrăcați, nu arătau a disprețui eleganța. Ea mai ales.

Doamna Krebs a oprit în fața aerogării și din acest moment totul s-a desfășurat atît de repede și de uluitor pentru mine, încît mi-a trebuit un timp pînă să-mi vin în fire.

Coboram ca să-mi iau rămas bun, cînd el, privindu-mă ca și cum mi-ar fi spus „Așteaptă-mă, te rog mult așteaptă-mă !“, mi s-a adresat pe un ton protocolar și rece :

— Domnișoară, duceți mașina în garaj, cheia de la ușă este împreună cu cea de la contact. Cum se-ncuie, v-am arătat. Prima telegramă o s-o expediez miercuri din Caracas. Voi locui la hotelul *Tamanaco*, așa cum v-a spus Elsa. Aveți grijă să primesc cu regularitate corespondența, sper c-o să fiu mulțumit de serviciile dumneavoastră. Apoi a adăugat în șoaptă : Bine că ne-am reîntîlnit, restul nu contează ! și s-a îndreptat în grabă spre intrarea în aerogară, unde soția sa dispărea, urmată de un hamal.

Am vrut să alerg după el, dar nu m-am putut mișca din loc. În cap aveam un haos teribil, din diferite colțuri strigau tot felul de voci, ca într-o sală de bursă, încercam să înțeleg ce voia fiecare, vocile însă se suprapuneau și mai tare, într-un urlet continuu. Și deodată am simțit lîngă mine prezența cuiva. Era un polițist.

— S-a întîmplat ceva ? m-a întrebat el, ducînd mîna politicos la caschetă.

— Nu, nu ! m-am grăbit să neg.

— Nu vă supărați, n-aveți voie să staționați aici, mi-a atras polițistul atenția și mi-a arătat semnul de staționare

interzisă, plantat la cîţiva metri mai încolo. Probabil că nu l-aţi observat... Dacă doriţi să mai rămîneţi, vă rog să duceţi maşina la parcare.

— Îndată. Vă mulţumesc foarte mult, am spus şi am încercat să-i zîmbesc. Ce-a ieşit, zîmbet sau grimasă, Dumnezeu ştie.

Rămăsesem lîngă portiera din spate, aşa cum mă lăsase domnul Krebs, am deschis-o pe cea din faţă, ca să mă urc la volan, şi am constatat cu groază că volanul lipsea. În cap mi s-a produs un gol total, în gît simţeam o uscăciune teribilă, o transpiraţie rece mi-a inundat fruntea, doar instinctul de conservare a putut naşte o asemenea idee grozavă : ridicîndu-mi un pic fusta, am început să-mi fac de lucru la ciorap, ca şi cum acesta ar fi scăpat din butonul portjartierului.

Nu ştiu ce părere şi-a făcut poliţistul despre mine, o fi zis că sînt nebună, fapt este că a avut bunul simţ — pe asta am şi contat, probabil, în subconştient — de a nu asista la o asemenea scenă. Văzînd cum se îndepărtează, am răsuflat uşurată şi, pentru a cîştiga timp, mi-am aranjat şi cel de-al doilea ciorap.

Normal era să fi observat încă pe drum, la venire, că maşina avea volanul pe dreapta, condusese doamna Krebs, iar ea stătuse pe fotoliul din dreapta ! Mă obsedase atît de mult geamantanul gol, mă intrigase într-atîta privirea plină de afecţiune a şefului Elsei, privirea aceea de o clipă, cînd îmi deschisese portiera, de o clipă, dar de maximă intensitate, o privire care spune mai mult decît o mie de cuvinte, încît nu mai existase nimic altceva pentru mine.

Am înconjurat Rolls-ul, care mi s-a părut mai lung ca un vapor, şi m-am aşezat la volan. Căpătasem un răgaz, dar cum între un Fiat 850, fie el şi *coupé*, şi un Rolls-Royce e o diferenţă enormă, nu eram deloc sigură că răgazul acesta îmi va folosi la ceva : în dreapta şi în stînga erau zeci de butoane şi indicatoare de bord.

Am pus mîinile pe volan, mai bine zis m-am agăţat de el, strîngîndu-l cu putere, şi am privit drept în faţă : „Calmează-te !“ mi-am ordonat eu cu voce tare. Un avion cobora la aterizare, sclipind orbitor în razele soarelui, şi în urechi mi-au răsunat cuvintele abia şoptite ale dom-

nului Krebs : „Bine că ne-am reîntîlnit, restul nu contează". „Care rest ? Ce nu contează ?" m-am întrebat. „Lasă-l acum pe domnul Krebs, mi-a spus Fipsi, du mașina la parcare și gîndește-te acolo cît vrei !" Da, așa o să fac.

M-am uitat în oglinda retrovizoare, polițistul se oprise la vreo zece metri în spate, trebuia să mă grăbesc. Am răsucit cheia în contact și Rolls-ul a zvîcnit de pe loc. Doamna Krebs îl lăsase în viteză, naiba s-o ia, noroc că motorul s-a oprit și, mai ales, că în față nu se găsea nici o altă mașină.

„Înainte de-a porni motorul, controlați întotdeauna poziția schimbătorului de viteze". mi-am adus eu aminte de cuvintele instructorului de la Școala de șoferi amatori din București. Făcusem cu el vreo douăzeci de ore de conducere, era un pedagog excelent bărbosul, numai că, sub diferite pretexte, își oprea cam prea des privirea asupra picioarelor mele.

Aplecîndu-mă, m-am uitat la pedale. Toate erau la locul lor : cea de accelerație, de frînă, de ambreiaj. De fapt, nu la ele mă gîndisem, îmi spusesem că va trebui să semnalizez cînd voi porni de pe loc, iar maneta semnalizatorului stînga-dreapta nu pe jos trebuia căutată, ci undeva lîngă volan !

Într-adevăr, erau niște manete — două în stînga, două în dreapta — care din ele o fi, Dumnezeu știe, o să mă descurc la parcare, n-o sta polițistul chiar cu ochii pe mine, să vadă dacă semnalizez la pornire sau nu. Am pus schimbătorul de viteze în punctul mort, am răsucit din nou cheia în contact și motorul a început să toarcă abia auzit. Acum trebuia să aflu care era poziția vitezei întîi. Am găsit-o din prima încercare — stînga-sus, ca la Fiat, dar cînd să pornesc de pe loc, motorul s-a oprit din nou. Ei, cum, doar am accelerat destul de puternic ? ! m-am întrebat nedumerită și în clipa următoare cineva a bătut în geamul porticrei. Era polițistul.

— Domnișoară, mi s-a adresat el, zîmbindu-mi politicos, nu încercați să plecați cu frîna de mînă trasă, n-o să reușiți. Iar dacă o să reușiți pînă la urmă, n-o să ajungeți prea departe. Uitați-vă, *martorul* vă semnalizează — a arătat el spre o lumină intermitentă de la tabloul de

bord — că frîna de mînă e trasă ! Știu, a continuat polițistul cu compătimire în glas, despărțirile sînt un lucru tare neplăcut... Fiți amabilă, gîndiți-vă mai bine la clipa revederii. Este mai indicat, atunci cînd te găsești la volan ! Și, salutîndu-mă, și-a continuat drumul.

Pentru orice eventualitate, am așteptat să se îndepărteze puțin și abia atunci am făcut o nouă tentativă de a pune Rolls-ul în mișcare. De data aceasta mi-a reușit perfect, mașina se lăsa condusă cu o ușurință uluitoare.

Am respectat săgețile indicatoare, am oprit la semnul de pierdere a priorității, așteptînd să se scurgă mașinile care veneau din dreapta și, înscriindu-mă în flux, m-am trezit deodată din nou în fața aerogării. Polițistul se afla lîngă intrare, dacă aș fi oprit acolo, ar fi zis cu siguranță că mi-am pierdut mințile.

De necrezut, parking-ul se găsea la cel mult cincizeci de metri de clădirea aeroportului, erau parcate acolo zeci de mașini, cum de nu le văzusem, nu pot pricepe. Mi-am continuat drumul, fascinată de plutirea mașinii, pentru că Rolls-ul realmente plutea, fără să se audă nici cel mai mic zgomot, și ajungînd la intersecția cu șoseaua, în loc să mă înscriu pe lîngă *insulă* pentru a executa virajul spre stînga, în direcția orașului, am luat-o la dreapta.

De fapt, mi-am zis, vrusesem să duc mașina la parcare pentru a mă descurca în liniște în pădurea de butoane și indicatoare de bord și mai ales pentru a afla care din manete acționează semnalizatorul de direcție, fără de care nu mă puteam încumeta în nici un caz să intru într-o circulație de oraș. O voi face tot atît de bine, și chiar mai bine, într-un loc de refugiu. În primul refugiu.

În Statele Unite călătorisem cu tot felul de mașini de o comoditate perfectă ; probabil din cauza distanțelor mari pe care le au de străbătut, americanii acordă acestui criteriu o importanță cu totul aparte. Rolls-Royce-ul depășea însă nu numai tot ce cunoscusem pînă atunci, dar și ceea ce aș fi fost în stare să-mi imaginez despre confortul unui automobil. Aveam să mă conving îndată cît de prompte și eficiente erau în același timp comenzile lui, cîtă siguranță îți oferea conducerea acestei mașini.

Căutasem cu privirile kilometrajul, pentru a-mi da seama cu ce viteză mergeam ; zărind acul în apropierea cifrei 140, nu-mi venise să cred ochilor, pentru că aveam senzația că n-am mai mult de 80 de kilometri pe oră și, deodată, am văzut drumul blocat de o cireadă de animale ce traversa șoseaua. Cuprinsă de groază, am apăsat cu putere pe frînă. Înaintarea mașinii s-a redus ferm și atît de simțitor, de parcă în spatele ei s-ar fi deschis o parașută imensă, și Rolls-Royce-ul s-a oprit la aproape un metru de cireada de măgari. Bietele animale traversau impasibile șoseaua, fără să bănuiască măcar prin ce primejdie trecuseră în ziua aceea. Doar cîte unul întorcea capul spre Rolls și atunci masca de argint a automobilului se oglindea pentru o fracțiune de secundă în ochii lui mari, blînzi și nevinovați.

Am pus din nou în mișcare mașina, dar în scurt timp o tablă indicatoare mi-a arătat că nu mai aveam de parcurs decît o mie de metri pînă la un loc de parcare. Am sperat în secret că locul va fi ocupat. Nu, era liber. Complet liber, nici o singură mașină nu era oprită acolo.

Am tras pe dreapta și am coborît pentru a admira Rolls-ul. „Nu, asta mai tîrziu", mi-am zis și am reintrat în mașină. Fotoliile erau din piele albă, mătăsoasă, bordate pe margini cu negru, de o comoditate perfectă, te afundai în ele ca într-o pernă cu puf, nu știu de ce am trecut de pe un fotoliu pe celălalt, strecurîndu-mi picioarele printre levierul schimbătorului de viteze și tot felul de aparate de bord care coborau pînă jos, lîngă aparatul de radio. Acesta din urmă avea și casetofon, am apăsat caseta, dar nu s-a auzit nimic. Evident, trebuia deschis întîi aparatul de radio. Dar cum și acolo erau vreo opt butoane, l-am lăsat în pace și am trecut la cele de la tabloul de bord, mutîndu-mă din nou în fotoliul din dreapta.

Apăsîndu-le pe rînd, am pornit caloriferul, ștergătoarele de parbriz, apoi a început să coboare geamul din stînga ; deschiderea celor două flotoare era comandată și ea prin intermediul butoanelor, așa am aflat că mașina dispune de o instalație de aer condiționat, am lăsat-o să meargă, se făcuse al naibii de cald, soarele era chiar în creștet, am apăsat un nou buton și Rolls-ul a început să se ridice treptat, înclinîndu-se într-o parte. Am coborît și

mi-am dat seama că toate roțile dispun de cricuri hidraulice, comandate de butoane aparte.

La apăsarea unui nou buton s-a deschis capacul cutiei de bord. Actele mașinii erau probabil acolo, mi-am spus, și m-am uitat înăuntru. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o sticlă de *whisky JB*. Nici dacă descopeream o comoară nu m-aș fi bucurat mai mult. Era exact ce-mi lipsea — puțin alcool.

Nu mi-a plăcut niciodată să beau direct din sticlă, mi se părea ceva nu numai total neigienic, dar și cît se poate de dizgrațios. Nu mi-a mai păsat de nimic și am dus sticla la gură. Avidă, luasem o înghițitură prea mare, era cît pe-aci să mă înec, am simțit cum îmi dau lacrimile. Mi-am tras răsuflarea și am mai băut o înghițitură. Deabia atunci mi-am dat seama : era un *whisky* bun, în cei doi ani și ceva cît stătusem în Statele Unite învățasem să mă pricep la băutura asta, cu toate că prefer un *Dubonnet* sau *Martini*. În orice caz, cele două înghițituri mi-au pus sîngele în mișcare, în cap mi s-a făcut mai multă ordine, am devenit mai stăpînă pe mine.

M-am uitat, în cutia de bord erau o pereche de mănuși de automobilist, două permise de conducere, probabil ale soților Krebs, și certificatul de înmatriculare a mașinii. L-am luat, curioasă să văd pe numele căruia din soți era înregistrat Rolls-ul. „Ervis Krebs, Rolls-Royce Excalibur". Deci nu un simplu Rolls — dacă un Rolls poate fi simplu ? ! — ci un Excalibur !

Și mi-am amintit de o notă din *Tribune de Genève* în care se relata că, aflîndu-se într-o călătorie în Spania cu Rolls-ul său, nu știu ce lord englez, sau cam așa ceva, s-a avîntat pe un drum forestier din Pirinei și, intrînd într-o stîncă, a rupt puntea din față. Cum piese de schimb pentru Rolls-Royce-uri nu se găsesc pe toate drumurile, a telefonat la uzină, aceasta a trimis a doua zi un elicopter cu mecanici și bineînțeles cu o punte nouă, iar respectivul lord a putut să-și continue călătoria. Întorcîndu-se în Anglia, a trimis ziarului *Times* o scrisoare de mulțumire la adresa uzinei, însă chiar a doua zi după publicarea scrisorii, în același *Times*, a apărut o dezmințire în care conducerea firmei declara că nu-și amintește despre un asemenea caz, deoarece puntea unui Rolls-Royce

nu poate fi ruptă chiar dacă s-ar intra cu ea într-o stîncă. Așadar, la volanul unei asemenea mașini mă aflam ! N-o să fie nici o nenorocire, mi-am zis, dacă o să fac o plimbare cu Rolls-ul. Mi se făcuse foame, era exclus să nu găsesc pe drumul acela un restaurant în aer liber, o să mănînc la o măsuță așezată la umbra unui copac.

Era o hotărîre definitivă, am pus contact și, acționînd una din cele patru manete de la volan, m-am dus în fața mașinii să văd ce se întîmplă. Descoperirea am făcut-o la a treia încercare și fără să mai cobor din mașină : un semnal sonor foarte discret m-a făcut să înțeleg că semnalizatorul lucrează, iar un *martor* luminos — că este vorba de semnalizatorul din stînga. Deci, maneta mică din stînga volanului pentru semnalizatorul din stînga și invers. Indiferent dacă erau mișcate în sus sau în jos.

Am trecut apoi la partea luminilor, după ce am băut încă o înghițitură de *whisky*, am dat drumul la radio și în difuzor au răsunat *pizzicato*-urile corzilor grave din Partea I. *Allegro non troppo*, din *Concertul pentru vioară și orchestră* de Bartók. Am așteptat cu inima strînsă intrarea solistului. Era Gitlis. Da, el era, Yvry Gitlis. L-am ascultat interpretînd tema de manieră improvizatorică, aceasta trebuia să apară și în orchestră...

„Ce-ar fi să mă duc la Geneva ?“ m-am întrebat cu voce tare și am auzit-o pe Fipsi spunînd : „Ce te tot întrebi, cînd tu ai și luat hotărîrea ? Ai luat-o cînd te-ai dat jos să vezi dacă se aprinde semnalizatorul din stînga... De aceea ai și căutat butoanele pentru lumini !“ „Da, de aia și, ai să vezi, plec la Geneva !“ am zis ca și cum aș fi amenințat-o, dar ea a continuat : „Ideea ți-a încolțit în minte încă pe drum, cînd ai sperat că locul de refugiu va fi ocupat. Nu ascultînd *Concertul* de Bartók. Radioul nici nu merge. Ai apăsat pe buton, dar nu pe cel pe care trebuie“. „Da, ai dreptate, vreau să mă întîlnesc cu cei de la «George Enescu». Este cea mai bună ocazie să le trimit mamei și Ioanei niște lucruri.“

Am pornit motorul, am așteptat un gol de circulație din ambele sensuri și am luat-o spre Zürich. O să mănînc undeva între Zürich și Luzern, mi-am spus ; dacă nu plec imediat la drum și mă tot gîndesc la geamantanul gol, o să renunț pînă la urmă. Urc, îmi strîng cîteva lucruri

și gata. Prima telegramă de la Krebs urma să sosească abia miercuri... Problema era unde să întîrzii pînă sîmbătă seara... Pe drum, mi-am răspuns. N-o să merg spre Luzern, o s-o iau prin nord : Baden—Basel și apoi o să cobor spre Berna. O să cumpăr o hartă... Iar la întoarcere fac sudul : Lausanne, Vevey, Montreux... Dacă-i bal, bal să fie ! Singur a spus : „Bine că ne-am reîntîlnit, restul nu contează". Nu contează — nu contează !... Și-apoi, n-are de unde să afle... Doar în cazul în care și-au notat kilometrajul de la bord. Or asta este exclus. Se grăbeau prea tare, tot ce-i preocupa era să nu piardă avionul.

Mă descurcam destul de bine în circulația din oraș, la stopuri toți mă examinau cu un interes respectuos, mi se potrivea Rolls-ul ca unei regine coroana. Chiar dacă cineva ar recunoaște mașina, mi-am spus, să zicem un cunoscut al familiei, n-avea nici o importanță : eram într-un fel secretara domnului Krebs. Sigur, nu erau priviri definitive, dar cui nu-i place să se deosebească de masa cenușie de oameni a străzii ? !

Ceva, ca o presimțire, m-a făcut să merg drept înainte în loc să virez la dreapta, ca să ies, prin Langstrasse, spre cartierul în care locuiam. Mi-am spus că e o prostie ceea ce îmi trecuse prin cap, — dacă mă duc la vilă, o anumită împrejurare m-ar putea determina să bag mașina în garaj — și, schimbînd viteza, am apăsat energic pe accelerator.

Intrasem însă aproape în Zähringert, partea asta a orașului îmi era complet străină, mi-a trebuit aproape o jumătate de oră pînă să ies pe Hardstrasse, pentru că, de acolo, știam perfect drumul spre casă. Ghinionul a fost că nimerisem pe o stradă unde toate virajele spre stînga erau interzise ; cînd am ajuns la sensul giratoriu din Kalbreitplatz, am luat-o pe o stradă spre care se îndreptau mai toate mașinile, zicîndu-mi că ea mă va scoate în centru. Or n-a prea fost așa.

Îmi strîngeam la repezeală lucrurile în valiză, cînd a sunat telefonul. L-am privit îngrozită, gîndindu-mă nu știu de ce la domnul Krebs. Nu, nu cred că i-a dat Elsa numărul meu. Mi-ar fi telefonat ca să-mi spună să vin mai devreme. Am ridicat receptorul, spunîndu-mi că ar

putea fi de la agenție, s-o fi ivit perspectiva unui contract, dar legătura se întrerupsese, nu mai era nimeni pe fir. Am pus receptorul alături și am căutat în cartea de telefon numărul aeroportului.

— Fiți amabilă, am întrebat cînd mi s-a dat legătura cu ghișeul de informații, doamna și domnul Krebs trebuiau să plece spre Caracas cu avionul de paisprezece și treizeci și cinci de minute. Un *Coronado*.

— Nu, era vorba de cursa Lisabona — Sao Paulo, care s-a anulat. Un moment și vă spun. Au urmat cîteva clipe de tăcere și vocea de la celălalt capăt al firului a revenit : Germaine și Ervis Krebs s-au îmbarcat pe un *Caravelle*, la ora unsprezece și patruzeci și cinci de minute. Pe ruta Stockholm — New York.

Deci, totul era în regulă. Da, îmi făcusem degeaba probleme, gîndindu-mă mereu la geamantanul gol pe care îl căraseră după ei, cînd puteau foarte bine să-și cumpere un geamantan și de acolo. În definitiv, ce interes ar fi avut să mă mintă că pleacă ? ! Prostii ! Elsa e la fratele ei pe lacul Como, puteam să plec fără grijă, mi-am spus și m-am grăbit să termin cu împachetatul lucrurilor în valiză. Rochia de seară am lăsat-o la urmă, cu toate că era dintr-un material neșifonabil, iar într-un colț, lîngă trusa cu obiecte de toaletă, am așezat-o pe Fipsi.

Primisem prin Elsa 1200 de franci, 800 mi se cuveneau; 400 erau destinați cheltuielilor poștale, i-am lăsat acasă, însă, pentru orice eventualitate, am scos din dulap carnetul de cecuri și l-am băgat în poșetă. Venisem din Statele Unite cu aproape 3 000 de dolari economisiți, dar cum dolarul se afla mereu în scădere, depunîndu-i la bancă, îi transformasem în franci elvețieni. O să am nevoie de bani, trebuia să-i cumpăr mamei și Ioanei cîte ceva — pulovere, rochițe... Ioanei aveam de gînd să-i iau și o pereche de pantofi... Cu cei de la filarmonică se ivise o ocazie cum nu se poate mai bună, și era și perioada soldării lucrurilor de sezon. În Elveția, orașele cele mai ieftine erau Berna și Basel-ul.

Pe coridor m-am întîlnit cu puștiul vecinilor de la care telefonasem aseară. Văzîndu-mă cu valiza în mînă,

acesta a adoptat o mină misterioasă și mi s-a adresat în șoaptă :

— Fugi, nu ?

— De ce să fug ? am întrebat fără să vreau.

— Cum ? !... Din cauza tipului care te amenință la telefon !

Am negat, dar, ca să fiu sinceră, mă gîndisem la un moment dat că dispariția mea pentru cinci-șase zile din oraș ar putea avea darul de a curma amenințările care mă terorizau de vreo zece zile încoace. În orice caz, la întoarcere o să cer telefoanelor să trimită un om care să verifice dacă discul formează corect toate cifrele și mai ales cifra unu.

În stradă mă aștepta Rolls-ul, îl lăsasem ceva mai departe de casă, să nu atragă atenția vecinilor, am descuiat portiera și, așezînd geamantanul pe canapeaua din spate, m-am urcat la volan. Mașina era în plin soare, înăuntru se făcuse o căldură teribilă, chiar și volanul ardea, pînă să apăs pe butonul care derula geamul portierei și să acționez maneta de aer condiționat, am crezut că o să iau foc. Așa mi-am dat seama că aveam peruca pe cap, mă absorbise atît de tare plecarea, încît uitasem să mă mai uit în oglindă. Am smuls-o cu ciudă și am aruncat-o pe fotoliul din stînga. Mi-am scos apoi agrafele cu care prinsesem părul sub ea, trecînd degetele prin el, l-am lăsat să cadă în voie pe umeri. Am pornit și m-am simțit alt om. Curentul de aer îmi flutura părul, îmi mîngîia fața, de la hota climatizatorului o dulce răcoare îmi învăluia treptat întreg corpul.

Mă uitasem acasă pe harta orașului, ca să ies pe șoseaua ce ducea la Baden, am luat-o spre Escher Wyss Platz, am trecut podul peste rîul Limmat, care desparte Zürich-ul în două, și am virat la stînga pe Laupenstrasse. Strada asta trebuia să mă scoată chiar în autostrada spre Baden. Era o oră cu circulația cea mai calmă ; ghidîndu-mă după săgețile unei table indicatoare, am preferat autostrăzii, o șosea obișnuită, mai ales că pînă la Baden nu erau decît 25 de kilometri.

Simțeam o foame teribilă, probabil și din cauza alcoolului. Baden-ul e o stațiune cu ape termale, cunos-

cută încă de pe vremea romanilor, nu se putea să nu găsesc un restaurant, așa cum îmi dorisem. Am apăsat pe accelerator, peste puțin timp intram în oraș.

Am parcurs cu viteză redusă strada principală, uitîndu-mă în dreapta și stînga și lăsîndu-mă în același timp admirată, și deodată o firmă mi-a indicat ceea ce căutam : *Adlerhotel im Park.*

Am intrat cu Rolls-ul pe aleea unui parc, la capătul căreia se vedea clădirea veche și nu prea mare a unui hotel. După mașinile parcate în față mi-am dat seama că prețurile erau probabil destul de pipărate, dar nu mai aveam încotro. M-am încadrat cu Rolls-ul într-un dreptunghi trasat cu alb pe asfalt, am încuiat portiera și m-am îndreptat în direcția restaurantului, amenajat, în dreapta clădirii, pe o terasă, sub umbra copacilor.

Era lume puțină, mi-am ales o masă și am comandat un biftec cu cartofi pai și un pahar cu vin roșu. Am vrut să menționez „vin elvețian", pentru că vinurile franțuzești sînt destul de scumpe în Elveția, e o măsură protecționistă probabil, dar m-am abținut. Cafea n-am cerut, cu toate că simțeam nevoia să beau o cafea tare, spunîndu-mi că o să opresc undeva în altă parte pe drum. Undeva chiar în șosea, între Baden și Basel. Da, o să-mi cumpăr chiar aici, în Baden, o hartă, la stația de benzină de la ieșirea din oraș.

Terminasem aproape să mănînc, cînd, spre surprinderea mea, l-am văzut apărînd pe terasă pe cel care mă acostase la *Bristol Café.* S-a uitat drept spre masa mea, ca și cum s-ar fi așteptat să mă găsească acolo și, surprinzîndu-mi privirea, m-a salutat printr-o înclinare a capului. M-am surprins răspunzîndu-i. E adevărat, n-a fost un răspuns ca între doi cunoscuți, mai degrabă o jumătate de răspuns, dar totuși un răspuns.

S-a așezat cu fața spre mine la o masă în partea opusă ; am observat toate acestea în timp ce stăteam de vorbă cu chelnerul și nu m-am mai uitat în direcția lui. Eram curioasă dacă mă va aștepta și de astă dată la ieșirea din restaurant. În sinea mea, așa doream să se întîmple, Rolls-ul îi va da peste nas. „Oare el să fi fost atunci cu

mașina în spatele meu ?“ m-am întrebat și mi-am adus aminte că Albert n-a mai dat nici un semn de viață. Măcar un telefon, ca să-și ceară scuze ! Poate a sunat în lipsa mea... Sau cînd am ezitat să răspund...

În timp ce achitam nota, n-am rezistat și, ridicînd ochii spre chelner, am aruncat o privire spre masa celui de la *Bristol Café*. Era goală, probabil că a băut ceva și a plecat. Ca să m-aștepte ? Am rămas dezamăgită : nu l-am văzut nici în fața hotelului, nici la parcare. S-o fi urcat în mașină și așteaptă să vadă ce fac, mi-am spus, apropiindu-mă de Rolls.

De-abia aici mă aștepta o surpriză. În timp ce descuiam ușa, am văzut geamantanul pe fotoliul din stînga, or eu știam precis că-l pusesem pe canapeaua din spate și nu mă mai atinsesem de el. Ei, asta-i bună ! Înseamnă că cineva a umblat în mașină !

Am înconjurat Rolls-ul și am încercat portiera : era încuiată. Am trecut apoi la portierele din spate, dar nici acestea n-au cedat la încercările mele. Ușa din dreapta o descuiasem eu, simțisem clar acțiunea cheii deblocînd clanța. Atunci, cum a fost posibil ?...

Am intrat în mașină și, ridicînd geamantanul ca să-l mut la loc, pe canapeaua din spate — sau poate am vrut să mă conving prin contact direct, material, că era acolo, lîngă mine, pe fotoliul din față ? — mi-am dat seama că peruca nu se găsea dedesubt. Nu, nimeni nu mă va putea convinge că eu aruncasem peruca în altă parte și nu pe scaunul de alături !

Mai mult, cînd închisesem Rolls-ul la plecare, observînd-o pe scaun, am vrut să deschid din nou ușa. Era prea la vedere, pe albul canapelei, șatenul-roșcat al părului ei sărea drept în ochi și, oricît de uzitate ar fi azi perucile, ca o salvare de la chinurile căștii de coafor, ele țin totuși de ceva intim. Ca să nu mai vorbim că imaginea unei peruci, aruncată la întîmplare, așa cum o lăsasem eu, este un lucru cu totul dezagreabil. Îmi fusese însă atît de foame, încît renunțasem la intenția mea ; singurul loc unde aș fi putut s-o ascund era geamantanul, iar asta mi se păruse prea complicat și îmi spusesem că, în definitiv, unei pro-

prietare de Rolls-Royce, și încă Excalibur, i se poate permite orice.

„Fipsi, ia spune, nu cumva peruca e cu tine în geamantan ? Poate nu-mi amintesc eu bine ? Poate că am deschis într-adevăr ușa, am adus geamantanul pe fotoliu și am băgat înăuntru peruca ? Și n-am mai pus geamantanul în spate din lene ? Sau grăbindu-mă din cauza foamei ? Așa s-ar explica toate." „Bați cîmpii ! am auzit-o pe Fipsi spunînd. Nu-i nici o perucă în geamantan, cu mine. Dacă nu crezi, uită-te !" Asta m-am hotărît să și fac.

Am trecut repede în spate și, așezîndu-mă lîngă geamantan, am deschis cu mișcări febrile capacul : deasupra se afla rochia de seară, așa cum o pusesem de-acasă... Nu-nu, eu așezasem rochia cu decolteul în sus, îmi aminteam perfect. Și am început să verific dacă nu-mi lipsește ceva. „Parcă nimic", mi-am spus, făcînd mental inventarul celor puse de mine înăuntru.

Dar mănușile ? Mănușile nu erau în geamantan. De pus le pusesem, asta știam cu precizie. Încă pe drum, în timp ce mă îndreptam cu mașina spre casă, mi-am zis să nu uit cumva să iau mănușile cu mine, mi-am ales pe cele de seară, ca să nu observe cicatricea careva din foștii mei colegi de la „George Enescu".

Exact, primul lucru pe care l-am scos din șifonier au fost mănușile de seară, apoi, gîndindu-mă că mă voi vedea cu ei și în cursul zilei, le-am luat și pe cele albe. Or fi pe fundul geamantanului și n-am dat eu de ele ? M-am uitat : nu erau. Am privit fiecare lucrușor în parte, am scos o rochie și am scuturat-o, avînd impresia că e ceva înăuntru. Fusese cordonul, aplecîndu-mă să-l ridic, am văzut peruca pe jos. Ce căuta acolo, cînd eu o pusesem pe fotoliul din față ? ! „Ce se-ntîmplă ?" m-am întrebat și am ieșit brusc din Rolls, ca și cînd înăuntru s-ar fi găsit un șarpe ascuns pe undeva.

Mi-am luat geanta din mașină, mi-am aprins o țigară și am văzut cum îmi tremură mîna. Trebuia să plec imediat de acolo ! Să plec și să mă gîndesc la ceva care să-mi calmeze nervii. La ceva odihnitor, odihnitor și frumos.

IV

Liftul s-a oprit la etajul patru, Irina a deschis ușile și Victor a scos bagajele pe coridor.

— Am sosit, a spus el, așteptînd-o pe Irina să iasă din lift.

— Victore, dă-mi geamantanul, nu merg. Mi-e jenă... E neplăcut...

— Ei, asta-i bună !...

— Mai încet ! l-a făcut Irina atent, ducînd degetul la gură.

— Vino, să nu aibă cineva nevoie de lift ! Vino să vorbim ! a chemat-o Victor în șoaptă, luînd-o de mînă.

Irina ar fi vrut să se împotrivească, însă privirea lui Victor era atît de stăruitoare, încît s-a trezit închizînd ușa la lift ; în aceeași clipă cabina a început să coboare.

— Ți-am spus doar, a continuat Victor, vorbindu-i în șoaptă, e sora tatălui meu ! O femeie extraordinară !

— Dar eu n-o cunosc !... Ce părere o să-și facă despre mine văzîndu-mă venind cu tine la ea ? !

— Uite ce-i, mă duc înainte să sondez terenul. Și vin să te chem. Așteaptă-mă aici.

— Și dacă iese cineva ?

Victor a aruncat o privire pe coridor, erau patru apartamente pe palier, avea dreptate Irina. Scările i-au sugerat o idee.

— Coboară cîteva trepte și m-aștepți între etaje. Toată lumea urcă cu liftul... În caz că observ la ea o reținere, cea mai mică reținere, vin și vedem noi ce facem... Într-un minut m-am întors.

A vrut să adauge : „Să nu pleci" ; răzgîndindu-se, a luat geamantanul Irinei și, conducînd-o pe scări, a lăsat-o între etaje.

— Chiar dacă întîrzii puțin, să nu pleci ! Bine ?

— Bine, a răspuns ea încet.

În semiîntunericul scării, Irina era atentă la cel mai neînsemnat zgomot. De la început a domnit o liniște totală, apoi s-a auzit liftul mergînd. În scurt timp, cabina a urcat pe lîngă ea. Era un bărbat înăuntru. Nu, n-a vă-

zut-o, stătea cu spatele. Și chiar dacă ar fi stat cu fața spre ea, tot n-ar fi avut cum s-o vadă, era apărată de întunericul scării. Și apoi, cînd ești singur în lift, și-a spus ea, arunci o scurtă privire în oglindă sau urmărești cifrele înscrise pe grinzile etajelor. Cabina se oprise la *cinci*, s-a auzit o voce feminină : „La ora asta se vine la masă ? Uite cum arăți ! Uite în ce hal ești !“ S-a trîntit ușa și din nou s-a făcut liniște totală.

În timpul acesta Victor stătea ca pe ace, ascultînd absent ce-i spunea tanti Letiția despre numărul mare de candidați la diferite facultăți bucureștene.

— Așa-i peste tot, a spus el ca să spună ceva și s-a întrebat : „Oare n-o fi plecat ?“.

— Tu în U.T.C. ești înscris ?

— Sigur că sînt... Da' de ce ? „Cum să încep ? Că ne-am cunoscut în tren ?“

— La examen asta contează !... Au în față toate datele candidatului !...

— Nu contează nimic. Contează ce-i în capul candidatului, nu *datele* lui. Nu mai e pe *date*... „O să-i spun că o cunosc mai de mult. Că sîntem de doi ani prieteni.“

— Da' pilele tot contează ! Și pe bani ciți nu intră ? ! Am auzit că la Medicină un loc se plătește între douăzeci și treizeci de mii !

— Și după anul întîi pleacă. Nu rezistă. Tanti Letiția, vreau să-ți spun ceva...

— Da, spune.

„O să-i spun că am venit împreună. Și atît.“

— Da, spune !

— Mie nu mi-e teamă nici un pic de examen. Cu toate că la Electronică or să fie probabil cei mai mulți candidați. Am venit c-o fată care dă la conservatorul „Ciprian Porumbescu“, și ea-i tot atît de sigură ca și mine că n-o s-o poată pica. E jos, mă așteaptă. Anul trecut a luat premiul II la Festivalul de la Viena. La vioară.

— Cum te-așteaptă ? Unde jos ?

— M-așteaptă jos. Căminul e la mama dracului și nici locuri nu sînt. Iar Conservatorul e la doi pași de aici.

Tanti Letiția și-a privit în tăcere oja unghiilor, examinînd-o atent, și lui Victor i s-a părut că pe fața ei a apărut o oarecare crispare.

— Cum să nu, spațiu este destul... a spus ea deodată. Trebuia să zici de la început ! Lași fata să aștepte atîta vreme în stradă ! Du-te repede, săptămîna asta sînt în tura de noapte... cel puțin să am timp să vă dau ceva de mîncare.

Victor s-a repezit ca o furtună în direcția ușii. „În tura de noapte ?“ Din cîțiva pași a fost pe scări, dar Irina nu mai era. A găsit-o în stradă, așteptînd autobuzul.

— Te roagă să vii, o să ai camera ta. Ți-am zis eu că-i o femeie admirabilă ! Hai, Irina, ne-așteaptă ! Și, ridicînd geamantanul, a luat-o de mînă.

Irina l-a urmat tăcută ; în lift, Victor ar fi vrut să spună ceva, dar n-a găsit nimic potrivit, i s-a părut o veșnicie pînă a ajuns liftul la patru. Făcîndu-i loc Irinei să iasă, a văzut că obrajii îi erau purpurii, s-a grăbit să-i arate care era apartamentul.

Tanti Letiția îi aștepta în antreu ; zîmbind binevoitoare, i-a întins mîna Irinei :

— Trebuie să-ți cer scuze în numele nepotului meu, care te-a lăsat să aștepți atîta în stradă. Băieții de azi...

— Nu, eu trebuie să vă cer scuze, doamnă Nisipescu. Este total nepotrivit...

Victor s-a grăbit să intervină :

— Nu-nu, tanti Letiția, pe mine te rog să mă ierți, eu sînt vinovatul.

— Dar nu-i vorba de nici o vinovăție ! a protestat cu căldură în voce tanti Letiția și, luînd-o pe Irina de braț, a condus-o în direcția dormitorului. Ai să dormi aici...

— Irina. Irina Băicuș.

— Bine, Irina. Asta o să fie camera ta, o să-ți fac imediat patul. Și a continuat, prevenind protestul Irinei : Săptămîna asta sînt în tura de noapte, o să dorm la spital. Iar tu, Victore, s-a întors doamna Nisipescu spre acesta, ai să stai în camera lui Horia. Nu ! Cred că invers o să fie mai bine, s-a răzgîndit deodată tanti Letiția. Irina o să se simtă mai bine în camera lui Horia. Da, așa o să stați. Victore, în timp ce-i fac patul Irinei, du-te la duș — veniți de pe drum !... și-ai să m-ajuți apoi să pun masa. Vezi, nu lăsa apă pe jos ! Cîrpa e în cutia de la chiuvetă, i-a atras ea atenția și s-a adresat Irinei : Irina, poți să-ți aduci geamantanul în cameră. Vino ! Ai și un dulap de

haine, unde ai să-ţi pui rochiţele... Horia, nu ştiu dacă ţi-a spus Victor, e în anul IV la Institutul de mine din Petroşani. E în practică acum.

Intrară într-o cameră nu prea mare, dar destul de cochetă, încă de la uşă se vedea cît se poate de clar că aparţine unui băiat : pereţii erau tapetaţi cînd cu pozele unor maşini de curse, cînd cu pagini aducătoare de tiraj ale revistei *Cinema*, de pe care zîmbeau fotogenic diverse actriţe, arătîndu-şi formele exuberante. Dintre ele, fără nici un dubiu, preferata era Marilyn Monroe : fusese aşezată chiar deasupra patului, pe post de heruvim. Originală era şi biblioteca, cu poliţe ce se sprijineau pe sticle — cîte şase pe rînd — de băuturi străine, becul avea un fel de abajur din cuburi de *Dunhill*...

Irina a adus din antreu geamantanul şi vioara ; înfăţînd perna, tanti Letiţia a remarcat :

— Ţi-ai ales o carieră foarte frumoasă.

— Da... a făcut Irina şi s-a trezit spunînd : Pentru mine muzica nu este o meserie, ci mod de existenţă. Auzindu-se, s-a întrebat mirată : „Oare de ce mărturisesc acestei femei, pe care o văd acum prima dată, pe care abia am cunoscut-o, gîndurile mele cele mai intime ?".

— Mi-a zis Victor că ai cîştigat şi-un premiu la Viena. Moşteneşti pe cineva din familie ?

— Pe mama.

— Uite, şi soţul meu cîntă foarte frumos la pian, însă Horia s-a născut fără ureche muzicală, a spus doamna Nisipescu cu părere de rău şi a întrebat după o pauză : Mama unde lucrează ?

— E profesoară la Liceul de muzică.

— Ei, da... Şi te-au lăsat părinţii să vii singură la examen ? Cînd a dat Horia... Am fost cu el la Petroşani. Şi eu, şi taică-su, am crezut că murim.

— Tata e la Bacău. S-a recăsătorit acolo. Iar bunica e foarte bolnavă, mi-e tare teamă că n-o mai găsesc, a spus Irina, întristîndu-se deodată.

— Ar fi indicat poate să dai un telefon... să-i spui mamei că ai sosit cu bine... că eşti aici... E îngrijorată... normal... Poţi suna de la mine... Nu-i nici o problemă... Nu contează cîţiva lei...

— Vă mulțumesc foarte mult. Ne-am mutat într-un bloc nou... A trecut un an și tot n-avem telefon. Pînă nu-i gata noua centrală o să fie imposibil, așa i-au spus mamei. Eu m-am înțeles însă cu ea să-i trimit o telegramă, ca să stabilim o întîlnire telefonică.

— Uite, să te sune aici. Ea-l cunoaște pe Victor ? a întrebat pe neașteptate tanti Letiția.

— Nu. Noi ne-am cunoscut acuma, în tren.

— A, în tren, i-a scăpat doamnei Nisipescu și i-a părut rău. A vrut să adauge „Sigur, nu-i nimic rău în asta", dar Irina și începuse să spună :

— De ce ? Victor mi s-a părut a fi un băiat foarte bun ! Deschis...

Doamnei Nisipescu i-a plăcut candoarea cu care Irina a spus toate acestea, dar în același timp a trezit în ea o alarmă. Nu s-a putut abține :

— Bărbații sînt bărbați. Tu cred că știi acest lucru ? Ei încearcă... Toți.

Irina a roșit puternic și a spus un „da" abia auzit.

— Cea care hotărăște este însă femeia... Numai de ea depinde dacă „da" sau „nu".

Din hol s-a auzit vocea lui Victor :

— Irina, baia e liberă ! Tanti Letiția, am făcut lună pe jos, am pus și un prosop curat pentru Irina. *O. K.* ?

— De ce naiba v-o plăcea vouă să-i maimuțăriți pe americani ? a spus tanti Letiția, strîngînd a mirare din umeri.

— Nu-i vorba de maimuțăreală... E-o expresie care a fost preluată mai peste tot. Cînd întrebi *O. K.* ?, ceri un răspuns franc : „da" sau „nu". Nu vă supărați, i-am spus și mamei, eu cred că generația noastră este mai sinceră, mai puțin prefăcută, mai dezbrăcată de ipocrizii...

— Daa, voi sînteți grozavi !... Stați nițel, să ajungeți pe la... treizeci-treizeci și ceva de ani, să vă izbiți de viață !... Atunci să vă vedem ! Altceva este : voi sînteți mai reci față de părinți decît am fost noi. Pentru noi, părinții erau ceva sfînt !

— Nu știu, eu îmi iubesc foarte mult mama. Enorm !

Victor a intrat dansînd pe o melodie improvizată de el :

— Tu, ti-ti-ti, ta, tu-tu-tu, ti, tu-tu-ta, ti-ti, ta-tu ! Știi așa ceva ? a întrebat-o el pe Irina.

— La pian, i-a răspuns ea.

— Tanti Letiția, i s-a adresat Victor, luînd-o de mîini, îi dai voie Irinei să cînte la pian ?

— Irina trebuie să facă mai întîi un duș ! a spus tanti Letiția cu voce autoritară. O să trimită apoi o telegramă acasă... Sigur că poate să cînte. Hai să vedem ce vă dau de mîncare ! l-a chemat ea la bucătărie pe Victor...

La puțin timp după ce a sosit la spital, doamna Nisipescu, obținînd ton de oraș, a sunat-o cu prefix pe mama lui Victor. Aceasta i-a recunoscut vocea, a spus „bună, Letiția" și s-a grăbit să întrebe :

— Victoraș a sosit ?

— Victoroi ! a corectat-o ea. A sosit. Nici n-am observat data trecută. e bărbat în toată puterea cuvîntului.

— Un copil încă, a spus mama lui Victor și a vrut să adauge „Un copil foarte bun", dar, știind că familia Nisipescu avusese la un moment dat probleme cu Horia, s-a abținut.

— Spune-mi, Nina, tu ai auzit de familia Băicuș ?

— Băicuș ? Nu știu ; numele parcă mi-e cunoscut...

— Irina Băicuș.

— Ce-i cu ea ?

— Sper să nu fie nimic.

— Dar despre ce este vorba ?

— Victoraș al tău n-a venit singur. A sosit c-o... violonistă !

— Ce tot spui ? ! Ce fel de violonistă ?

— Violonistă... C-un premiu cîștigat la Viena...

— Letiția dragă, tu vorbești serios ?

— Foarte serios. Ți-am spus : o cheamă Irina Băicuș.

— Unde-i acum ? Dă-mi-l la telefon !

— Nu pot să ți-l dau, pentru că vorbesc de la spital. Iar el e acasă.

— Și fata ? Violonista... Ea unde-i ?

— Cu el. I-am lăsat acasă. Ce puteam face ? ! Sînt toată săptămîna de noapte. Le-am dat să mănînce...

— Cum, au rămas amîndoi, singuri acasă ? !

— Nu ți-ai dat seama, el... N-ai stat de vorbă cu el ?...

— Dragă Letiția... nu-mi spune... În privința asta e mut. Iar pentru mine este foarte dificil. Un tată se apropie

altfel, altfel vorbește cu un băiat. Ca de la bărbat la bărbat. Am încercat o dată, mai în glumă, mai în serios, însă Victor a schimbat demonstrativ vorba. Dar fata cum e ?

— Frumușică foc ! Bine făcută... Cu niște picioare superbe...

— Doamne, da' unde-o fi găsit-o, că de aici a plecat singur ? !

— Nu, au plecat amîndoi.

— Letiția dragă, l-am condus la gară ! Și-apoi eu îl știu pe Victor !... Nu m-ar fi mințit, mi-ar fi spus că pleacă împreună c-o fată !

— S-au cunoscut în tren. Fata dă examen la Conservator, căminul e departe... Din cîte am înțeles, a condus-o întîi la cămin. De-aia a și întîrziat probabil. Tu mi-ai zis la telefon că trenul sosește la cinci, iar el...

— Și de ce n-a rămas la cămin ? a întrerupt-o mama lui Victor.

— Mi-a zis că nu mai erau locuri. Ce puteam să fac ? ! Să n-o primesc ? Să las o fată să umble de colo-colo cu geamantanul după ea ? ! Ăsta-i București !... I-am spus să-i dea o telegramă maică-si că-i la mine...

— Da' ea cum ți s-a părut ? Așa... Nu ți-ai putut da seama ?

— Să vezi ce mi-a zis !... Că ei sînt o generație mai sinceră, mai puțin ipocrită... Adică, nu-s așa de prefăcuți ca noi. Cu alte cuvinte, mă iubești, te iubesc — asta-i. Nino, bine c-a dat Dumnezeu și-avem băieți !...

— Bine, bine, da'-i și ea o fată de părinți !... Pune-te în situația părinților ei ! S-o știi singură c-un... băiat... bărbat, știu eu, într-o casă... Noaptea ! O noapte întreagă !

— M-am pus, n-avea tu grijă. Am vorbit cu ea, i-am spus că bărbații sînt bărbați... încearcă... Și așa mai departe. A roșit foc. Cred că-i o fată cuminte. Ți-am zis, i-am cerut să transmită telefonic o telegramă maică-si și să-i dea numărul meu de-acasă. Ca s-o sune mîine la mine. Așa o să se știe sub control.

— Poftim, îl știi plecat să dea examen la facultate — „Mamă, nu există să nu reușesc !" —, și cînd colo, uite cu ce surpriză îmi vine !

— Nina, acum sincer vorbind, nici noi n-am fost mai buni decît ei. Tu te-ai măritat la șaisprezece ani cu Andrei... Iar la șaptesprezece l-ai avut pe Victor. Eu de ce-am lăsat facultatea ?...

Victor stătea pe canapea cu telegrama în mînă, așteptînd să fie sunat din clipă în clipă. Compusese textul așa cum îi ceruse la bucătărie tanti Letiția, amenințîndu-l după aceea cu degetul : „Mă, să nu te dai la fată, că dracu' te-a luat ! Ai înțeles ? Am vorbit cu ea, e fată cuminte. Mi-a spus. Așa că vezi !...“ Irina îi ceruse să vadă textul, Victor se opusese, spunîndu-i că vrea să-i facă o surpriză și ea acceptase cu condiția să stea lîngă aparatul telefonic, pentru a întrerupe legătura dacă ceva din text n-o să-i convină. La primul semnal al soneriei, Victor a ridicat receptorul.

— 13 97 45 ? a întrebat telefonista.

— Da, a confirmat Victor, casa dr. Traian Nisipescu. Vă pot transmite textul telegramei ?

— Da, vă ascult.

— „Sosit bine, a început Victor să dicteze, urmărind reacția Irinei care stătea alături, pe fotoliu, cu mîna deasupra aparatului, gata să întrerupă în orice clipă legătura. Aranjat excepțional, a continuat el. Telefonează mîine, ora nouăsprezece, la 13 97 45. Și uitîndu-se drept în ochii Irinei, a adăugat : Te sărut, Irina“.

Irina s-a făcut că nu înțelege și Victor, privind-o cu aceeași insistență, a repetat :

— Te sărut, Irina ! *O. K.* ?

— Am înțeles, a spus telefonista.

— Nu, nu dumneavoastră m-am adresat, a ținut Victor să precizeze și a adăugat : Deocamdată, prin telefon nu poți săruta pe nimeni.

— Asta ar mai lipsi, a spus telefonista și a întrerupt legătura.

Irina se ridicase din fotoliu. Îndreptîndu-se spre televizor, l-a întrebat pe Victor dacă știe cum să-i dea drumul, poate e un program interesant.

— Nu-i nimic interesant, a spus el și pentru a fi mai convingător, a adăugat : M-am uitat în ziar, e o piesă

cu țărani. Și, ridicîndu-se de pe canapea, a întrebat-o deodată : Irina, îmi dai voie să te sărut ?

— Nu ! i-a răspuns ea scurt și categoric.

— *O. K.* Dar pot să te-ntreb de ce ?

— Dacă nu ne-am găsi aici... Dacă am fi în altă parte... dacă am fi, de pildă... în tren, la întoarcerea acasă, atunci... poate. Măi *Grădiniță !*... a spus ea zîmbindu-i și a vrut să continue, dar el a întrerupt-o :

— Ha-ha ! Adică stai în banca ta, muceo ! Mi-a plăcut. Așa-i, vouă vă plac tipii cu experiență... Care să vă scoată-n lume...

— Vorbești prostii, hai să-nchidem subiectul. Mai bine îți cînt ceva la pian, vrei ?

— Fain !

— Te previn însă : cînt ca o amatoare, a spus Irina, îndreptîndu-se în direcția pianului.

— Stai nițel, a oprit-o Victor, să pregătim atmosfera !

— Ce-nseamnă *să pregătim atmosfera* ? a întrebat ea cu mirare, privindu-l deodată cu suspiciune.

— Un moment și-ai să vezi. În timp ce erai cu tanti Letiția la Horia în cameră, am făcut o scurtă recunoaștere... Sticla de *whisky* nu mai e... A vrut să spună „virgină", dar s-a abținut și a continuat : ...așa cum am lăsat-o luna trecută. Uite-o, a scos el sticla din bar, arătîndu-i-o Irinei, s-a băut din ea. Puțin *whisky* e tot ce poate fi mai indicat ! Ha-ha, *O. K.* ?

— Nu, eu nu vreau, a refuzat Irina, clătinînd din cap.

— Nici o țigară *Kent* ?

— Nici.

— Ei cum ? La noi aproape toate fetele beau și fumează. Nu *whisky* — coniac.

— Eu n-am avut timp de... viața mondenă, a trebuit să lucrez foarte mult. Și nici de-aici înainte n-o să am timp. Te previn, ca să știi, s-a trezit ea adăugînd.

Rămînînd pentru o clipă tăcut, Victor a privit-o cu intensitate și a izbucnit :

— Irina ! Irina, mi-ai spus cel mai frumos lucru din lume ! Mai frumos decît o mie de sărutări ! și s-a apropiat de ea.

— Toarnă-ți în pahar *whisky !* i-a tăiat Irina elanul, arătînd spre sticla pe care el o lăsase pe masă. *O. K ?*

— *O. K. !* i-a răspuns el zîmbind.

— Iar în legătură cu ce ți-am spus, tu interpretează cum vrei, Grădiniță.

Irina nu l-a mai lăsat să-i răspundă. Așezîndu-se la pian, a ridicat mîna în sus, anunțîndu-l : „Chopin !" Și a început să cînte.

Turnîndu-și puțin *whisky* în pahar și aprinzînd o țigară, Victor s-a așezat pe un scaun lîngă masă, ca să-i poată privi mîinile. În cameră răsunau acordurile delicate, dar totuși viguroase ale unei mazurci de Chopin ; după cîteva măsuri s-a auzit soneria telefonului.

Victor a ridicat receptorul, la celălalt capăt al firului era mama :

— Alo, Victoraș ?

— Da, mam.

— Era vorba să mă suni, nu ?

— Sigur, mam, am zis însă că te sun mîine, cînd o să-ți pot spune cîte ceva.

— Ce făceai ?

— Nimic, așa... Mă uitam la televizor, și i-a zîmbit complice Irinei. Venise lîngă el, urmărind cu o anumită încordare dialogul dintre mamă și fiu.

— Mi-a zis tanti Letiția că nu ești singur.

Victor a rămas cîteva clipe tăcut, gîndindu-se că va trebui să vorbească despre Irina în prezența acesteia.

— Nu-i așa ? a insistat mama.

— Aaa, o piesă cu țărani.

— Eu nu înțeleg cum de-ai putut să faci una ca asta ? ! Ai pus-o pe tanti Letiția într-o situație foarte delicată !

Lui Victor i s-a părut că Irina aude tot ce spune maică-sa, a dus mîna mai sus pe receptor, și-a strivit urechea cu el, ecranîndu-l din ambele părți, astfel ca nici un sunet să nu mai răzbată afară. S-a grăbit să spună, uitîndu-se la Irina :

— Mam, în tren am cunoscut o fată foarte drăguță care dă examen la Conservator. E violonistă. O fată tare bună. Îmi place foarte mult.

Irina întîi a zîmbit, apoi, roșindu-se, i-a făcut semn în sensul că nu trebuia să-i spună asta mamei.

— Ea-i lîngă tine, nu ? Te-aude ?

— Sigur, o cheamă Irina. Irina Băicuș. Ai s-o cunoști, ai să vezi, o să-ți placă și ție.

— Și examenul, Victor ? E vorba de viitorul tău !

— Ți-am spus că sută-n-sută. Acum m-am răzgîndit : mie-n sută ! Ca să fiu cu ea în București.

Irina a răsfrînt buza de jos, strîmbîndu-se la Victor.

— Victoraș, am avut întotdeauna încredere în tine, știi foarte bine. Ca doi prieteni... Rămîneți singuri toată noaptea, sper c-ai să te porți ca un *gentleman*.

— *O. K.*, mam !

— Pot să dorm liniștită, nu ?

— Absolut sigur ! Îți urăm amîndoi noapte bună.

După întreruperea legăturii, Irina și Victor s-au privit tăcuți cîteva clipe și Victor a spus :

— Mama mi-a zis să mă port ca un *gentleman*... Hai să-ți povestesc ceva. Un inginer se întorcea la București cu mașina, însă noaptea l-a surprins un viscol pe drum. A făcut tot posibilul să ajungă pînă-n marginea unui sat și a bătut la ușa primei case la care a văzut lumină. I-a deschis o femeie. Ingineru' i-a povestit ce i s-a întîmplat și a rugat-o să-l găzduiască. „Domnule, zice femeia, eu v-aș primi cu plăcere, dar vezi dumneata, sînt văduvă..." „Vai de mine, face ingineru', eu știu să fiu *gentleman* !" „Bine", a zis femeia și l-a găzduit. Dimineața, cînd s-a sculat inginerul, femeia era în curte, dădea de mîncare la păsări. S-a uitat inginerul și a întrebat : „Fiți bună, văd c-aveți o mulțime de găini, dar un singur cocoș ?" „Ei, domnule dragă, i-a răspuns ea, cocoșul ăsta nu-i *gentleman*..."

Irina a ridicat privirea spre Victor, o privire în care era și compătimire și dezgust, și i-a spus străină și rece :

— Ai băut cam mult. Poate asta e singura ta scuză. Noapte bună ! Și, fără să se mai uite la el, s-a retras în cameră.

Victor a încercat să adoarmă, spunîndu-și că mîine îi va cere iertare Irinei și ea va înțelege sau poate a și înțeles că totul a plecat de la o asociație stupidă de cuvinte. Pe noptieră era un tranzistor, a căutat muzică simfonică, gîndindu-se că ar putea fi un pretext pentru a intra cu Irina în vorbă, dar, ca un făcut, peste tot se vorbea sau în cel mai bun caz se transmitea muzică ușoară.

S-a dus în hol, și-a aprins o țigară și s-a așezat în fotoliu. Își semnalase discret prezența, în speranța că Irina va spune ceva, aceasta însă continua să tacă, probabil adormise, și-a zis el, și s-a trezit întrebînd :

— Irina, dormi ?

— Nu, s-a auzit răspunsul ei dincolo de ușă.

— Ce faci ?

— Mă uit la stele.

— La stele ? Deasupra ta sînt încă trei etaje.

— N-are importanță. E o noapte superbă... Bolta e spuzită cu stele... Ursa Mare e chiar deasupra mea... Uite-le pe Bubhe și Mizar... Formidabil, chiar acum a căzut o stea ! A cui o fi ?

— A mea. a spus Victor.

— Nu, a ta e încă sus.

— O vezi ?

— Da.

— Pot să-ți mulțumesc ?

— Ea stă acolo indiferent de mine.

— Irina, nu vii încoace ? Te rog !

— Nu, Victor.

— Atunci vin eu la tine.

— Dacă vii, mă supăr și de mîine nu ne mai vedem ! Vrei asta ?

— Tu știi foarte bine că nu. A continuat după o clipă de tăcere : Vino ! Te rog foarte mult ! Vreau să-ți vorbesc, să-ți spun ceva. Dar nu prin intermediul ușii. Trebuie să-ți văd fața. Să te privesc în ochi. Te rog mult !

— Bine, vin, a spus ea și după o pauză l-a întrebat : Cum ești îmbrăcat ?

— În pijama, i-a răspuns el. Să mă duc să mă schimb ?

— Nu, pentru că și eu tot în pijama sînt, s-a auzit vocea ei chiar lîngă ușă și în clipa următoare Irina a apărut în hol. Măi Grădiniță, da' fumezi, nu te joci ! În tren n-ai fumat.

— Nu fumez des ; dar țigările bune îmi plac. Și niciodată înainte de meciuri. Trec săptămîni întregi cînd nu pun o țigară în gură. Dacă n-am o țigară bună, nu fumez.

— Ce-ai vrut să-mi spui ?

— Irina, te rog foarte mult să mă ierți. Îmi pare enorm de rău. Am stricat o seară. Prima noastră seară. Mă ierți ? Da ?

— Da.

— Buuun, și a zîmbit fericit. Irina, a spus el deodată, mai cîntă-mi ceva la pian !

— Tot Chopin ?

— Ce vrei tu.

Irina studiase pianul doar atît cît îi fusese necesar pentru formarea ei muzicală, lucrase însă inteligent și stăpînea claviatura cu destulă siguranță ; s-a hotărît pentru *Sonata în do major* de Mozart.

Victor a venit să se sprijine de marginea pianului. De data aceasta nu-i mai urmărea mîinile, ci expresia feței și încerca să pătrundă dincolo de ea. Puritatea liniei melodice era parcă o copie a personalității Irinei : o dulce candoare amestecată cu un anumit rafinament și o putere de pătrundere nebănuită, multă grație, copilăroasă aproape.

Încheind prima parte a sonatei, Irina s-a sculat brusc și cu aceeași simplitate și naturalețe cu care cîntase la pian a atins cu o sărutare fugară buzele lui Victor. Surprins, acesta a rămas lipit de colțul pianului, incapabil să facă vreo mișcare.

— Acum, Victore, te rog du-te la tine ! Da ?

— Da, a șoptit el transfigurat.

— Bine, somn ușor !

V

Trebuia să beau neapărat o cafea, făcusem o greșeală că nu comandasem și o cafea la *Adlerhotel im Park*, prețurile nu fuseseră prea piperate, chiar mă mirasem cînd chelnerul îmi prezentase nota de plată. Oprisem la stația de benzină de la ieșirea din Baden, pentru orice eventualitate făcusem plînul la rezervor și cumpărasem

o hartă rutieră a Elveției. De fapt, pentru ea mă oprisem. O s-o cercetez în liniște cînd o să mă opresc să beau o cafea.

Benzinarul, un băiat simpatic — deschisese singur capacul rezervorului de benzină, controlase nivelul uleiului la motor, presiunea aerului în pneuri, spălase parbrizul — mă sfătuise ca, în cazul în care merg la Berna, să ies la autostradă virînd imediat la stînga. „Autostrada e la doi kilometri, spusese el, nu mai departe, e păcat să nu folosiți autostrada cu o mașină ca a dumneavoastră !“ Nu, nu voiam să merg direct la Berna, aveam de gînd să-mi continui drumul spre nord-vest, ca să văd Basel-ul.

Șoseaua era excelentă, aș fi putut să beau o cafea la Brugg, nu oprisem cu toate că fusesem decisă s-o fac, ceva îmi spunea că trebuie să mă îndepărtez cît mai mult de *Adlerhotel im Park*, de aia și goneam așa. Trecînd prin Möhlin, am văzut un local frumușel chiar în șosea și am frînat cu putere. Oricît de energică a fost frîna, depășisem localul, a trebuit să folosesc marșarierul.

Cînd am intrat, toți cei care se găseau la mese m-au condus cu privirile, probabil din pricina mașinii sau pentru că adoptasem o ținută cam provocatoare. La așa mașină — așa ținută ! Nu era lume prea multă, m-am așezat la o masă, am cerut o cafea tare și, aprinzînd o țigară, am deschis harta.

Pînă la Basel mai rămăseseră doar douăzeci de kilometri, aveam la dispoziție timp suficient. Da, făcusem o prostie, mi-am spus, că nu vizitasem Baden-ul. Îmi fusese foame, mă grăbisem să mănînc, iar după aceea... Și fără să vreau mi-am aruncat ochii spre mașină.

Îmi alesesem special masa aceea, ea îmi permitea să țin sub observație Rolls-ul. Restaurantul avea ferestre mari, larg deschise, mașina o lăsasem peste drum, la parcare, chiar lîngă marginea șoselei și, bineînțeles, înainte de a mă îndepărta controlasem fiecare portieră în parte.

Proprietăreasa localului îmi adusese de cîteva secunde cafeaua, cînd, în drum spre ieșire, lîngă masa mea s-a oprit o pereche cam stranie :

— Sînteți mulțumită de mașină ? m-a întrebat el.

Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, mic și bondoc, cu fața dominată de niște mustăți enorme, în „furculiță“,

ca pe vremea străbunicului, și, pentru o clipă, am avut imaginea acestuia : seara, înainte de culcare, își uda mustățile, apoi, după ce le răsucea bine, le presa cu o plasă specială, al cărei șnur elastic îl petrecea pe după urechi, încheindu-l la spate. Ceea ce contrasta însă la bondocul din fața mea erau rucsacul purtat în spate și mănușile de automobilist de pe mîini. Se vedea clar : pielea, pe partea interioară a mănușilor, prezenta acel luciu pe care îl imprimă volanul și nici nu erau prea curate. Dar dacă veniseră aici cu mașina, de ce mai purta bondocul acest rucsac enorm în spate, îndesat zdravăn, cu buzunarele umflate, să plesnească aproape ?

Am vrut să-i răspund că în cazul în care o să fiu nemulțumită de Rolls o să-i dau de veste, dar m-am abținut și i-am spus : „Aș fi nedreaptă dacă m-aș plînge de ceva". O mulțumire imensă i-a luminat fața, a zis „Eram sigur" și, întorcîndu-se spre însoțitoarea sa — prietenă, sau soție, sau fiică, Dumnezeu știe — a exclamat :

— Este un Excalibur, Hedy ! Un Rolls-Royce Excalibur ! Ia loc, draga mea ! a invitat-o el și, trăgîndu-și un scaun, s-a așezat lîngă mine.

În clipa aceea am regretat nespus că mă abținusem, că nu-i spusesem ceea ce avusesem de gînd. Hedy mă privea extatic, cuvîntul *Excalibur* provocase în ea o admirație fără margini, eram convinsă, chiar așteptam, că dintr-o clipă în alta se va ridica de pe scaun și, strîngîndu-mă la piept, mă va acoperi cu sărutări. Era o femeie căreia greu îi puteai determina vîrsta, ceva între douăzeci și patruzeci de ani, blondă, înaltă cam de vreun metru și optzeci și în special dolofană, cu o carne moale și puhavă ca un aluat dospit.

Bondocul a comandat două cafele și m-a întrebat dacă nu vreau un *whisky*. I-am răspuns că prefer un *Dubonnet* și după ce proprietăreasa localului s-a îndepărtat de la masă, mi-a spus, aranjîndu-și mustățile dintr-o mișcare a mîinii :

— Am văzut că studiați harta, veniți probabil de la Neuhausen.

Nici nu auzisem despre o asemenea localitate : am negat.

— Nu, vin de la... Baden. Vrusesem să spun Zürich, dar mă răzgîndisem pe drum.

— Și n-ați urcat spre Neuhausen ? Știu, ați fost nu o dată probabil, dar cascadele Rinului merită admirate de mii de ori !

— Vă mărturisesc, nu le-am văzut încă. Am auzit că într-adevăr...

— Doamne, e o minune a naturii ! O minune care datează de șase mii de ani ! Cum de nu v-ați dus pînă acum s-o vedeți ?

— De-abia m-am stabilit în Elveția.

— Înțeleg... De unde veniți ? Vorbiți perfect germana !...

— Din Statele Unite. Este în apropiere de Schaffhausen, nu ? am întrebat ca să schimb vorba, dar Hedy s-a agățat cu mîinile de brațul meu și a spus, zîmbind atotștiutoare :

— Sînteți cu siguranță actriță !

— Ceva în genul acesta, am răspuns evaziv și am vrut să repet întrebarea cu Schaffhausen-ul. N-am mai avut timp, Hedy și începuse să vorbească.

— Vezi, Peter, ți-am zis eu că am mai văzut-o pe doamna ! La televizor, într-un film, asta știu precis !

— Și eu te-am aprobat : „Da, și mie mi se pare foarte cunoscută", a spus el zîmbindu-i drăgăstos, după care s-a întors spre mine : Chiar la cîțiva kilometri de Schaffhausen. Un moment, să vă arăt ! Și a luat harta.

Parcă presimțind ceea ce avea să urmeze, împăturisem harta și o mascasem, ținînd neglijent brațul deasupra. Mă scăpase de întrebările prietenei sale, în schimb mă luase el în primire. Mi-a arătat drumul pe hartă, mi-a spus că din locul unde ne aflam sînt vreo 80 de kilometri, astă-seară vor să fie la cascade, nu-nu, nu cumva să cred că este vreun apropo, au mașina lor, un Opel, Opel-ul e o mașină spațioasă, comodă, foarte robustă, cu un motor de aproape o sută de cai și nu consumă decît zece la sută.

— Vă spun îndată, a continuat el, de ce am hotărît să sosim la Neuhausen încă înainte de lăsarea serii. Pentru că, în felul acesta, avem posibilitatea să asistăm la două spectacole. Unul la lumina reflectoarelor, iar mîine dimineață admirăm căderea apei în bătaia soarelui. Între

6 și 8, razele soarelui cad aproape perpendicular pe șuvoiul de ape. Un șuvoi de peste o sută cincizeci de metri lățime ! Iar acum, în lunile iunie și iulie, debitul apei atinge peste o mie de metri cubi pe secundă ! O mie de metri cubi pe secundă ! Imaginați-vă această uriașă perdea de apă, căzînd de la o înălțime de douăzeci și unu de metri, în bătaia razelor de soare ! O feerie ! O feerie cînd în alb, cînd în milioane de curcubeie ! Dar zgomotul ? ! Zgomotul pe care îl face apa în cădere ? !

Căderile Rinului erau fără îndoială un spectacol grandios, dar exaltarea care pusese stăpînire treptat pe bondoc, gesturile dramatice ale mîinilor sale și mai ales sclipirea stranie, de o anumită fixitate, care îi apăruse în ochi, m-au hotărît să-l întrerup chiar cu riscul de a săvîrși o impoliteţe. Întîi mi-am zis că o să-l opresc pur și simplu, spunîndu-i că mă grăbesc. Impoliteţea ar fi fost însă prea grosolană și atunci i-am făcut semn proprietăresei să mai aducă un *Dubonnet*. Numai că, în loc să ridic paharul, am bătut cu el în masă. Zgomotul m-a lovit în timpane.

Bondocul a mai spus : „Ceva mai departe căderea apei este și mai profundă !“ — și abia atunci s-a oprit. Apoi s-a uitat la mine ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte de ceva. Am înțeles că nu-și dăduse exact seama ce se întîmplase, am tras cu ochiul spre Hedy, aceasta privea cu ochi pierduți pe fereastră și am hotărît să profit.

— Fiți amabil, vă rog, m-am adresat eu bondocului pentru a-l scoate de sub vraja căderilor Rinului, de la Basel am de gînd să merg spre Berna—Lausanne, ce drum mi-ați recomanda ? l-am întrebat, zîmbindu-i grațios.

M-a privit cîteva clipe cu nedumerire și a început să vorbească cu o voce neașteptat de calmă.

— Sigur, cu Excalibur-ul dumneavoastră, de la Basel puteți merge pe autostrada Liestal—Solothurn—Berna—Fribourg, iar de acolo pe drumul nr. 12, la Lausanne. Să nu faceți cumva o asemenea greșeală ! Preferați șoseaua nr. 18, prin Delémont—Biel. Regiunea e locuită de francezi, însă-i foarte frumoasă. Mai ales că de la Biel puteți s-o luați pe drumul nr. 5, care merge de-a lungul lacurilor Biel și Neuchâtel. Sau dacă nu, prin Murten, la Lausanne.

Toate acestea mi le-a spus fără să se uite pe hartă și a continuat descriindu-mi pitorescul drumului de la Delémont la Neuchâtel. Treptat, a început să se monteze, vocea sa să capete accente tot mai patetice ; pățită, știam că urmează exaltarea, mă gîndeam să găsesc ceva ca să-l întrerup, cînd Hedy a intervenit, arătînd spre cicatricea mea :

— Ați încercat să vă omorîți ? a întrebat ea cu voce spartă, ca și cînd întrebarea ar fi fost pregătită de mult, ea de mult ar fi vrut să mă întrebe, dar nu îndrăznise și întrebarea izbucnise fără voia ei. A adăugat cu o imensă satisfacție în priviri, adresîndu-se bondocului : Vezi, Peter, și doamna a încercat să-și ia zilele ! Tu vezi ? și i-a atras atenția spre mîna mea.

Numai că eu o și retrăsesem sub masă. M-am ridicat brusc și, spunîndu-le un scurt „Mă grăbesc", m-am îndreptat cu pași hotărîți spre ușă.

— Doamnă ! a strigat proprietăreasa localului după mine. Ați uitat să plătiți cafeaua ! Cafeaua !

Am făcut un semn spre masa bondocului, adică o s-o plătească el, și am ieșit. Ce mare lucru o cafea ? ! S-o plătească, dracu' să-i ia pe amîndoi ! și mi-am adus aminte că nu le spusesem nici cel puțin bună ziua.

Pe șosea, și dintr-o direcție și din cealaltă, se scurgeau tot timpul mașini, am făcut cîteva încercări să traversez, însă n-am reușit. M-am uitat, nu, bondocul și mastodontul blond nu veneau după mine. Am fost nevoită să aștept vreo cinci sau chiar zece minute ; mă cuprinsese disperarea și, riscînd, am ajuns în mijlocul șoselei.

Mașinile zburau prin dreapta și prin stînga, aproape atingîndu-mă, și conducătorii lor îmi făceau semne, ducînd mîna la cap, adică nu sînt în toate mințile. Ce aveau cu mine ? ! „Sînt chiar pe linia neîntreruptă, unde stau de obicei și agenții de circulație..." mi-am spus. Tot ce doream era să ajung cît mai repede la mașină ; o curiozitate nebună, amestecată cu o presimțire irezistibilă, m-a determinat să risc din nou.

Cît stătusem la masă, mă uitasem mereu în direcția Rolls-ului ; la un moment dat, cîțiva puștani îl înconjuraseră cu priviri admirative, apoi de mașină se apropiase un domn care coborîse dintr-un Peugeot... Pentru o clipă

mi se păruse, chiar tresărisem, că este bărbatul-de-la-*Bristol Café*.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit la valiză. Era la locul ei, pe canapeaua din spate. Să fi lăsat eu peruca deasupra ? Probabil. Nu, din cîte țineam minte, o ascunsesem sub geamantan... Ridicasem geamantanul și o băgasem sub el. Se vede că avusesem numai de gînd. O s-o pun în valiză, să nu mai am probleme cu ea. Așa și vrusesem să fac, găsindu-mă încă la parcarea din fața lui *Adlerhotel im Park*, valiza era însă ticsită, da, din cauza asta renunțasem.

Am controlat mașinal portierele, erau de neclintit și, scoțînd cheile din poșetă, mi-am adus aminte că uitasem harta în restaurant, pe masă. O să cumpăr alta, mi-am zis, și am descuiat ușa pentru a mă urca la volan. Chiar în momentul în care am introdus primul picior, am văzut jos, lîngă pedala de accelerație, o cheie de mașină. Am ridicat-o, gîndindu-mă intrigată cum de n-o observasem pînă atunci. Era o cheie de contact. Ei, cum ? ! Era chiar cheia de la contactul Rolls-Royce-ului ! Scăpase probabil de pe lanțul brelocului, mi-am zis și m-am uitat după chei. Pe fotoliul de alături nu se vedeau, m-am săltat ușor și-am controlat perna cu mîna, poate mă așezasem pe ele. Nu, și nici în contact nu erau... Și nici n-aveau cum să fie, din moment ce cheia de contact era la mine în mînă ! „Ei, drăcia dracului !“ am exclamat fără să vreau.

Le-am descoperit în ușă, descuind-o, le uitasem acolo. Straniu era însă altceva : cheia de contact se afla la locul ei, pe lanț. Am comparat-o cu cea găsită lîngă pedala de accelerație, erau absolut identice. Într-adevăr, mașinile sînt livrate de fabrică cu două chei de contact, dar cum de nu observasem pînă acum cheia, nu puteam să pricep. Asta presupunînd că ea căzuse acolo scăpată din greșeală de doamna sau de domnul Krebs. Pentru că altă explicație nu era posibilă. Umblasem în cutia de bord cînd scosesem sticla de *whisky*, dar... Căutasem, e adevărat, și în buzunarele portierelor, uitîndu-mă după o hartă... Să fi fost cheia în certificatul de înmatriculare a mașinii și să fi căzut cînd am vrut să văd pe numele căruia din soți era trecut Rolls-ul ? E greu de crezut.

Hotelul se găsea pe o alee liniștită și verde, cu pomi seculari. Portarul s-a repezit să deschidă ușa Rolls-ului, înclinîndu-se respectuos mi-a spus „Bine-ați venit din nou pe la noi" și mi-a ajutat să ies din mașină. A scos apoi valiza, a încredințat-o unui *boy* care apăruse între timp și s-a urcat la volan.

Totul s-a petrecut ca într-o piesă jucată de sute de ori, nu mi-a fost greu să înțeleg : portarul ducea Rolls-ul undeva la parcare, tocmai de aceea nu găsisem nici o mașină în fața hotelului, și cu toate că *boy*-ul îmi deschisese ușa, invitîndu-mă înăuntru, m-am întors fără să vreau în direcția în care dispărea Rolls-ul.

Holul, nu prea mare, era gol, învăluit într-o liniște nefirească, de nicăieri nu se auzea nici cel mai mic zgomot, covoarele moi aveau parcă proprietatea de a absorbi pînă și sunetul vocii, mirosea a mobilă veche care cunoscuse în tihnă cîteva generații. Funcționarul de la recepție, un om înalt și uscățiv, cu o chelie foarte pronunțată, m-a salutat printr-o mișcare a capului, zîmbindu-mi ca și cum ar fi fost deosebit de încîntat de-a mă vedea.

— Ne face o mare plăcere, a spus el, că ne onorați din nou. Doriți același apartament ?

Și el, și portarul mă confundau desigur cu altcineva, din cauza Rolls-ului probabil, o să se lămurească îndată, și, scoțînd pașaportul din poșetă, am zis punîndu-l pe ghișeul recepției :

— Nu, aș dori o cameră. O cameră liniștită, am adăugat fără să vreau și mi-am dat seama că spusesem o prostie : hotelul era situat pe o stradă, aproape o alee, ferită de circulația mașinilor.

— Da, bineînțeles, și, întorcîndu-se, a scos o cheie de care era prins un cap de cal, sculptat în lemn, ceva asemănător cu respectiva piesă de șah și pe care i-a dat-o *boy*-ului de lîngă mine. A deschis apoi pașaportul pentru a completa formularul, l-am urmărit cu atenție, dar n-am observat pe fața lui nici cea mai mică expresie de surprindere. Era un funcționar stilat, se vedea după față.

Boy-ul mă conducea spre lift cînd am fost ajunsă din urmă de portar. Mi-a înmînat cheile de la mașină și, înclinîndu-se din nou respectuos, s-a retras discret. Mi-am

zis că trebuia să-i fi dat un bacșiș. Îmi scăpase din vedere, preocupată de gîndul dacă închisese bine mașina, vrusesem chiar să-l întreb, numai că el se retrăsese prea repede. Știa că bacșișul îl va primi la plecare.

Camera era odihnitoare, cu mobilă armonioasă și caldă, am desfăcut imediat valiza și, aranjîndu-mi lucrurile în dulap, am constatat definitiv că mănușile lipseau. Și cele de seară și cele albe. Am deschis frigiderul ; așa cum mă așteptasem, era plin cu tot felul de băuturi. „Voi face întîi un duș ca să mă refrișez după drum și-apoi voi vedea..." mi-am zis.

Stăteam în fotoliu cu un pahar de *Dubonnet* în mînă, încercînd să reconstitui tot ce făcusem în ziua aceea și, deodată, mi-am adus aminte că aeroportul din Zürich avea un hotel *Hilton*. Acesta dispunea fără îndoială și de un parking subteran, domnul Krebs ar fi putut să-și lase mașina acolo. Ce conta pentru el să plătească pe două luni parcarea mașinii ? ! E adevărat, ar fi pierdut timp... Da, el era cu timpul la limită. Dar de ce n-a comandat un taxi ? Să se fi anulat cursa de Lisabona—Sao Paulo așa de tîrziu ? Cînd a ales varianta Stockholm—New York s-a gîndit probabil că trebuia să vin la unsprezece și a întrevăzut imediat posibilitatea de-a ajunge la aeroport cu Rolls-ul. Asta era singura explicație, alta nu putea fi !

Am dus paharul la gură și am auzit cum s-au lipit buzele de marginea lui. Era atîta liniște aici, încît am simțit dureri în urechi. Și m-am hotărît deodată să ies în oraș. O să mă îmbrac și-o să ies în oraș. O să văd mai întîi unde mi-a dus portarul mașina, iar apoi o să pornesc pe străzi, să văd Basel-ul.

Francezii îi spun Bâle... Este punctul de întîlnire a trei frontire : a Franței, R. F. Germaniei și Elveției, singurul port al țării... Albert locuise cîțiva ani în Basel și îmi povestise o mulțime de lucruri, orașul are o mare influență asupra vieții culturale a Elveției, dar în același timp este renumit prin localurile sale de noapte. Ar fi o idee. Mîine va trebui să mă duc neapărat la *Kunstmuseum*, să văd *Capul de bărbat* al lui Rodin. Albert îmi spusese că galeriile de artă din Basel dețin cele mai celebre colecții de pictură din Elveția, cu opere re-

prezentative ale lui Van Gogh, Renoir, Delacroix, Koch, Cézanne, Gauguin, Matisse, Chagall, sculpturi de Moore și Chillida... ar fi mare păcat să le scap. Mai era de văzut catedrala, apoi celebra Barfüsserplatz, cu fîntîna *Samson și Dalila*...

König era un hotel vechi și nu prea mare, dar la subsol fusese amenajat un garaj, l-am descoperit fără să-l mai întreb pe portar și, văzînd Rolls-ul aliniat lîngă alte mașini, am răsuflat ușurată : puteam să mă plimb fără grijă. La colț am cotit la dreapta și am nimerit într-o stradă viu animată. Puțin mai departe a oprit în stație un tramvai.

„Ce-ar fi să mă urc într-un tramvai. să mă duc pînă la capătul liniei și apoi, tot cu el, să mă întorc înapoi ?" m-am întrebat și mi-am răspuns că n-ar fi deloc rău. Un oraș nu poate fi cunoscut din mașină și mai ales stînd la volan ; străzile trebuie străbătute pe jos. O voi face mîine, iar astăzi voi vedea orașul plimbîndu-mă cu tramvaiul. În stație era lume puțină, tramvaiul a venit aproape gol.

Înainte de intrarea în Basel îmi atrăsese atenția, lîngă un grup de stații de benzină, o rulotă galbenă cu inscripția *L'Automobile Club de Suisse, Informations.* Oprisem și cumpărasem o hartă rutieră a Elveției, fata de la ghișeu îmi recomandase să mă opresc la *König Hotel* și, explicîndu-mi cum să ajung, îmi dăduse o hartă a orașului. O luasem în poșetă, așa că mă puteam orienta foarte bine în ce direcție mă îndreptam. Rămînea doar să întreb pe cineva cum se numea strada pe care circula tramvaiul, ca apoi s-o depistez pe hartă.

Așa am și făcut, un domn foarte amabil m-a ajutat să reperez locul unde mă aflam. în scurt timp trebuia să ieșim de-a lungul Rinului, care desparte Baselul în două.

— Vedeți, mi-a spus el, periferiile din nordul orașului, în stînga rîului, aparțin de Franța, iar în dreapta, de R. F. Germania. Și portul, și uzinele *CIBA* — ați auzit, nu, de vestita fabrică de medicamente *CIBA*, zece mii de muncitori ! — sînt în Elveția, însă în port lucrează în majoritate francezi, iar la uzină sînt numai nemți.

La un moment dat am intrat într-un cartier comercial de mîna a doua ; spunîndu-mi că aș putea cumpăra de

acolo ceva pentru mama și Ioana, m-am grăbit să cobor. Judecînd după lumea care popula străzile, portul trebuia să fie undeva pe aproape, din păcate însă magazinele și începuseră să închidă. Nu mă îndoiam, contrabanda era aici în floare și desigur și lucrurile de îmbrăcăminte sensibil mai ieftine. Cu atît mai mult cu cît în R. F. Germania prețurile erau mai mici decît în Elveția.

A doua zi am constatat că era într-adevăr așa, am cumpărat ce-mi pusesem în gînd și m-am grăbit să mă întorc la hotel. Camerele trebuiau predate, așa cum anunța un afiș la recepție, pînă la ora 12, n-aveam nici un chef să plătesc camera încă o noapte. Îmi făcusem de dimineață valiza, ca să nu mai pierd timp la plecare, i-am spus portarului să aducă Rolls-ul în față și am trimis un băiat după bagaje în cameră.

Recepționerul s-a arătat profund dezamăgit :

— De data aceasta ați rămas la noi foarte puțin... Îmi pare rău că vă grăbiți, o să ne facă o mare plăcere să vă vedem din nou.

Am vrut să-i zic ce tot vorbește, e prima dată cînd vin la Basel, nu-am gîndit însă că procedează probabil așa cu toți clienții. E un mod de a flata lumea, oamenilor le face plăcere să vadă că sînt cunoscuți, chiar dacă în sinea lor își dau perfect seama că este vorba de o confuzie. Ne place tuturor să fim cineva, iar recepționerul, frecîndu-se de atîția clienți, a înțeles asta de mult.

Mi-am luat rămas bun de la el și, cum Rolls-ul fusese tras la intrare, am ieșit din hotel, urmată de *boy*-ul care îmi ducea bagajele. Portarul s-a înclinat și mi-a întins ceva lucitor.

— Am găsit cheia aceasta lîngă pedala de accelerație, a spus el. Este cheia de rezervă probabil.

— Lîngă pedala de accelerație ? am întrebat, nevenindu-mi a crede.

— Da, chiar lîngă pedală, a confirmat el.

M-am hotărît deodată să spun :

— Cînd te-ai urcat ieri în mașină ca s-o duci la garaj, nu era, nu ?

— Nu, aș fi văzut-o. Adică, nu știu. Mașina a fost încuiată, n-a umblat nimeni în ea. Probabil că n-am observat-o, a adăugat el, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

Cheia găsită ieri o pusesem în poșetă și ea trebuia să fie acolo. Am deschis cu un gest sigur poșeta și am început să caut în ea. Zadarnic, cheia dispăruse.

— Se vede că am scăpat-o eu, am spus portarului, i-am făcut semn *boy*-ului să așeze bagajele pe bancheta din spate și, împărțindu-le cîte un bacșiș, m-am urcat la volan.

Cheia descoperită de portar nu-mi dădea pace ; după cîteva colțuri de stradă am oprit Rolls-ul, am răsturnat tot ce aveam în poșetă pe fotoliul din stînga, am controlat poșeta dacă n-a rămas ceva înăuntru și de-abia atunci am început să iau fiecare lucru la mînă. Nu, n-am găsit cheia. Și doar știam cu precizie că o pusesem în poșetă !

„Dar dacă în loc de poșetă am băgat-o în cutia de bord ?" m-am întrebat în timp ce îmi aprindeam o țigară. Și mi-am răspuns că este exclus. Semnul de întrebare se născuse însă, am deschis capacul și, trecînd pe fotoliul din stînga, m-am uitat în cutie : era doar o singură cheie, cheia pe care mi-o dăduse portarul.

VI

La intrarea într-un gang, o vitrină îngustă, cu marginile nichelate, expunea tot felul de fotografii de dimensiuni reduse, ce încadrau un anunț greșit formulat, scris inestetic, pe un carton cenușiu : „Executăm legitimații urgente". Dintr-un colț zîmbea Stela Popescu, iar mai jos, chiar în centrul vitrinei, privea egal și indiferent Radu Beligan. Ceea ce conta era cuvîntul „urgente", iar dacă însuși Beligan, și-au zis ei, s-a fotografiat aici, înseamnă c-a știut el ceva !

În camera de la intrare nu era nimeni, Irina a strîns a mirare din umeri și Victor i-a făcut semn în direcția draperiei negre ce închidea partea din fund a încăperii.

Sub cristalul biroului erau așezate, una lîngă alta, zeci de fotografii, l-au recunoscut și aici pe Radu Beligan, chiar alături, un bebeluș, culcat cu fața în jos, se uita cu ochi larg deschiși a surprindere, expunînd un posterior

rotofei. În rest, tot felul de chipuri. Privind fotografiile, Victor a încercat să-și dea seama cam cîtă inteligență exprimă o față sau alta, nu era un lucru prea distractiv, și el i-a spus Irinei în șoaptă : „Contemporanii noștri".

În scurt timp, de după draperie a apărut un domn grăsuț, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un halat negru.

— Ce doriți ? a întrebat el sec și oarecum supărat.

— Cafea cu lapte, a spus Victor, zîmbindu-i politicos.

— Îndată ! a replicat fotograful, făcînd un gest prevenitor, un singur minut vă rog să mai așteptați, și a dispărut în spatele draperiei.

Irina s-a uitat dojenitor la Victor, ca și cum i-ar fi spus „Nu trebuia", e un tic verbal acest „Ce doriți" ; în loc de răspuns, Victor i-a apăsat cu degetul vîrful nasului ca pe butonul unei sonerii.

Fotograful s-a ținut de cuvînt, probabil că avusese în baie ceva la developat. A ieșit cu o față surîzătoare și li s-a adresat, glumind :

— „Radem etichete"... L-ați auzit pe Toma Caragiu în monologul ăsta ?

— Nu, i-a răspuns Victor.

— Păcat. A fost colosal. Mare actor ! Bun, atunci, pînă-i gata cafeaua cu lapte, să vă fac niște poze. Un singur lucru să nu-mi cereți : să vi le fac repede. Mai bine vă cînt ceva din Rigoletto, cu toate că nu sînt astăzi în voce.

— De acord ! a acceptat Victor, ridicînd mîna într-un gest semnificativ.

Fotograful a izbucnit în rîs.

— Prefer să vă fac pozele. De care doriți ?

— Tip buletin. Pentru examen la facultate.

— În regulă, a spus fotograful, a tras draperia într-o parte și a invitat-o pe Irina să ia loc : Domnișoara întîi... Sau, dacă doriți, a continuat el după o pauză, răzgîndindu-se parcă, așezați-vă alături, vă fac un singur clișeu, dumneavoastră tăiați fotografia în două și fiecare își ia partea pe care o merită... E bine așa ?

— O să fie poze tip buletin ? Fiecare din noi separat ? a cerut Victor precizări.

— Bineînțeles. Iar dacă doriți și o fotografie comună, cu domnișoara sprijinindu-și capul pe umărul dumneavoastră, vă fac și așa, s-a oferit fotograful, zîmbind puțin ironic.

— Mai faceți asemenea fotografii desuete ? Declarative ? a întrebat Irina.

— Știți, la noi vin tot felul de clienți...

Victor a vrut să spună „Vă mulțumesc, sînteți foarte amabil", dar a ieșit altceva :

— Da, am coborît din copac chiar aici în fața atelierului dumneavoastră... Sînteți foarte perspicace... Ne-a trădat gramatica noastră nesigură ! a încheiat el, mirat oarecum de zîmbetul de satisfacție care apăruse pe fața fotografului în timp ce vorbise și care acum se transformase într-o expresie de aprobare.

— Mi-a plăcut răspunsul, a spus acesta. A fost o punere la punct foarte necesară. Poftim, și se mai spune că tineretul de azi e așa-și-pe-dincolo. Întotdeauna am fost de părere că avem un tineret foarte bun. În orice caz, mai spiritualizat și mai inteligent decît generația noastră. O să-mi repar gafa cu fotografiile. Aveți acolo oglinda, aranjez îndată luminile.

— Tu știi, Victor, eu nu m-am coafat niciodată. Cum mi-ar sta oare ? l-a întrebat Irina în timp ce-și pieptăna în oglindă părul, care îi cădea liber pe umeri.

— Ar fi și păcat. N-ai mai fi tu.

— De ce ?

— Nu știu. A adăugat după o clipă : Pieptănătura asta îți pune în valoare fruntea, și gîtul... Dacă aș fi scriitor, aș zice că gîtul tău e de-o grație pe care doar lebăda neagră o are !

Irina s-a întors spre el zîmbind și Victor a văzut în ochii ei ceea ce întrezărise doar, sau i se păruse lui a întrezări, cu o zi mai înainte.

— Dragii mei, eu vă aștept, le-a spus fotograful, invitîndu-i să ia loc, și a continuat : Înainte de a descoperi obiectivul, o să vă spun că de-acolo va ieși o păsărică. Să nu mă credeți, este o minciună de pe vremea cînd am învățat eu meseria.

Irina și Victor s-au așezat pe o banchetă, unul lîngă celălalt, fotograful le-a corectat poziția feței, rugîndu-i să se uite drept spre aparat, și a trecut în spatele acestuia.

— Stimate domn, i s-a adresat el lui Victor, nu mă priviți atît de sever ! Nu sînteți încă milițian, abia intrați în facultate ! Și-acum, atențiune, va ieși o păsărică !

Conduși de fotograf, Irina și Victor au trecut în partea din față a încăperii, oprindu-se în dreptul biroului.

— Fiți amabilă, numele dumneavoastră ? a întrebat-o fotograful pe Irina, în timp ce completa bonul.

— Irina Băicuș.

— Deci, deocamdată Băicuș...

— Bineînțeles : deocamdată, a spus Irina zîmbind, n-o să rămîn nemăritată.

— Este totalmente exclus ! Și dumneavoastră ? a ridicat fotograful privirea spre Victor.

— Victor Colceag.

— Irina Colceag n-ar suna rău. Dar asta este o chestiune care pe mine mă depășește complet. Puteți s-o luați doar ca o sugestie. Artistic vorbind, rar am văzut o pereche atît de potrivită.

Irina roșise, Victor a vrut să zică „Vă mulțumesc", dar n-a reușit, și fotograful le-a spus înmînîndu-le bonurile :

— Fotografiile vor fi gata peste o oră. Dacă vă grăbiți însă, puteți trece și mai tîrziu !

Au zîmbit amîndoi și Victor i s-a adresat rîzînd :

— Vă doresc succese în muncă !

— Și-n viața personală ! a replicat fotograful.

Tanti Letiția trebuia să se pregătească de plecare, n-a mai răbdat și a întrebat-o pe Irina :

— La ce oră i-ai cerut mamei să te sune ?

— La șase, nu, Victor ? a întors ea capul pentru o clipă spre acesta și a continuat : Probabil că-i lume multă la telefoane. Nu cred ca mama să fi întîrziat.

Victor își aducea aminte că în telegramă fusese menționată ora nouăsprezece, chiar Irina îi spusese „la șapte e mai bine", dar cum ea trecuse la alt subiect, a tăcut. Irina începuse să povestească ce auzise la Conservator despre numărul de candidați la diverse facultăți, era su-

biectul la ordinea zilei, și, avidă de noutăți, pe care să le povestească la rîndul ei mai departe, tanti Letiția s-a lăsat antrenată. Mai ales că Victor avea și el unele date.

După ce au rămas singuri, Irina a spus la un moment dat că-i este foame, l-a chemat pe Victor la bucătărie și, ajutată de el, a pus laptele la fiert. Se gîndise din timp la toate acestea, dintr-o clipă în alta trebuia s-o sune mama la telefon și nu dorea să discute cu ea în prezența cuiva. Ar fi putut să vorbească nemțește cu maică-sa, dar asta ar fi însemnat să fie nepoliticoasă cu Victor.

Trecuseră aproape zece minute peste ora stabilită, începuse să fie neliniștită că stratagema ei va da greș, cînd din hol s-a auzit sunînd prelung telefonul, așa cum sună atunci cînd ești chemat de provincie. „Mama probabil, ai grijă de lapte !“ i-a aruncat Irina în grabă lui Victor și s-a repezit în direcția holului.

Era într-adevăr mama.

— Ce-i cu numărul ăsta de telefon ? Al cui e ? De ce mi-ai cerut să te chem aici ? Unde ești ? s-au auzit întrebările ei neliniștite.

Mama vorbea nemțește și Irina a preferat să-i răspundă în aceeași limbă :

— O să-ți explic îndată, totul este foarte bine. a încercat ea s-o calmeze și a continuat cu voce sigură și convingătoare : Odată cu mine s-a urcat în tren și un băiat care dă la Electronică. Are un unchi care e foarte „sus“ în București... Foarte, foarte „sus“. Nu pot să-ți spun la telefon, a trimis Mercedes-ul să-l aștepte la gară. Ai să primești mîine o scrisoare în care ți-am scris tot.

— Ești acolo acum ?

— Nu, sînt la o mătușă, sora tatii băiatului. Celălalt este fratele mamei. La el nu se poate sta, înțelegi de ce... Aici mi s-a dat o cameră separată, casa este la două minute de Conservator, iar la cămin n-a mai fost nici un loc. Am avut pur și simplu un mare noroc. Poate și pentru mai tîrziu... O să-ți spun eu...

— Și acolo unde stai ce sînt ?

— El e un medic foarte cunoscut. Au o casă superbă. Ți-am scris tot în scrisoare. Mîine încep examenele. am vorbit azi cu domnul profesor Stanca, voi fi mai mult ca sigur la clasa lui.

Victor băgase fierul de călcat în priză, pregătindu-se ca să netezească haina de la costum — se şifonase în geamantan — şi Irina s-a oferit să i-o calce.

Nu, aici e o tehnică, nu-i aşa simplu, s-a opus Victor. Ai să vezi îndată. În mînecă trebuie băgată o perniţă... În lada cu aşternuturi de la pat e un *puişor*, fii bună, te rog, şi adu-l.

Victor terminase de netezit mînecile, trecuse la revere, cînd Irina a spus pe neaşteptate :

— Tu ştii că eu văd muzica ?

— Tehnicolor ? a rîs Victor.

— Nu rîde ! Vorbesc foarte serios !

— Tehnicolor şi pe ecran panoramic ! a continuat el.

— Exersam odată acasă... M-am enervat, ceva nu-mi ieşea, am renunţat şi am început să cînt din *Adagio* lui Bruch. Şi deodată am început să văd forme geometrice ce se mişcau în aer şi în mişcarea aceasta suprafeţele lor antrenau cînd o culoare, cînd alta. Era mai mult o urmă de culoare. Ca o coadă de cometă ! a spus gesticulînd Irina. M-am oprit şi am descompus. O notă îmi apărea sub forma unei linii, aproximativ drepte, un acord, un acord de septimă, de pildă, sub forma unor prisme întrepătrunse... Pe măsură ce tonalitatea creştea, negrul trecea în violet, în albastru, în galben, în verde, în portocaliu, în roşu, în bleu, în bordo... Forma figurilor se schimba continuu... era o... geometrie a muzicii.

Victor aşezase fierul de călcat pe suport, ca s-o asculte în linişte pe Irina ; privind-o concentrat, a spus după un minut de tăcere :

— O să-ţi construiesc un aparat — electronica poate orice ! — care să reflecte pe un ecran...

— Panoramic, Victore ! l-a întrerupt Irina.

— ...ceea ce vei interpreta tu la vioară.

— Ţi-am spus, nativii din *Berbec* sînt dominaţi de ambiţia de-a înfăptui lucruri extraordinare ! Irealizabile pentru cei mai mulţi.

— Ai să vezi tu ! Tu încă nu ştii ce pot !

— Victore, dar asta-i privirea mea *interioară !...* A adăugat după o pauză : Tu îţi dai seama ce-ar însemna *Missa Solemnis* a lui Beethoven pe ecran ? ! Sau geometria imponderabilă a muzicii lui Mozart ? !

S-a auzit telefonul sunînd și Victor a alergat în hol. Era tanti Letiția ; avusese un caz grav, ii fusese imposibil să telefoneze mai devreme.

— Da, i-a răspuns Victor, a sunat. A sunat și mama Irinei, a sunat și mama... poți să fii liniștită. Tanti Letiția, a adăugat el deodată cu voce puțin iritată, lucrurile stau în voința noastră și nu în telefoanele pe care le primim ! Mie îmi place Irina, fii sigură că nu se va întîmpla nimic. *O.K.* ?

— Bine, Victore, am încredere în tine, a spus ea.

— În amîndoi, tanti Letiția ! a corectat-o el.

Irina rămăsese la bucătărie, se apucase să termine treaba începută de Victor, aburise un rever, stropea cîrpa ca să-l netezească pe celălalt, dar Victor a oprit-o :

— Irina, ce-ai făcut cu biletul de tren ?

— Cu biletul de tren ? a întrebat ea mașinal.

— Da, ce-ai făcut cu biletul de tren ?

— Nu știu. Poate-i în poșetă. Dacă nu l-oi fi aruncat. De ce ?

— Fii bună și uită-te, dacă vrei. Am nevoie de el, a spus Victor foarte serios și a adăugat rîzind : Fac colecție.

Irina a simțit că nu acesta era adevărul, e de-a dreptul stupid să colecționezi niște bilete care seamănă perfect unul cu celălalt, dar n-a mai insistat. Urmată de Victor, s-a dus în camera ei.

Biletul era într-adevăr în poșetă.

— Este identic cu al tău, poți să le compari, i-a spus ea, întinzîndu-i-l.

— Nu, nu este identic. Are o altă serie, i-a răspuns Victor, zîmbind reținut. Și nu-i vorba numai de serie.

— Bine, eu n-am ce face cu el, a spus Irina cu indiferență și s-a îndreptat spre bucătărie, gîndindu-se dacă nu cumva Victor i-a cerut biletul ca să-l păstreze împreună cu al lui. Ar fi frumos... O amintire cum s-au cunoscut.

— Ce ți-a spus mama la telefon ? a întrebat-o Victor, venind în spatele ei. Vrusese s-o întrebe mai demult, dar de fiecare dată discuția alunecase în altă direcție.

— Îți dai seama, era îngrijorată ce-i cu numărul ăsta de telefon.

— Și cum a reacționat cînd i-ai spus ? I-ai spus că ne-am cunoscut în tren ?

— I-am spus. I-am spus, ca s-o liniștesc, că te-aștepta în gară Mercedes-ul unchiului tău.

— Ha-ha ! a început Victor să rîdă. Spuse pe un ton puțin ironic : Dacă-i Mercedes, atunci totu-i *O.K.* ! Nici nu m-ar mira să nu se-ntoarcă unchi-miu cu un Mercedes din Maroc.

Au găsit în fața Conservatorului o mare de oameni care aștepta afișarea rezultatelor. Se formaseră grupuri-grupuri, vorbeau în special părinții, ei știau absolut tot : și despre desfășurarea examenelor, și despre criteriile de alcătuire a comisiei, și despre fiecare profesor în parte. Tinerii preferau să rămînă tăcuți, unii mai optimiști, alții doar mimînd optimismul, grupurile se constituiau și se desfăceau continuu, în speranța aflării a cîte ceva în plus.

Cu Irina de mînă, Victor încerca să se strecoare de-a lungul gardului de piatră, făcîndu-și încet, încet loc spre panoul de afișaj. Știa încă de ieri de la prînz că reușise la examen, e adevărat, nu așa cum se așteptase. Tăcuse, nu spusese nimic și se comportase tot timpul ca și cum ar fi fost sub încordarea așteptării. Voia ca bucuria reușitei să fie întîi a Irinei, să-i ofere ei șansa de a se bucura prima și el remarcase, atunci cînd îi spusese că anunțarea rezultatelor s-a amînat cu o zi, cum îngrijorarea a început să pună treptat stăpînire pe ea. Seara și mai ales în cursul dimineții o surprinsese mereu urmărindu-l cu privirea, nu se așteptase în nici un caz ca Irina să fie atît de preocupată de rezultatul lui la examen. Aproape mai preocupată decît de rezultatul ei. Se simțea fericit și ușor, era tot ce conta.

În cele din urmă, un bărbat a lipit listele celor reușiți pe geamul afișierului și Victor a încercat să-și strecoare capul printre doi domni care erau în fața sa.

— Victore ! l-a strigat Irina. Sus, sus uită-te, nu jos !

Într-adevăr, numele Băicuș Irina era primul pe listă ; în dreptul lui era trecută media 10.

— Ești colosală, Irina ! a exclamat Victor, cuprinzînd-o de umeri. Chiar prima ? !

— Da' tu ce-ai crezut, Grădiniță ? ! Hai repede, să vedem ce-i la tine. Ce autobuz luăm ?

— Autobuzul fericirii ! Studenți aici, în București, amîndoi ! Și eu am reușit. Cam pe la coadă, da' am intrat. Ăsta-i principalul !

— Bine, dar tu spuneai că rezultatele s-au amînat pentru azi ? !

— Am mințit. Am vrut să te bucuri tu prima.

Irina l-a privit o clipă tăcută și, luîndu-l de braț, a spus : „Hai !"

— Am simțit eu că minți... M-am temut la un moment dat c-ai picat la examen.

— Și dacă picam, ce, surioară ? a provocat-o Victor.

— Închipuie-ți singur ce. Fă un efort. Dacă nu-i prea dificil pentru tine...

— Hopa !... Superioritatea-i în atac ! Am clacat tocmai la fizică, unde m-așteptam mai puțin. Toate problemele au avut cîte-o cheie... Pe două le-am aflat ; la una însă m-am împotmolit.

Străbătuseră Calea Victoriei pe jos, ieșiseră pe bulevardul Aviatorilor pentru a ajunge la *Pescăruș*, despre care Victor auzise că este cel mai bun restaurant de vară din Capitală. Irina se opusese de la început : „N-am fost încă niciodată la un restaurant, lasă, Victore, altă dată", însă Victor nici nu vrusese să audă. „Nici eu n-am fost. Am mai intrat așa, cu băieții, să tragem în grabă un coniac... Tocmai de aceea astă-seară mergem să dansăm undeva. Merităm."

Pe drum, entuziasmul lui Victor față de *Pescăruș* a mai scăzut, toți banii săi erau nouăzeci și cinci de lei. Ar fi putut cere de la tanti Letiția vreo cincizeci de lei, dar apucase să-i spună că vor întîrzia astă-seară pentru că au de gînd să vadă un spectacol la „un bilet în plus", și lui îi părea rău că nu inventase ceva, o taxă la facultate, de pildă, naiba să ia, nu se gîndise, își spusese că are bani suficienți.

Au intrat totuși în restaurant. Era încă foarte devreme, doar cîteva mese erau ocupate. „Ne mai plimbăm puțin, nu ?" a propus Irina, părîndu-i-se prea elegant restaurantul și s-a gîndit să facă în așa fel încît să se

depărteze cît mai mult de *Pescăruș*, poate că Victor va renunța în cele din urmă la intenția de a merge la restaurant. Nu, se înșela. Victor a acceptat bucuros propunerea Irinei, localul era fără îndoială foarte scump, asta se vedea clar, dar el era hotărît ca în timpul plimbării să descopere un altul, unde de asemenea să se poată dansa.

În scurt timp au ajuns la debarcader, un vaporaș se pregătea să acosteze și Irina a întrevăzut posibilitatea de a-și pune ideea în aplicare.

— Victore, ne plimbăm cu vaporul ? Te rog !

— *O.K.* ! i-a răspuns Victor zîmbind.

Nu era un *O.K.* sută la sută ; costul biletelor urma să-i diminueze bugetul. Plimbarea era însă colosală, părul Irinei flutura în vînt și Victor izbucni în rîs zgomotos.

— Ce-i cu tine ? De ce rîzi ? l-a întrebat Irina, întorcîndu-se mirată spre el.

— Sînt fericit ! i-a spus Victor în șoaptă și, cuprinzînd-o de umeri, a adus-o aproape de el.

O vreme au rămas tăcuți, privind spre maluri, apoi Victor a vrut să-i spună ceva și a surprins o umbră de îngîndurare pe fața Irinei.

— Ce-i, Irina, la ce te gîndești ?

— Mă uitam la valurile pe care le face vaporul.

— Și ?

— Și nimic.

— Nu-i adevărat ! Înseamnă că nu vrei să-mi spui.

— Așa-i și fericirea : se naște și dispare.

— Dacă-i de suprafață, ca aceste valuri !

— Ești un exaltat, Grădiniță !

— Greșești ! Greșești fundamental ! Ai să te convingi. Hai să coborîm și noi ! a chemat-o el, luînd-o de mînă.

Vaporașul se apropiase de un debarcader, de undeva se auzea o muzică și Victor a descoperit ceva mai sus, pe mal, un restaurant. Au coborît, era într-adevăr un local, însă fără orchestră și fără ring de dans. O alee acoperită cu dale ducea de-a lungul malului și ei au pornit în recunoașterea insulei, cum li s-a părut de la început bucata de pămînt pe care debarcaseră.

— Uite, circulă mașini ! a spus Irina, arătînd spre interiorul parcului. Hai să vedem ce-i acolo ! l-a chemat ca pe Victor și a început să alerge prin iarbă.

Victor a pornit pe urmele ei, Irina însă s-a prins cu o mînă de un pom, fentîndu-l pe Victor, și a pornit în altă direcție.

— Nu uita, sînt handbalist ! i-a strigat Victor. Într-o clipă ești la pămînt.

— Nu cred, Grădiniță ! i-a răspuns Irina și a continuat să alerge, prinzîndu-se cînd de un pom, cînd de altul, pentru a-și schimba fulgerător direcția.

Victor se prefăcea păcălit, pînă cînd Irina a nimerit într-o plasă de sîrmă ce împrejmuia un teren de tenis și aici s-a predat, căzînd în genunchi. Victor s-a aplecat, a ridicat-o în brațe și a început să se învîrtească cu ea.

— Victore, amețesc ! a strigat Irina. Amețesc ! Victore, te rog, amețesc ! l-a implorat ea.

Victor a așezat-o pe iarbă ; de pe o bancă, mascată de un tufiș, s-a ridicat un tînăr protestînd vehement :

— Ce-i gălăgia asta ? !

— De ce, ți-ai adormit fetița ? a replicat Victor, arătînd spre fata care-l însoțea.

— Obraznicule ! n-a mai știut ce să spună acesta.

Victor a început să țopăie, strigînd :

— Cine zice ăla e ! Cine zice ăla e ! Cine zice ăla e !...

Găsind scena amuzantă, Irina rîdea în hohote pe iarbă. La un moment dat a simțit dureri din cauza rîsului și, făcînd eforturi să se oprească, i-a întins mîna lui Victor.

— Hai, Victoraș, ajută-mă să mă ridic.

— Victoraș îmi spune numai mama, a remarcat el.

— Mama și eu, *O.K.* ?

— Nu, tu spune-mi Grădiniță. Îmi place cum spui. Îmi place cum îmi spui Grădiniță.

Ceva mai încolo au întîlnit un restaurant enorm, așezat chiar pe marginea lacului, au luat-o pe lîngă gardul de arbuști ce mărginea localul și au ieșit pe un drum de asfalt sau mai curînd un loc de parcare pentru cei care veneau la restaurant cu mașina.

Au ales o masă spre lac, dar de la care să poată privi totodată ringul de dans, și în scurt timp a apărut chelnerul. Era un bărbat aproape de vîrsta pensionării, cu nas

acvilin, puţinul păr care îi mai rămăsese era adus din spate şi lipit în şuviţe subţiri pe chelie şi, privindu-l, Victor şi-a zis că acesta îl va arde la nota de plata, va trebui să fie foarte atent.

— Să vă fac un pui ? le-a propus ospătarul.

— Care miroase a peşte ? a parat Victor. Mai bine ne daţi un peşte care miroase a pui ! Or n-am ajuns încă la stadiul ăsta de dezvoltare ?

— Peşte n-avem. Cod dacă doriţi...

— A, da, cînd nu se găseşte crap, ni-l recomandă doctorii în ziare şi zic că ne conving ! Aş fi mîncat un peşte. Tu nu, Irina ?

— Ţi-am spus, mie mi-e indiferent.

— Avem mici foarte buni... Sau o friptură de porc la grătar...

— Ce zici ? a întrebat-o Victor pe Irina.

— O friptură, s-a hotărît ea.

— Atunci o friptură de porc. Să nu fie grasă. Mie nu mi-e foame. Un peşte însă aş fi mîncat.

— Şi de băut ? a întrebat ospătarul.

— Mie un Pepsi, a spus Irina.

— Un Pepsi, deci, şi un coniac pentru mine, a încheiat Victor comanda şi i-a părut rău că ceruse coniac. „Ăştia n-au coniac *Trei stele*, şi-a spus el, o să-mi aducă *Milcov* sau *Dunărea*, sau poate chiar *Trei stele*, da' o să-mi pună *Milcov* la plată şi o să mă ardă urît de tot !"

Chelnerului nu-i va fi fost greu să înţeleagă cam ce fel de clienţi avea în faţă, la o altă masă doi tineri, tot aşa veniţi să danseze, îi comandaseră doi mici, un Pepsi şi un coniac. Spuse :

— Eu v-aş recomanda vinul casei. Nu-i scump şi-i foarte bun. A continuat, prevenind un refuz : Nu trebuie să beţi toată sticla. Consumaţi jumate, jumătatea cealaltă o scad. Vinu-i la gheaţă... Am sifon la sticle... Rece.

— *O.K.* ! a exclamat Victor, gîndindu-se că o să bea şi Irina un şpriţ. Şi-apoi, c-o sticlă de vin poţi s-o lungeşti, şi-a spus el. Coniacul, oricît de încet l-ar bea, se duce, e o jumătate de pahar, atît.

A apărut îndată o picoliță, a așezat tacîmurile, a adus într-o frapieră plină cu gheață sticla de Pepsi-Cola, cea cu vin și cîteva cu sifon, a turnat în pahare... Totul era colosal, o răcoare plăcută se ridica de pe lac, a cărui apă lucea fascinant printre frunze, și mai ales Irina era foarte frumoasă. Victor a ridicat paharul, privind-o în ochi.

— *O.K.* ?

— *O.K.* !

Victor a băut din pahar și Irina l-a întrebat deodată :

— Spune-mi, te rog, adevărul : de ce mi-ai cerut biletul de tren ?

— Am scris pe el inițialele tale. „B.I.", pe al meu — „C.V." și le-am pus pe-amîndouă sub hîrtia geamantanului. O să le păstrez acasă. Au ștampilată data, numărul trenului... Într-o zi. cine știe peste cîți ani, o să ne uităm amîndoi la bilete...

Victor n-a mai continuat, la masă a venit chelnerul. Adusese friptura Irinei, alături de ea a pus o farfurioară cu salată de roșii, iar în fața lui Victor doi mici. Nu-i comandase, și Victor a ridicat o privire nedumerită spre chelner. Acesta însă a făcut din cap un semn liniștitor, ca și cum ar fi zis : „N-avea nici o grijă, totul o să fie în regulă".

— Ca să meargă vinul mai bine ! a spus chelnerul, zîmbindu-i cu subînțeles.

Terminaseră de mîncat, picoliția strînsese tacîmurile și Victor se aștepta ca ospătarul să apară dintr-un moment în altul la masă și să-l întrebe dacă domnișoara nu dorește un dulce. Era sigur că Irina dorea, a hotărît să stea de vorbă cu chelnerul între patru ochi.

Scuzîndu-se, s-a ridicat de la masă, s-a uitat să vadă în ce direcție e bucătăria și l-a așteptat prin apropiere pe chelner. Acesta a apărut în scurt timp, ducînd un platou cu fripturi. Rugîndu-l să se oprească o clipă, Victor i-a spus :

— Uitați-vă ce-i, maestre : sîntem abia studenți, n-aș vrea să fiu într-o situație neplăcută cînd o să-mi faceți nota de plată.

Chelnerul l-a privit învăluindu-l cu o privire caldă și i-a zîmbit înțelegător :

— N-o să fie nici o nenorocire dacă n-o să vă ajungă cîțiva lei. Și a continuat prevenind protestul lui Victor : Nu sărăcesc și nici nu mă-mbogățesc din cîțiva lei. Simțiți-vă bine !... Ăsta-i principalul.

— Tocmai de aceea aș vrea să-mi spuneți cam cît am de plătit pînă acum. Ca să știu dacă pot comanda o prăjitură sau o înghețată.

— De cîți bani dispuneți ? l-a întrebat chelnerul, apropiindu-se confidențial de Victor.

— De optzeci și ceva de lei, a spus Victor, gîndindu-se că la întoarcere vor trebui să ia troleibuzul.

— Comandați fără grijă, l-a asigurat chelnerul. Vin eu la masă... Ceva mai tîrziu. Așa e bine... și i-a zîmbit complice.

Irina a crezut că Victor se dusese să-și cumpere țigări, nu-l văzuse aprinzînd nici o țigară astă-seară și ei nu-i scăpase cum întîrziase privirea lui asupra vitrinei cu țigări din holul de la intrare al restaurantului. Odată cu întoarcerea lui Victor a constatat că nu acesta fusese motivul plecării lui de la masă. Au ieșit pe ringul de dans, apoi, cînd orchestra a făcut pauză, Irina i-a zis să se ducă la masă, vine și ea îndată.

La masă pe Victor îl aștepta însă o surpriză : chelnerul adusese două cafele și o farfurioară cu alune. Victor a băut din șpritul proaspăt făcut, spunîndu-și că alunele și cafelele sînt în locul prăjiturii, chelnerul se gîndise probabil să le aducă amîndurora cîte ceva. E adevărat, cafeaua era pentru el cît se poate de binevenită, dar Victor voia s-o regaleze pe Irina, iar cafeaua, își spunea el, este un lucru de care o fată se poate lipsi foarte ușor, cu totul altceva ar fi fost o înghețată sau o prăjitură ! Da, cu totul altceva...

Irina a venit la masă și, văzînd cafelele, a exclamat :

— Fain ! Ai avut o idee mortală ! Stai puțin !... și a făcut un gest ca și cum, brusc, și-ar fi adus aminte de ceva. Am și uitat să-ți spun : mi-a dat ieri o colegă niște țigări, a continuat Irina scoțînd din poșetă un pachet de

Dunhill, pe care i l-a întins lui Victor, or fi tari sau nu, habar n-am. În orice caz, unei cafele îi stă bine o țigară, nu ? a zîmbit ea.

— Ha-ha ! Ca mini-fusta unor picioare frumoase ! a spus Victor, izbucnind într-un rîs molipsitor.

— Și alune ? ! a rămas Irina surprinsă. Îmi plac la nebunie alunele, de unde ai știut ?

Aprinzîndu-și o țigară, Victor și-a zis că povestea cu pachetul de *Dunhill* șchioapătă pe undeva, nu, nu era chiar în regulă.

— Irina, ce fel de colegă... De unde colegă să-ți dea ție un pachet de *Dunhill* ? Tu doar nu fumezi ! Ce-a găsit-o ?

— Cum, ce-a găsit-o ? ! a întrebat Irina ca să mai cîștige timp... „E gelos ? Foarte bine !“ și-a spus ea. Victore, pentru ce toate întrebările astea ? Ți l-am dat ?... L-am păstrat pentru tine ?... Ăsta-i principalul.

— Nu, nu ăsta-i principalul ! Aș vrea să știu — dacă poți să-mi spui, bineînțeles — de unde ai *Dunhill*-ul.

— Lasă copilăriile, Grădiniță !

— Irina, eu nu mă pricep deloc la declarații de dragoste...

După felul cum privea Victor un punct imaginar de pe fața de masă, din tonul său grav, Irina a înțeles ce vrea el să spună și a făcut o eschivă :

— Ei, cum, nu i-ai spus nici unei fete c-o iubești ?

— Nu ! a negat Victor cu hotărîre.

— Și tu vrei să te cred ? ! Vrei să te cred că n-ai făcut curte nici unei fete ? !

— Curte, poate, da.

Irina a continuat, ca și cum nu l-ar fi auzit :

— Că n-ai avut nici o relație cu o fată ? ! Sau cu... o femeie ? ! Victor !...

— Bine, ai să afli adevărul : am cunoscut pe cineva... în sfîrșit, o femeie foarte frumoasă... a vrut să facă amor cu mine... Dar nu i-a mers : m-am opus ! Ha-ha ! S-a oprit deodată din rîs și i-a spus, ca și cum i-ar fi cerut înțelegere : Irina, dacă-ți răspund „nu“, n-ai să mă crezi, iar dacă o să spun „da“, n-o să-ți facă plăcere. Ce rost

are să-ntrebi ? ! Ce-a fost nu mai are nici un fel de importanță, dar absolut nici un fel de importanță ! N-am spus nimănui „te iubesc“ și nici n-am iubit pe nimeni. Te rog, crede-mă ! Da ?

— Da, i-a răspuns Irina în șoaptă.

— Buuun !

După ce s-au întors de la dans, a venit chelnerul la masă și l-a întrebat pe Victor dacă domnișoara nu dorește cumva un desert.

— Noi, bărbații, nu ne prea împăcăm cu dulciurile, a adăugat el și a continuat : Partea feminină însă...

— Nu, Victor, nu ! a refuzat Irina.

Printr-o ușoară înclinare a capului, chelnerul îi făcuse semn lui Victor că poate comanda, acesta remarcase încurajarea, dar gîndindu-se la porția de alune, la cele două cafele, a ezitat o clipă, apoi și-a spus : fie ce-o fi.

— Ce anume aveți ? a întrebat.

— O înghețată... Un tort *glacé*... O *Melba*...

Victor nu știa ce-i *Melba*, dar exotismul denumirii i-a sugerat că ar trebui să fie ceva foarte bun.

— O *Melba* ! a comandat el.

— Foarte bine, l-a aprobat chelnerul, zîmbindu-i cu subînțeles și a adăugat, adresîndu-se Irinei : Numai noi și *Athénée Palace*-ul o facem cu piersici de California !... Și acum, domnișoară, dați-mi voie să vă fac un șpriț slab. Foarte slab, a asigurat-o el.

Victor murea de sete, mai ales după dans, dar din jenă față de Irina nu îndrăznise să se uite la sticlă, să vadă dacă vinul scăzuse sub jumătate sau nu. Sete îi era și Irinei, în special din cauza alunelor — auzind că-i plac, Victor nu vrusese nici să se atingă de ele — dar se abținuse, nu-i spusese lui Victor, gîndindu-se că dacă îl roagă să-i dea puțin sifon, acesta o să-i pună un șpriț și ea văzuse, cînd picolița turnase ultima oară în pahare, că vinul ajunsese la jumătatea sticlei.

— Victore, de unde ai tu atîția bani ? l-a întrebat Irina după ce chelnerul a plecat de la masă.

— Cum de unde ? De la mama. N-am prea mulți... Cîți am mi-ajung ca să plătesc aici.

— Să știi că am și eu ceva bani în poșetă, dacă nu-ți ajung, să nu-ți faci nici un fel de probleme.

— Dar nu-i vorba de asta ! a protestat Victor.

— Nu, ți-am spus ca să știi.

— Irina, înainte de-a adormi ai să-i povestești lui Fipsi că ai fost astă-seară cu mine ? Că am dansat ?

— Tu știi foarte bine că eu îi spun tot.

— Despre mine ce i-ai spus ? Irina, ce crezi tu despre mine ?

— Că ești dat naibii, a zis ea zîmbind.

— Buuun ! Ha-ha ! Asta i-ai spus și lui Fipsi ?

— Bineînțeles.

— Numai atît ? Irina, de unde ai tu pachetul ăsta de *Dunhill* ? a întrebat Victor pe neașteptate.

— Ți-am spus : mi l-a dat o colegă.

— Nu te cred !

— N-am cum să te conving. L-a primit și ea de la cineva... Nu fumează... Am dat zece lei pe el, e mult ?

Chelnerul avea nota gata făcută cînd Victor l-a chemat să plătească, i-a adus-o pe o farfurioară și i-a așezat-o în față. La total era înscrisă suma de 78 de lei. Victor ar fi vrut să vadă dacă fuseseră trecute cafelele și porția de alune, era aproape sigur că acestea lipseau de pe notă, s-a jenat să se uite, ca nu cumva chelnerul să creadă că verifică nota. A pus pe farfurioară 84 de lei, oprindu-și doar doi lei pentru biletele de troleibuz :

— Vă mulțumesc foarte mult ! a spus chelnerul și i-a așteptat să se ridice de la masă.

Lăsînd-o pe Irina să treacă, Victor l-a strîns de braț în semn de mulțumire și chelnerul i-a răspuns cu un zîmbet complice.

Au evitat drumul circulat de mașini — așa a vrut Victor — și au ieșit pe aleea acoperită cu dale de pe marginea lacului. Era o liniște totală, apa clipocea ușor, lovindu-se de maluri, pe suprafața ei, ușor vălurită, luna așternea drum de mătase, undeva departe ardeau luminile unui restaurant. Se opriseră tăcuți unul lîngă celălalt și Irina a crezut că Victor va încerca s-o sărute, tocmai de aceea a preferat el aleea, și-a zis ea. Era decisă să se împotrivească în modul cel mai categoric.

— Ce colosal e, tu vezi ? a zis el și au pornit mai departe.

Venea o bancă, Irinei i s-a făcut teamă că Victor va insista să se așeze acolo. Au trecut de ea, ca și cum Victor n-ar fi observat banca, Irina a răsuflat ușurată, dar s-a simțit degradată într-un anumit fel, o nouă teamă n-ar mai fi putut suporta. A spus ca el s-o înțeleagă :

— Victor, aș dori să păstrez seara asta exact cum a fost. Așa frumoasă cum a fost ea.

— După cum vezi, surioară, nu mai e nici o altă bancă pe alee !... Irina, hai să facem o baie în lac ! Ha-ha ! Ce zici ? Irina, întoarce-te !

Victor și-a aruncat de pe el hainele, pantofii, Irina nu apucase să se dezmeticească, cînd l-a auzit sărind în apă.

— U-hu ! a strigat el, ridicînd o mînă spre Irina.

— Să nu te fure o sirenă ! a rîs ea și a venit la marginea apei.

În aceeași clipă aproape, de undeva, din stînga, a izbucnit energic semnalul unui fluier și o umbră s-a repezit în direcția Irinei.

— Mama voastră de derbedei, voi îmi furați bărcile ! Acu' v-am prins !

Irina se băgase cu spatele într-un pom, ducînd mîinile la gură, înlemnită de spaimă. Dînd cu ochii de ea atît de îngrozită, paznicului se vede că i-a părut rău că fluierase : era ora cînd trebuia să vină milițianul care își avea rondul în parc.

— Cine a sărit în apă ? a întrebat-o pe Irina, cu glas mai potolit.

— Victor, a răspuns ea. A vrut să adauge „un băiat", dar paznicul zărise hainele lui Victor și se repezise la ele.

— Asta se lasă c-o amendă ! a spus el. A dat să fluiere din nou, ca să-l cheme pe Victor la mal, dar s-a răzgîndit și a strigat doar, făcîndu-i semn cu mîna : Ia vino-ncoa' !

Victor auzise și el fluierul ; gîndindu-se la Irina, se grăbea să ajungă la mal. Din pricina mîlului și în special a răgăliilor de pe fund, ieșirea din apă era destul

de dificilă. Cînd, ţinîndu-se de o creangă, era gata să se salte pe mal, a apărut miliţianul.

— Ce s-a întîmplat ? a întrebat miliţianul încruntat. Era un om mai în vîrstă, cu o faţă severă, chiar dură.

— Uită-te şi mata ! a spus paznicul, făcînd cu capul spre Victor. Şi pentru că acesta se găsea încă în apă, a arătat miliţianului hainele, pe care le culesese de pe iarbă.

— A vrut să-ţi ia o barcă ?

— Da' cine să-l ştie ? a răspuns paznicul.

Victor se ridicase pe mal. Auzind, a protestat :

— N-am vrut să iau nici o barcă ! Nici nu le-am văzut ! Am sărit în apă să fac o baie, atît.

— Bine, dar aici nici ziua nu-i voie de făcut baie ! Peste tot scrie ! a spus miliţianul cu asprime în voce.

— N-am ştiut, s-a scuzat Victor, este pentru prima oară cînd vin aici. Nu sîntem din Bucureşti. Tovarăşe miliţian, credeţi-mă, i-a mărturisit Victor pe neaşteptate, cerîndu-i parcă înţelegere, am simţit deodată nevoia să fac o nebunie. Şi cum lacul era tot ce-aveam la îndemînă... m-am dezbrăcat şi-am sărit în apă.

Miliţianul l-a privit tăcut, gîndindu-se că, pesemne, băiatul spune adevărul : a făcut baia să se mai răcorească.

— Buletin aveţi la dumneavoastră ? l-a întrebat miliţianul, arătînd spre hainele din mîinile paznicului.

— Sigur că am ! a spus Victor şi a vrut să se îndrepte spre paznic, dar miliţianul se şi adresase acestuia cu reproş :

— Dă-i, dom'le, hainele ! Ieri-noapte ai ascuns punga cu peşte în tufiş şi-a luat-o ăla de la restaurant, dimineaţa. Dumneata crezi că eu nu ştiu ? ! şi s-a întors spre Victor : În Bucureşti cu ce treburi ? Sau aşa, în plimbare ?

— Am dat examen la facultate, a spus Victor încet, văzînd că miliţianul se arăta prietenos.

— Îmbrăcaţi-vă repede, altfel pierdeţi „trolibuzu" ! Acuş' se retrag, l-a grăbit miliţianul şi, ducînd mîna la chipiu, s-a îndepărtat.

VII

Bondocul avusese dreptate : drumul era de o frumuseţe rară, şoseaua şerpuia tot timpul printre poiene de vis, localităţile rurale erau mai mici, cîteva zeci de case, dar fiecare din ele era o grădină cu sute de muşcate roşii la ferestre. De la Tavannes puteam s-o iau spre Biel, dar am preferat drumul mai lung ce străbătea valea St. Imier ca să ajung, prin Le Locle, la Neuchâtel.

Rămăsesem fără ţigări, am oprit Rolls-ul în faţa unui bistro foarte curăţel, dar cînd să încui portiera, mi-am adus aminte de cheia de contact de rezervă din cutia bordului (pe drum controlasem de cîteva ori dacă se mai găsea acolo) şi prin cap mi-a trecut o idee care m-a făcut să zîmbesc ironic. Aveam să lipsesc doar cîteva minute, dar o măsură de precauţie nu strica să iau, mi-am spus, şi scoţînd cheia din cutie am aşezat-o jos, pe covoraş, lîngă pedala de acceleraţie.

Bistroul era gol, nu ştiu de ce interiorul lui mi s-a părut cunoscut. Da, parcă mai văzusem tejgheaua asta nichelată, raftul cu băuturi din spatele ei, chiar şi uşa de comunicaţie care ducea probabil la bucătărie. Am cerut băiatului de la tejghea un *Campari* şi un pachet de *Hubert, Marshal* n-aveau, şi, sorbind din pahar, m-am întors spre interiorul localului. Cele cîteva mese înalte erau dispuse într-o ordine care nu-mi era parcă străină, chiar şi modul de aşezare pe un perete sau altul a reclamelor cu diverse băuturi mi s-a părut familiar. Prostii ! mi-am spus. Toate bistrourile au asemenea reclame, tejghea nichelată, măsuţe înalte.

Ieşind în stradă, am văzut o bătrînică ce se îndrepta spre bistro, am vrut să traversez, dar numaidecît m-am auzit strigată de ea :

— Staţi, nu plecaţi ! Mi-a făcut semn cu mîna, grăbindu-se spre mine.

Am aşteptat-o, văzînd însă coşul cu zmeură pe care îl ducea pe braţ, i-am spus că nu sînt amatoare de zmeură şi am dat să mă îndrept spre maşină.

— N-ați venit după jachetă ? m-a întrebat ea mirată. Stați puțin să vă aduc jacheta ! și a vrut să se îndrepte spre bistro.

— Ce jachetă, doamnă ? n-am priceput eu. Nu-mi plăcea deloc bătrîna asta adusă de spate, cu fața mică, stafidită. cu ochii ei decolorați și răi. M-a apucat de mînă, trăgîndu-mă spre bistro.

— Cum, ce jachetă ? ! Cum, nu știți c-ați uitat la mine o jachetă ? !

— Nu-nu, nu sînt eu aceea, eu n-am uitat la dumneavoastră nimic ! Vă-nșelați. nici nu vă cunosc ! m-am apărat. Vă-nșelați ! și, desprinzîndu-mi mîna, am dat să traversez șoseaua.

Bătrîna a venit după mine.

— Știu precis : ați uitat jacheta în cuier ! De ce nu vreți să v-o dau înapoi ? Eu n-am nevoie de lucruri străine ! a spus ea, privindu-mă cu ochi răi.

— Sînteți proprietara bistroului ? am întrebat-o.

— Da, sigur. Nu v-am servit eu cafea cu lapte ? ! Cafea cu lapte și cornuri ! ?

— Persoana despre care vorbiți avea probabil o mașină asemănătoare, din cauza asta mă confundați, i-am explicat cu răbdare. Începuse să-mi fie teamă de ea, ce voia în fond bătrîna asta nebună ?

— Nu-nu. a negat ea, mașina o văd acum prima dată. E-un Rolls-Royce... Nu, eu pe dumneavoastră...

N-am mai ascultat-o, am descuiat portiera și am vrut să mă așez la volan, dar bătrîna m-a prins de braț.

— Nu plecați, eu n-am ce să fac cu un lucru străin !

Am înlăturat furioasă mîna costelivă, la a cărei atingere am simțit un fior neplăcut străbătîndu-mă din creștet pînă în tălpi, și în clipa în care mă urcam în mașină am auzit-o strigînd :

— Stați puțin ! Nu-nu, nu vă confund, sînteți Gretti King ! Uitați-vă. mi-am amintit ! și s-a agățat de portieră.

— Lăsați-mă-n pace ! am țipat. Mîna îmi tremura atît de tare. încît abia am reușit să introduc cheia în contact. Lăsați-mă-n pace, nu sînt eu aceea ! Eu nici nu vă cunosc ! am continuat țipînd și am demarat cu putere.

M-am calmat abia după un timp, dar sentimentul de oroare care-l produsese asupra mea mîna descărnată a

bătrînei continua să mă domine. „Gretti King", am pronunțat eu numele ce-mi fusese atribuit de bătrînă și am avut senzația că nu-mi era complet necunoscut. Senzația aceasta, senzația de ceva *deja auzit*, mă încercase încă de cînd îl rostise bătrîna și am început să mă lupt cu memoria. Memoria, însă, nu voia să mă ajute, la un moment dat m-am trezit reproșîndu-mi că n-o întrebasem pe bătrînă cînd anume am uitat *eu* jacheta la ea. „Ia mai dă-o dracului de nebună !" am zis și am început să caut muzică la radio.

Învîrtind butonul, am simțit o neliniște confuză și ciudată, o neliniște atroce, cuibărită în mine, ca și cînd ziua aceasta ascundea o groaznică amenințare. Mi-am aprins o țigară și am început să fredonez o melodie veselă, spunîndu-mi că-i o presimțire prostească, eram într-un Rolls și deci trebuia să mă bucur.

Fumasem o țigară în bistro și nu-mi displăcuse, asta însă mi s-a părut a emana un miros dubios de pisică. Am pus-o în scrumieră și am dus pachetul la nas. Nu, pachetul nu avea nici un miros aparte. Înseamnă că fumul lăsa acel gust idiot. Am presupus că țigările erau vechi sau au fost păstrate într-un loc nepotrivit și mi-am adus aminte de cheia de contact.

Șoseaua era destul de circulată și în special în curbe aproape continui, n-am îndrăznit să-mi desprind privirea de pe parbriz. Ridicînd cîteva clipe piciorul de pe accelerator, am început să caut cheia cu vîrful pantofului. N-am reușit s-o găsesc și nici n-am avut timp, pentru că a trebuit să apăs pe pedală ; din spate mă claxona cineva. Pe bună dreptate, din cauza serpentinelor, linia albă de pe mijlocul șoselei interzicea depășirea.

Mirosul de pisică mă urmărea obsedant, am dus din nou la nas pachetul cu țigări : în afară de aroma tutunului, a unui tutun chiar foarte bun, n-am simțit nimic care să mă deranjeze. Geamul era deschis... „Să fi transpirat eu chiar în așa hal ?" m-am întrebat și am ridicat umărul, lipindu-l de bărbie : pielea mirosea a iasomie, parfumul pe care îl folosesc de atîția ani, și, vag, a dezodorant, de sub braț.

Șoseaua începuse să coboare în pantă abruptă, m-am concentrat la condus. Și deodată mi-am dat seama de unde

putea să vină mirosul : de la pachetele cu lucruri pe care le cumpărasem dimineața la Basel, în magazinele din apropierea portului fluvial. Îi luasem Ioanei o jachetă foarte modernă, din lac moale, roșu... Lacul sintetic mirosea probabil așa. Sau geanta cumpărată pentru mama ? m-am întrebat și am hotărît să bag pachetele în portbagaj, tot trebuia să opresc ca să văd ce se întîmplase cu cheia de contact.

Nu, n-avea cum să dispară ! mi-am spus și, fără să vreau, mintea mea a formulat fraza următoare : Cel mult să apară încă una alături de ea !... Cea găsită de mine. Cea din poșetă. Asta pe care o scosesem din cutia de bord o descoperise portarul de la *König Hotel !* Să fi fost una și aceeași ? Nu mai știam ce să cred. Și totuși eu țineam minte că o pusesem în poșetă ! Cum dispăruse de-acolo ? Să fi căzut cînd îmi smulsese poșeta din mîini chelnerița aceea cu chip de studentă ?

Doamne, în ce local nimerisem ! Mă jefuiseră de patru sute de franci... Patru sute de franci ! De două ori mai mult decît mă costaseră toate cumpărăturile pentru mama și Ioana ! Mă indusese în eroare portarul acela galonat ; ca de la cel mai mare hotel... Și-apoi, cine ar fi putut crede că în spatele unei uși atît de impunătoare, bătută în alămuri, se ascunde o speluncă atît de ordinară ? Îngrozitor !

Peste puțin timp a apărut un loc de refugiu, mai era o mașină staționată acolo, am oprit în spatele ei și m-am uitat după cheie. Am găsit-o imediat, alunecase la marginea covorașului, nu era exclus s-o fi împins chiar eu cu tocul pantofului. Dar dacă... ? Nu mi-am mai continuat ideea, am ridicat covorașul și m-am uitat sub el : nu, cealaltă cheie nu se vedea.

Am scos covorașul pe iarbă, tot trebuia scuturat, am căutat cu atenție sub scaun, am trecut apoi pe partea opusă a mașinii, la fotoliul pasagerului, și am procedat la fel. În timp ce băgam mîna între spătar și perna fotoliului meu, cineva m-a întrebat în franceză :

— Ați pierdut ceva ?

M-am întors : era domnul cu Citroën-ul din față.

— Da, am pierdut o cheie, am spus, probabil c-am uitat-o acasă. Vă mulțumesc, și m-am apucat să scutur covorașul pe care îl scosesem pe iarbă.

Omul a înțeles că n-am chef de vorbă, o fi zis în sinea lui „Încrezută scîrboasă ce ești !", dar mie prea puțin îmi păsa de părerea lui despre mine. Am așezat covorașul la loc și, luînd cheile mașinii, m-am dus să deschid portbagajul, ca să mut acolo geamantanul — cu toate că îmi plăcea mai mult să-l văd pe canapeaua din spate — și în special să mut pachetele de la care venea mirosul acela idiot.

Pe lanț erau doar trei chei : cea de la garaj, de contact și de la portiere, cu aceasta din urmă se deschia probabil și portbagajul. Într-adevăr, cheia a intrat perfect în broască. La ridicarea capacului, un miros greu m-a izbit drept în față, am crezut că înnebunesc și am trîntit cît am putut de repede capacul la loc.

Se vede că scosesem un țipăt, pentru că cel cu Citroën-ul m-a întrebat cu voce excedată ce s-a întîmplat și s-a îndreptat în grabă spre mine. Numai de frica lui n-am vomat. tot stomacul mi se urcase la gît.

— O șopîrlă, am reușit eu să spun, înghițind mereu aer și mirîndu-mă că mintea mea mai era capabilă să lucreze.

— Doamnă, sînteți palidă ! Vi-e rău ! Ce se-ntîmplă ? a spus alarmat cel cu Citroën-ul.

— M-am speriat foarte tare. O să-mi treacă... l-am asigurat, încercînd să-mi revin.

— Șopîrlele astea nu fac nici un rău ! Nu trebuie să vă fie teamă de ele !

Am dat grăbită din cap, în semn că-i mulțumesc, m-am urcat în mașină și am plecat imediat de acolo.

Doamne-Dumnezeule, în portbagaj se afla un cadavru ! Cadavrul unui om înfășurat într-o carpetă. Într-o carpetă de pluș. Nu, nu mă înșelasem, îi văzusem genunchii îndoiți... Și deodată mi-am dat seama cît de tare îmi tremurau mîinile pe volan. De fapt, tremuram toată, nu numai mîinile. Tremuram de parcă aș fi fost bolnavă de friguri. Trebuia să opresc imediat, altfel aveam să intru precis în vreo stîncă sau în mașina cuiva. Și atunci tacîmul o să fie complet. Spre norocul meu, spre marele meu noroc, pe

șosea a apărut un nou loc de refugiu, cel puțin Rolls-ul să rămînă întreg.

Văzînd mașina oprită, am avut un sentiment bizar de ușurare, chiar am exclamat „Slavă Domnului !" — dacă mai poate fi slăvit Domnul cînd ai în portbagaj un cadavru ? ! — și primul lucru pe care l-am făcut a fost să duc sticla de *whisky* la gură. Eram atît de avidă să beau, ca și cînd alcoolul ar fi avut darul de-a face să dispară cadavrul, încît am luat o înghițitură prea mare. Băutura s-a prelins pe bărbie, pe gît, înecîndu-mă, a trebuit s-o dau toată afară.

Stropisem rochia, bordul mașinii, parbrizul. îmi ardeau gura și gîtul... Am răsuflat adînc și am dus din nou sticla la gură. Am băut cu înghițituri mici, dacă nu auzeam pe șosea sirena poliției aș fi fost în stare probabil să golesc toată sticla. Sirena m-a făcut să tresar speriată, de parcă sunase special pentru mine : „Ai crezut că scapi ? Uite, venim !". Am ascuns sticla în buzunarul portierei și în aceeași clipă doi agenți de circulație au trecut zburînd cu motocicletele lor pe șosea.

De-abia atunci am observat cum se holba o femeie la mine. Stătea lîngă portiera deschisă a mașinii din față, așteptîndu-și bărbatul să termine de meșterit la motor. Văzîndu-mă cum dusesem cu mîini tremurînde sticla la gură, cum băusem din ea, își spusese probabil că sînt vreo apucată, o alcoolică, că mă abținusem un timp, mai ales că eram la volan, dar la un moment dat n-am mai putut rezista. „Așa-s toți ăștia care nu mai știu ce să facă de bine..." își zicea ea, desigur, gîndindu-se la Rolls.

Zică ce-o vrea, alcoolul îmi curgea prin vene, încălzindu-mi trupul rece ca gheața. Tremurul încetase, chiar și mîinile stăteau cuminți pe genunchi, am mai tras o dușcă și am ieșit din mașină, simțind deodată nevoia de puțină mișcare.

Văzînd că mă dau jos, femeia s-a îndreptat spre mine, cu hotărîrea evidentă de a mă întreba ceva. S-a răzgîndit însă pe drum și, oprindu-se lîngă roata din spate a mașinii ei, s-a prefăcut neîndemînatic a examina anvelopa dacă, vezi doamne, e bine umflată sau nu. Sau poate a oprit-o privirea mea ? Nu era exclus. Tot ce voiam era să fiu

singură, să încerc să-mi adun gîndurile, să fac cît de cît ordine în ele, să-mi dau seama ce se întîmplă...

Coborîsem de fapt nu pentru că simțisem nevoia de aer, de puțină mișcare, coborîsem să văd, să mă conving că în portbagaj se găsea într-adevăr un cadavru. Poate mi se păruse doar, privirea îți joacă destule feste !... Da, aceasta fusese intenția mea reală. Tocmai de aceea scoseseem cheile din contact, altfel de ce s-ar fi găsit ele la mine în mînă ? !

Am făcut cîțiva pași dezinvolți în direcția portbagajului, am lovit cu piciorul o pietricică imaginară de pe asfaltul refugiului, m-am întors, încercînd să par veselă, și apoi, ca și cînd mi-aș fi amintit de ceva, m-am dus la portbagaj. Introducînd cheia în broască, mi-am dat seama că o lăsasem descuiată, dar mi-a lipsit curajul ca să deschid capacul din nou.

Renunțasem definitiv la tentativa mea și eram gata să mă urc la volan, cu gîndul de a pleca de acolo, cînd o forță mai puternică decît mine m-a întors din drum și m-a adus în fața portbagajului. Am strîns din dinți cît am putut de tare și de data aceasta am ridicat capacul. L-am ridicat și l-am închis imediat la loc. Cadavrul era acolo. Avea pantaloni bej, pantofii lui mi s-au părut a fi exact pantofii maro, cu vîrf ascuțit, ai lui Albert... Îndepărtîndu-mă, m-am întrebat de cînd purtam oare cadavrul acesta cu mine.

Întrebarea se formase încă înainte, încă în timp ce condusesem zgîlțîită de friguri mașina, dar ea, întrebarea, nu ieșise la suprafață, nu izbucnise, pentru că nu fusesem convinsă de adevărul celor văzute, în mine mai existase o speranță, e drept, neînsemnată, dar totuși o speranță, că, de fapt, mă înșelasem : văzusem poate o carpetă în portbagajul mașinii, fără să fie însă nici un cadavru înfășurat în ea, pur și simplu o carpetă de pluș făcută sul. Sau întrebarea nu izbucnise de teamă ? Și teama de ea mă făcuse s-o țin în adînc, să n-o las să iasă la suprafață, afară ?

Acum trebuia să răspund : de cîtă vreme se afla cadavrul acestui om în portbagajul mașinii ? Și mai ales de cît timp îl purtam cu mine ? De la *König Hotel* ? Să-l fi introdus cineva noaptea, în timp ce Rolls-ul se afla în

garajul subteran ? Sau... Nu, cadavrul acesta nu mai era o glumă ! O glumă de întindere a nervilor, cum mi se păruse la un moment dat a fi apariția cheilor de contact lîngă pedala de accelerație ! Să zicem, valiza nu fusese pe canapeaua din spate, o pusesem *eu* pe fotoliul din față... Dar peruca ? Nu, de ce să mă înșel ? ! Ce rost avea să mă mint singură ? ! Știam cu precizie : aruncasem peruca pe fotoliul din *stînga*, vrusesem să mă întorc după ce închisesem mașina și făcusem cîțiva pași spre restaurantul *Adlerhotel im Park*, gîndindu-mă la imaginea dezagreabilă pe care o oferă acolo, pe fotoliu, dar îmi spusesem că unei proprietare de Rolls-Royce, și încă Excalibur, i se poate permite orice. Or dacă, într-adevăr, *umblasem* la geamantan în ultimul moment și-l *lăsasem* pe fotoliu și nu pe canapea — dar asta nu se întîmplase — atunci peruca trebuia să se fi aflat *dedesubtul* valizei ! Și nu jos, pe podea, între canapea și scaun !

Apoi povestea cu mănușile !... Nimeni pe lume n-o să mă poată convinge că mănușile nu se aflaseră în geamantan ! Le pusesem, parcă vedeam, printre primele lucruri, și pe cele de seară, și pe cele albe... Încă în timp ce mă îndreptasem cu mașina spre casă, mă gîndisem ca nu cumva să le uit. Eram sigură că aveam să mă întîlnesc cu Adina, cu Mioara, cu Dan... Nu-i nevoie să fii prea perspicace ca să-ți dai seama ce poate însemna o cicatrice de la încheietura mîinii stîngi ! Cea mai recentă dovadă era partenera bondocului, soție sau amantă, Dumnezeu știe, fapt este că ei se întîlniseră... Doamne, de ce-am avortat, de ce n-am lăsat copilul ? Hedy a observat și și-a imaginat imediat despre ce este vorba.

Da, am crezut că la mijloc ar putea fi bărbatul -de-la-*Bristol Café*. Nu fusese o bănuială, mai mult un început de gînd. E drept, gîndul acesta incipient revenise... Ceea ce mă contrariase era că, făcîndu-și apariția pe terasa restaurantului, el se uitase drept în direcția mea, ca și cînd s-ar fi așteptat să mă găsească acolo. Și apoi ar fi putut să profite de faptul că îi răspunsesem la salut, n-avea de unde să știe că o făcusem involuntar, surprinsă de a-l vedea la Baden. Dar nu, n-a venit la masa mea... Și-ar fi putut să vină ! A băut în grabă ceva... Sigur, este

posibil că mi s-a părut doar a-l vedea la un moment dat apropiindu-se de Rolls în timp ce bondocul îmi povestea exaltat despre căderile Rinuiui... Posibil... Dar de ce tocmai acolo, în fața restaurantului din Möhlin, am dat cu peste prima cheie de contact așezată lîngă pedala de accelerație ? !... Iar peruca am găsit-o deasupra geamantanului, și nu *sub* geamantan, unde cu mîna mea o băgasem ? ! Prima dată, să zicem, o aruncasem... O fi alunecat... Dar la Möhlin, înainte de a părăsi mașina și a mă îndrepta spre restaurant, m-am convins doar temeinic că geamantanul se află pe canapeaua din spate, că peruca nu-i la vedere și că ușile sînt perfect încuiate.

Nu mai puteam suporta lipsa unei țigări ; învingîndu-mi repulsia pe care mi-o provoca gustul idiot al țigărilor cumpărate de la bistro, am luat din mașină pachetul de *Hubert*. Curios, fumul era aromat și plăcut, țigara puțin cam tare, dar bună. Și, dintr-o dată, am înțeles tot : mirosul acela nu venise de la țigară, ci din portbagaj. M-am repezit la mașină și am pus în mișcare sistemul de aer condiționat.

„Bun-bun, am auzit-o pe Fipsi spunînd, cu habitaclul ai rezolvat, dar ce faci cu portbagajul ? Nu te-ai gîndit ? Dacă vine un aer atît de rece, înseamnă că trebuie să existe undeva un grup frigorigen ! Lîngă motor nu poate fi, din cauza căldurii pe care o degajă acesta... Singurul loc posibil este portbagajul. Înțelegi ce am în vedere ?“ „Da, da, ai perfectă dreptate, voi controla, am zis și, imaginîndu-mi cum o voi face, am adăugat deodată speriată : Fipsi, dar asta înseamnă să... mut cadavrul din loc !“ „Dacă o să fie nevoie, ai să-l muți, n-ai ce face ! *Altfel* n-ai cum să oprești descompunerea !“

Cuvintele lui Fipsi au pus din nou pe tapet întrebarea : oare de cîtă vreme purtam cadavrul acestui om în portbagajul mașinii ? De la *König Hotel* ? Dar nu cumva chiar de la bun început ? Nu, imposibil ! am respins ideea. Domnul Krebs nu mi-ar fi încredințat mașina s-o duc înapoi la garaj ! „Ha, ha, am auzit-o pe Fipsi rîzînd ironic, de unde știi că n-a făcut-o special ? ! Ia gîndește-te bine !“ Asta și încercam să fac. Erau cîteva lucruri care nu-mi plăceau. De-abia acum, asociindu-le, am avut sentimentul că ceva nu era în regulă. Nu cumva tocmai acest

cadavru să fie acel *rest* care nu contează ?... *Bine că ne-am reîntîlnit, restul nu contează,* spusese Krebs și subliniase cuvîntul „restul" cu o anumită inflexiune în voce, da, îmi aduceam aminte perfect. Și nu era vorba numai de asta. Seara, după ce-am făcut cunoștință cu el, Krebs mi s-a adresat pronunțîndu-mi atît de corect numele, încît am rămas de-a dreptul uimită. Rostise „Băicuș", și nu „Baicusi" sau „Beicusi". Mai ales că Elsa mă prezentase „Irène Baicusi" ! Era prima dată de cînd mă aflam în Occident că cineva îmi pronunța atît de corect numele. De unde putea el să știe cum se pronunță „Băicuș" ? Pronunțase „ă" și nu „a" ! Iar dimineața am avut în două rînduri senzația că domnul Krebs vrusese să adauge, după *domnișoara,* numele meu, dar ceva îl făcuse să se abțină. Ce ? Dacă n-aș fi auzit cu urechile mele cum îmi spusese seara „Băicuș", aș fi crezut că-mi uitase numele, dar așa ? ! Apoi, el știuse de la bun început că de la aeroport o să mă trimită să duc Rolls-ul înapoi la garaj... Altfel nu mi-ar fi arătat cum se pune în funcțiune mecanismul de închidere a ușii garajului ! Și eu mă întrebasem ce-l găsise să mă inițieze într-o treabă ca asta... Nu mai știusem ce să cred... Atunci de ce nu-mi spusese din capul locului : „Uite, domnișoară, ce vei avea de făcut" ? ! Să zicem că n-a avut timp... Se grăbea... Dar pe drum spre aeroport ? ! Și încă ceva : Elsa ar fi putut foarte bine să-și amîne cu o zi plecarea... Ce-a determinat-o atît de presant să plece la fratele ei în aceeași zi în care pleca și domnul Krebs ? Nu cumva toate acestea fuseseră gîndite din timp ? Pentru a mă pune în situația de a duce mașina înapoi la garaj ?

Am aprins o țigară și mi-am zis că toate întrebările astea sînt lipsite de logică. Nici Krebs și nici Elsa nu avuseseră cum să prevadă că mă voi hotărî să plec undeva cu Rolls-Royce-ul ! Că nu mi-a spus pe drum spre aeroport ?... Nu mi-a spus pentru că tot ce-l preocupase era să nu piardă avionul. Sau și-a închipuit că-mi spusese atunci cînd îmi arătase cum se închide ușa garajului.

Altceva îmi dădea de gîndit însă : felul cum se uitase la mine în timp ce-mi deschidea portiera din spate. Nu,

nu fusese doar interes bărbătesc în privirea lui... Intensitatea ei exprimase cu mult mai mult decît un simplu interes bărbătesc ! Și din nou aceeași privire cînd își luase rămas bun de la mine. O privire de-o clipă, dar de maximă intensitate. Apoi deodată acel *Bine că ne-am reîntîlnit, restul nu contează !* Înseamnă că noi ne mai întîlnisem... Dar unde ? Fața lui mi se păruse într-adevăr cunoscută...

Și deodată mi-au venit în minte amenințările telefonice care mă terorizau de vreo zece zile încoace. Evident, nu discul aparatului meu era de vină, ci superficialitatea telefonistelor de serviciu ! Dacă discul ar fi avut o defecțiune la formarea cifrei unu, atunci de fiecare dată cînd aș fi chemat un număr care avea în componența sa pe *unu* ar fi trebuit să *greșesc !* Or asta nu se întîmplase ! Să constea defecțiunea doar în faptul că la formarea cifrei *unu* telefonul meu nu era în stare să blocheze conexiunile din centrală, așa cum fusesem asigurată că se întîmplă ? Se prea poate.

Și totuși nimeni, inclusiv cel care mă amenința la telefon, nu avusese cum să știe că voi pleca undeva cu mașina. Nici chiar *eu* nu știusem. Ideea îmi venise abia la aeroport. cînd îmi dădusem seama cu cîtă ușurință se lăsa condus Rolls-Royce-ul. Mi-am adus aminte despre anunțul apărut în *Tribune de Genève* cu privire la concertul Filarmonicii „George Enescu"... Iar anunțul îl citisem la *Bristol Café*. „Nu cumva... ?" m-am întrebat deodată cu teamă și imediat am respins gîndul : „Nu, imposibil ! Mă plictisisem așteptîndu-l pe Albert, îi cerusem chelnerului un ziar și acesta îmi adusese *Tribune de Genève*. Putea să-mi fi adus *Züricher Merkur* sau *Züricher Woche* sau... Poate mă înșelam... Dar nu, nu mă-nșelam, bărbatul-de-la-*Bristol Café* citise la masă un ziar și acest ziar fusese *Tribune de Genève !...*

„Nu vrei să te uiți cum e cu instalația aia frigorigenă ?" am auzit-o pe Fipsi aducîndu-mi aminte. Și, într-adevăr, deschizînd portiera, am fost învăluită de un aer răcoros și plăcut. Aerul acesta, am judecat eu, era probabil absorbit prin orificiile grilate de sub faruri, purificat, răcit...

În dreptul inscripției *conditioned air* existau șase butoane cu diferite semne pe ele, unul singur era mai inteli-

gibil : desenul sugera un scaun. Am apăsat pe buton și am așteptat să văd ce se întîmplă. Nu se auzea nici cel mai neînsemnat zgomot, instalația era atît de silențioasă, încît nici nu puteai să-ți dai seama dacă lucrează sau nu, dar afluxul de aer a scăzut imediat din intensitate și în scurt timp am simțit cum se răcorește pielea fotoliului în care ședeam. Era de-a dreptul impresionantă perfecțiunea acestei mașini, totul era gîndit și executat cu o grijă excepțională.

Am acționat pe rînd cele șase butoane, dedesubt am descoperit o rozetă cu gradații și la învîrtirea ei a început să pătrundă în mașină un aer înghețat. Mi-am zis că acesta nu putea fi destinat decît portbagajului, pentru eventualele alimente luate în excursii la iarbă verde, de care englezii sînt mari amatori, și am apăsat butonul pe care descifrasem conturul unui geamantan.

Șuvoiul de aer înghețat dispăruse, știam ce aveam de făcut, dar nu mă puteam hotărî să deschid din nou portbagajul. Am tras cît am putut de timp și în cele din urmă a trebuit să cobor.

Rămăsesem singură în refugiu, am întredeschis capacul, reținîndu-l cu o mînă, iar cealaltă am încercat să-mi dau seama de temperatura aerului ce răzbătea dinăuntru. Era rece, aproape înghețat. Și, deodată, am ridicat cu hotărîre capacul.

În placa din fund, cea care despărțea portbagajul de habitaclu, existau două orificii rotunde, acoperite cu grile subțiri, nichelate, le-am descoperit imediat după curentul înghețat ce venea din direcția lor, și am vrut să mă uit la cadavru. Ochii refuzară să privească însă în direcția feței, atrași irezistibil parcă de pantofii cu vîrf ascuțit.

Am încuiat portbagajul spunîndu-mi că, orice s-ar întîmpla, eu tot o să mă duc la Geneva, chiar și un Rolls nu valorează doi bani dacă nu ești văzută cu el. Văzută de cine voiam eu să mă vadă ! Și-apoi, renunțam sau nu, cadavrul tot în portbagaj rămînea. O să mă duc la Geneva, iar după aceea...

N-am parcurs mai mult de cinci sau șase kilometri și, trecînd de un viraj, i-am văzut pe cei doi polițiști stînd rezemați de motocicletele lor. Tresărisem, inima a început să-mi bată cu putere, o auzeam acolo, sub sîn, apoi bătăile

ei s-au mutat în urechi, am vrut să mă uit în oglinda retrovizoare, dar n-a mai fost nevoie : sirenele motocicletelor mi-au dat de ştire că porniseră în urmărirea mea.

A durat un minut sau poate nici atît, cu toate că mie mi s-a părut o veşnicie, şi unul din poliţişti m-a depăşit, trecînd în faţa mea. Acum nu mai era nici un dubiu : mă escortau. Da, pe mine mă aşteptaseră ei. Dar de ce nu se opriseră cînd au văzut Rolls-ul staţionînd în refugiu ? Puteau să mă aresteze încă *atunci !*

În prima clipă m-am gîndit să fug. Ar fi fost o prostie, drumul era tot timpul în serpentine, puterea Rolls-ului n-ar fi servit la nimic. Şi apoi ei aveau, desigur, motociclete foarte puternice, alese special ca să anihileze orice tentativă de fugă. Acum nu-mi rămînea decît să mă supun. În fond, n-aveam de ce să mă tem, mi-am spus, nu eu îl omorîsem pe cel din portbagaj, vor cerceta... Nu, nu se poate să nu stabilească adevărul !

Am aprins o ţigară şi din nou m-a invadat mirosul acela dubios de pisică. Ei, cum ? m-am întrebat şi mi-am spus după o clipă de gîndire că nu este exclus ca din cauza presiunii create în portbagaj aerul de acolo să răzbată în habitaclu. Însemna însă să fie un aer rece, chiar înghe-ţat !... Or eu nu simţeam un asemenea aer.

„Proasto, am auzit-o pe Fipsi spunînd, opreşte imediat instalaţia ! Tu nu-ţi dai seama că, în momentul în care or să vadă că ai încercat să întîrzii intrarea în putrefacţie a cadavrului, nu mai ai nici o şansă ? ! Aşa, poţi să le spui că habar n-ai avut de cadavru ! N-ai umblat în portbagaj... Valiza şi pachetele le-ai pus pe canapeaua din spate pentru că-ţi erau mai la îndemînă acolo. Să pari cît mai stupefiată cînd or să-ţi arate cadavrul şi apoi îi desfizi !“ m-a sfătuit ea.

Mai rămăseseră vreo zece kilometri pînă la Neuchâtel şi poliţiştii continuau să mă escorteze, unul din spate, celălalt mergînd în faţă, dar fără să întreprindă nimic altceva. La un moment dat, de pe drumul nr. 21 am intrat pe şoseaua nr. 10, pînă în oraş trebuia să fie cel mult cinci-şase kilometri, pe dreapta se ridica un motel foarte frumos. Fără să-mi dau seama ce fac, am virat într-acolo şi am oprit Rolls-ul drept în faţa intrării.

Polițistul din spate a pus în funcțiune sirena pentru a-și avertiza colegul asupra manevrei mele, după care a sprijinit motocicleta pe cric în dreapta mașinii. Eram atît de uimită de îndrăzneala mea, încît nu eram în stare nici cel puțin să-mi iau mîinile de pe volan. Îl strîngeam cu putere, de parcă cineva ar fi încercat să mă tragă cu forța afară din mașină, spunîndu-mi tot timpul că era vineri, zi favorabilă nativelor din *Balanță*. Simțind ușa deschizîndu-se, m-am întors.

— Rămîneți la motel, nu ? m-a întrebat polițistul în timp ce mă saluta ducînd mîna la cască.

Nu știam ce să-i răspund, aveam impresia că-și bate joc de mine. Probabil că am făcut o mișcare din cap, pentru că l-am auzit continuînd :

— Vă sfătuim să rămîneți aici — este un motel foarte elegant — și să nu mai continuați drumul. Am fost sesizați că ați băut cîteva înghițituri dintr-o sticlă de *whisky*.

VIII

Irina se mira cum de reușește Victor să facă atîtea : facultate, handbal, s-o aștepte aproape în fiecare zi la Conservator sau la cămin... Într-un timp crezuse că neglijează facultatea — mereu era la antrenamente —, i-a spus, dar el a negat și a doua zi i-a adus carnetul de note : erau excelente.

— Ai crezut că te mint, surioară ?

— Oarecum, a recunoscut Irina. Că exagerezi eram însă sigură !

— Sînt o *grădiniță* bine mobilată !... Nu-ți fie teamă, am avut eu grijă să iau de la babaci tot ce-mi trebuie ca tu să mă placi și după terminarea Conservatorului !

— Cu alte cuvinte, ești sigur că te plac ?

— Absolut sigur ! Ha-ha !

— Ți-am spus eu asta ?

— Da' ce, surioară, eu am orbul cocoșului ? !

Fusese legitimat la „Universitatea", era unul din jucătorii de bază ai echipei de handbal, principalul ei *tunar*, trăgea năprasnic la poartă, *bombele* sale îl făceau realmente *marț* pe portar, era sufletul contraatacurilor și aproape tot timpul i se încredința rolul de pivot.

Irina nici nu bănuise că Victor e un handbalist atît de bun, îi povestise el cîte ceva, dar ea își spusese că se mai și laudă. De-abia cînd a dus-o la un meci — primul meci de handbal pe care îl vedea, și nu numai de handbal, Irina era în afară de orice sport — s-a convins că Victor nu se lăudase deloc.

Fusese un meci dramatic, cu un scor la o diferență de un punct sau două, cînd în favoarea „Universității", cînd a echipei adverse. Irinei i-a plăcut dinamismul jocului și a început să-l însoțească pe Victor la mai toate meciurile sale din Capitală. Un singur lucru nu-i convenea : plecările lui Victor cu echipa în provincie.

Într-o duminică auzise în tribune, fără să vrea, două fete, după toate aparențele studente, discutînd între ele. „E grozav tipu' !" spusese una. „Colceag, nu ? făcuse cealaltă și adăugase : Odată se ridică și trage ! Uite cum *lucrează* mingea ! Ăsta ajunge în națională precis !" „Frumușel foc ! își continuase prima ideea. O să vorbesc cu Virgil să-mi facă cunoștință cu el." Irina s-a întors fără să vrea spre cea care vorbise, fata era destul de nostimă și ea s-a simțit deodată tristă și singură.

A vrut să plece de la meci, ca că se răzbune pe Victor. Îl și vedea căutînd-o în toate părțile, chinuit de întrebări : „De ce-a plecat ?" „De ce nu m-a așteptat ?" „Ce s-a putut întîmpla ?" „De ce-a plecat fără să-mi facă un semn cel puțin ?" „Înseamnă că ceva a determinat-o să plece ! Ce ?" În urechi îi răsunau însă mereu cuvintele fetei : *O să vorbesc cu Virgil să-mi facă cunoștință cu el* și Irina a rămas locului, spunîndu-și că nu era exclus ca aceasta să-și pună hotărîrea în practică imediat după meci.

Era o scenă de văzut !... Atunci ea, Irina, va termina cu Victor pe loc ! Se va uita la el, se va întoarce și va pleca fără să-i spună un singur cuvînt ! Și începu să se monteze împotriva lui. La un moment dat ajunsese să-l vadă nu numai întîlnindu-se cu fata, sărutînd-o, dar chiar intrînd cu ea într-un bloc.

La terminarea meciului a urmărit cu privirea cele două studente ; pînă să-și dea seama dacă ele pleacă sau au de gînd să aștepte în stradă, s-a trezit cu Victor alături. Era în echipament sportiv, mirosind puternic a transpirație, cu fața marcată încă de efort. A întrebat-o cu nedumerire în glas :

— Ce-i cu tine ? Ți-am făcut de cîteva ori semn cu mîna, dar nu mi-ai răspuns. Ești supărată pe mine ? S-a întîmplat ceva ? Nici nu mă vedeai !

— Victor, cine-i Virgil ?

— Care Virgil ? Virgil ?... Nu știu nici un Virgil. Ce-i cu el ?

— Am auzit vorbindu-se... Aveți un Virgil în echipă ?

— Nu, a clătinat Victor din cap. N-avem nici un jucător cu numele ăsta. Dar ce legătură are acest Virgil cu starea ta de absență ?

— Nici o legătură, a negat Irina. Pur și simplu mă doare groaznic capul.

Irina era convinsă că Victor o iubește, nu era zi în care el să nu vină s-o vadă, cîteodată numai pentru o singură clipă, atît cît să-i spună cîteva cuvinte, să-i atingă fugitiv brațul sau fața, și ea de multe ori se mira că Victor străbate o distanță atît de mare, fiind nevoit să schimbe două autobuze pentru a ajunge la ea, doar ca să-i spună „Am vrut să te văd. Te sun diseară, am fugit", și totuși se îndoia că Victor, întîlnind o altă fată, o fată care ar putea să-i ofere ceea ce lui, ca bărbat, îi lipsea, n-o să se despartă de ea într-o zi.

Irina se întrebase dacă la rîndul ei îl iubește pe Victor. Nu reușise să-și dea un răspuns. Se simțea foarte bine cu el, Victor era inteligent, spontan și mai ales vesel, din clipa în care se întîlnea cu el totul căpăta culoare și viață — trotuarul, liniile de tramvai, gardurile, casele, fața lui Victor era toată un zîmbet, mereu inventa cîte ceva, faptelor celor mai cotidiene, mai șterse, printr-un gest, printr-un cuvînt, el le dădea nuanță, smulgîndu-le din banal. Întîlnirile cu el îi făceau plăcere, le aștepta cu bucurie, i se părea adesea că un trecător sau altul e Victor, dar nu putea să spună că îl iubește. Căldura aceea interioară, nefirese de puternică, pe care o simțise încă în prima seară, atunci cînd îi cîntase pentru a doua oară

la pian, să însemne oare dragoste ? Se mai ridicase în ea nu o dată de atunci, bătăile inimii erau mai repezi, mai puternice, în special mai puternice, poate că în acele momente, dar numai în acele momente, îl iubea într-adevăr. În rest însă... nu, nu știa.

Schimbul de replici dintre cele două studente o făcuse la un moment dat să-și spună că Victor își rezolvă problemele în provincie, cu ocazia meciurilor în deplasare, poate tocmai de aceea o ține el departe de colegii lui de echipă, de prietenele acestora, care stăteau totdeauna în grup, chiar în imediata vecinătate a băncii jucătorilor de rezervă.

Victor simțise o răceală, chiar o înstrăinare la Irina ori de cîte ori se întorcea din vreo deplasare, cu toate că îi aducea de fiecare dată cîte o atenție. Acum îi cumpărase de la Timișoara un cordon lat, alb, pe care ea să-l asorteze cu pantofii cei noi, și-apoi Irinei, cu talia ei subțire și elastică, îi veneau foarte bine cordoanele.

Irina s-a bucurat, era exact ce-i lipsea. apoi, ajungînd în stația de autobuz, l-a întrebat deodată în glumă :

— Asta-i răscumpărarea păcatelor ?

— Ce păcate ? n-a înțeles Victor.

— Eu pot arăta naivă, însă nu sînt !...

— Nu-nu, Irina, vorbește deschis ! Despre ce păcate vorbești ? La ce te referi ?

Irina a rămas tăcută, cu fața ușor crispată, și în colțul buzelor i-a apărut schițat un zîmbet amar și totodată ironic.

— Aha ! a priceput Victor. Să știi, Irina, eu în deplasări mă dau în lanțuri ! Uite, mai miros încă a vată de zahăr ! Tu mă și vezi probabil cum zbor cu scaunul prin aer !... Iar Timișoara e vestită prin *Moși !*

— Atacul e cea mai bună apărare ! a remarcat Irina. Iar tu ești foarte bun în atac. Eu nu sînt însă un portar advers pe care tu să-l faci *marț* cu *bombele* tale !

— Irina, aruncă-mi Casa Scînteii în spinare, c-o suport mai ușor !

Autobuzul a intrat în stație. Victor a luat-o de mînă, grăbind-o : „Hai, că pierdem biletele !“ Era o oră cînd se călătorea ceva mai omenește, s-au urcat în autobuz și Victor a spus : „Bună seara !“ Cei din față au întors intrigați capul. „Cine a mai auzit să saluți lumea cînd

urci în autobuz ? !“ Victor zîmbea politicos și candid, numai că Irina nu s-a putut abține și a izbucnit în rîs pe înfundate.

Victor cumpărase bilete la „Patria“. autobuzul i-a lăsat ceva mai departe și la un moment dat Irina l-a întrebat :

— Grădiniță, de ce nu-mi faci cunoștință cu băieții din echipă ? Fetele lor stau la fiecare meci împreună... Sînt fete drăguțe, simpatice... Studente, nu ? Pe mine mă ții ca și cum ți-ar fi rușine cu mine.

— Ai spus un lucru foarte inteligent, de care poți să fii mîndră ! Ha-ha ! Mi-e rușine cu tine ! ? Mă mir, surioară, cum nu te-au ales încă deputată de stradă ! Bine, vrei să-ți spun de ce nu te-am prezentat ? Îți spun : pentru că între ei și fete sînt altfel de legături decît este a noastră. Poate nu numai epidermice... În sfîrșit, treaba lor. Majoritatea sînt în ultimii ani... Și băieții... și ele... În orice caz, nu-i o societate pentru tine.

— Mă păzești, Grădiniță ? rîse într-un fel bucuros Irina.

— Nu numai pe tine. Există suficientă fericire pentru noi amîndoi. Și nu sînt deloc amator să mă bucur în gașcă. Mai ales că mă simt atît de bine cu tine. Fiecare își trăiește viața așa cum înțelege el că e bine. Ei într-un fel... Eu, treaba mea. Nu vreau întrebări... Și nici de sfaturi n-am nevoie.

— Ce fel de întrebări ?

— Orice întrebare în legătură cu tine, aș simți că te murdărește. Și cu asta punem punct, Irina. *O.K.* ?

— *O.K.*

— Buuun ! Uite niște casetofoane, a spus Victor arătînd spre vitrina *shop*-ului pe lîngă care treceau și, privindu-și ceasul, a chemat-o să caște gura un pic.

S-au uitat în vitrină, au privit în magazin și Victor a exclamat deodată :

— Și *shop*-urile astea ! Străinul intră și cumpără...

— Victore, te-aude careva !...

— Fii fată serioasă, am cerut să fiu primit în partid !

— Nu, da' întîrziem la film, a spus ea luîndu-l de braț.

În semiîntunericul sălii, așteptînd să înceapă proiecția, Victor a deviat pe neașteptate de la subiect și a început să-i spună Irinei cît se poate de natural și serios :

— O să-ți dau mîine o sută patruzeci de dolari și te duci să-ți iei casetofonul ăla. Ai dreptate, o fi *Philips*-ul mai scump, dar cel puțin e o marcă ! Îmi descompletez banii de cauciucuri... Nu-i nimic, într-o săptămînă îi fac eu la loc. Nu știu ce are Capri-ul meu, tocește cauciucurile din față ce nu s-a pomenit ! Am fost și la *Ciclop*... Da' unde n-am fost ? ! O să-i iau niște *Michelin*-uri centurate, *XZ*-uri de la magazinul *Renault* pe dolari. De-acolo am luat și farurile de ceață... Dai un ban, da' stai în față ! Ha-ha, ai văzut ce rimă mi-a ieșit ? !

Irina îl lovise ba cu piciorul, ba îi făcuse semn cu capul să tacă, el însă continuase să vorbească, amuzîndu-se în sinea sa pe seama acelora care întorseseră capul — și nu fuseseră puțini —, să vadă cine dispune de atîția dolari. Cînd a început filmul, s-a aplecat spre Irina și, sărutînd-o pe obraz, a izbucnit în rîs înfundat, pe umărul ei.

Într-o zi însă, aproape de vacanța de vară, o glumă cam de genul acesteia s-a soldat cît se poate de prost. Se urcaseră într-un troleibuz, taxatoarea era o fată drăguță, Victor a cumpărat bilete și, aplecîndu-se spre ea, a întrebat-o discret : „Dacă vă dau un carnet de bilete ca ăsta îmi dați douăzeci și cinci de lei pentru el ?“ „Îl aveți aici ?“ l-a cercetat taxatoarea. „Nu, e acasă, am vrut numai să știu“, a spus Victor și a pornit după Irina, care între timp avansase, neștiind ce-l găsise pe Victor să vorbească cu taxatoarea în șoaptă. I-a povestit amuzîndu-se : „Asta zice precis că am o tiparniță“.

Lîngă ușa din față s-au auzit vociferări, Irina și Victor nu le-au dat importanță, nici n-au înțeles bine despre ce era vorba, șoferul nu oprise la stație sau așa ceva, fapt este că s-au trezit cu un milițian, pe care nu l-au văzut cînd se urcase, și căruia taxatoarea i-a spus arătînd în direcția lor „Ăla e !“. Victor a încercat să zîmbească :

— Tovarășe, am glumit !...

— Ce înseamnă c-ați glumit ?

— Am întrebat-o pe dumneaei, a spus Victor făcînd din cap în direcția taxatoarei, care își părăsise scaunul venind înspre ei, cît mi-ar da pe un carnet de bilete.

— Nu-i adevărat ! a intervenit taxatoarea. Mi-a cerut douăzeci și cinci de lei ! Atît mi-a cerut ca să-mi dea un carnet de bilete de șaizeci și cinci de bani.

Clipa de stupefacție trecuse, Irinei îi venea să intre în pămînt de rușine ; lumea din jur începuse să comenteze : „Uite la ei, nici n-ai zice ! Auzi ? !...". „La noi în bloc n-au prins, tot așa, o pereche, cînd încerca să deschidă o ușă ? ! I-au prins locatarii. Dăduse o vecină alarma. Îmbrăcați amîndoi ca din vitrină !" „Nu le mai ajung banii de coniac și cafele, toată ziua numai prin baruri ar sta !"

Milițianul le-a cerut buletinele, l-a pus pe Victor să scoată tot ce avea în buzunare, s-a uitat apoi în poșeta Irinei și i-a invitat să coboare din troleibuz.

— O să mergem la secție, și-acolo o să descurce ei lucrurile, le-a spus el.

Pe drum lumea întorcea capul după ei, întrebîndu-se ce-or fi făcut cei doi tineri, i-a prins furînd se vede. La un moment dat Irina n-a mai putut suporta și i s-a adresat lui Victor :

— Vezi unde poate să ducă o glumă stupidă ? ! Ce-ai vrut să-i arăți taxatoarei, cît ești de spiritual ? !

„Chiar, ce m-a găsit, s-a întrebat Victor, să inventez toată povestea asta, ce m-a apucat să-i ofer taxatoarei un carnet de bilete ?"

— O tîmpenie ! i-a răspuns el Irinei. Era drăguță, dar ochii ei erau atît de leneși, privirea atît de indolentă... O tîmpenie !

Au fost predați la secție, aici au așteptat cam o oră și ceva în camera ofițerului de serviciu și în cele din urmă un bărbat între două vîrste, cu un nas masiv și puternic, i-a întrebat cu o voce de fumător dacă ei sînt cei cu biletele. Victor i-a răspuns : „Da, noi sîntem" și ofițerul i-a condus într-un birou la etaj.

— E de rău, trebuie să spuneți adevărul ! le-a pus în vedere ofițerul, în timp ce-și aprindea o țigară.

— Ce înseamnă *e de rău* ? Dar eu n-am spus decît adevărul ! Am glumit cînd i-am propus taxatoarei să-i vînd un carnet cu bilete. Și, de fapt, nici nu i-am propus. Am întrebat-o cît mi-ar oferi dacă i-aș aduce un pachet de bilete ca al ei. O glumă idioată... Mai mult decît idioată... Dar o glumă, atît !

— Două glume, nu una !... a zîmbit ironic ofițerul și, trăgînd cu pasiune din țigară, a continuat : Mi-aduce

lumea acu' cîteva zile un pungaş de buzunare prins *în fapt* cu portofelul unui domn la el în buzunar... „Domnule căpitan, zise, credeţi-mă, am vrut să glumesc." „Adică cum să glumeşti, mă ?" zic. „Tocmai voiam să-l întreb, zice pungaşul : «Unde vă e portofelul ?», să i-l dau şi să-i spun să nu-l mai poarte în buzunarul din spate. Ieşea din buzunar, oricine putea să i-l scoată." Da' de unde : buzunarul era destul de adînc. Numai că omul slăbise şi pantalonii îi erau cam largi. Aşa-i şi cu dumneata : ai glumit...

Victor a vrut să protesteze, însă căpitanul l-a întrerupt :

— Da' cînd i-ai luat taxatoarei geanta, aia tot glumă a fost ?

— Ce fel de geantă ? Cînd i-am luat eu geanta ! ? N-am văzut nici o geantă ! s-a apărat Victor, avînd impresia că ofiţerul îşi bate joc de el.

— Nu la asta de-acu'... Aleia de-acu' două săptămîni !...

— Eu ? ! a spus Victor fără să vrea şi a simţit deodată o ameninţare concretă şi gravă. Ameninţarea aceasta începuse să fiarbă în subsolul conştiinţei sale imediat după ce ofiţerul remarcase ironic „Două glume, nu una !", dar de acolo se ridicaseră doar întrebări. Acum pericolul devenise evident şi Victor s-a gîndit la Irina. A întors capul spre ea, Irina îl privea cu ochi speriaţi pe căpitan, faţa-i palidă zugrăvea o uimire enormă, şi el a auzit-o izbucnind cu teamă în glas :

— Cum o să spuneţi aşa ceva ? ! Şi teama s-a transformat în revoltă : Cum puteţi spune aşa ceva ? ! l-a apostrofat ea pe ofiţer.

Căpitanul s-a gîndit că fata este străină de povestea cu biletele, că n-are nici un amestec şi a spus cerîndu-i parcă scuze :

— La noi toţi îl iau pe *nu* în braţe... De la început nici unul nu recunoaşte !

— Vra să zică, a intervenit Victor, toţi care sînt aduşi aici sînt pentru dumneavoastră de la bun început vinovaţi ? ! Toţi trebuie să spună *da ? ! Da, am făcut ? !* Nevinovăţie nu există !

— Un moment ! l-a oprit căpitanul. Taxatoarea l-a descris pe cel care a atacat-o şi i-a smuls geanta din

mînă, și această descriere corespunde cu semnalmentele dumitale !

— Să vină taxatoarea să mă recunoască ! a cerut Victor și a întrebat : Cînd s-a întîmplat, noaptea ?

— Taxatoarea e liberă azi. O s-o caute acasă și-o s-o aducă aici. Cu ce vă ocupați ?

— Sîntem studenți. Eu la Electronică, Irina, la Conservatorul „Ciprian Porumbescu". V-aș ruga foarte mult să-i dați voie să plece.

— Nu plec nicăieri ! Rămîn cu tine, ripostă cu hotărîre Irina, înfrîngîndu-și spaima care izbucnise în ea atunci cînd Victor spusese că e studentă la Conservator. Îl și văzuse pe căpitan cerînd informații la decanat, la cămin... Chiar dacă o să le explice, faptul că cineva de la miliție s-a interesat de ea va rămîne.

— Pentru că ăsta nu-i un loc pentru tine ! Și-apoi trebuie să-i spui lui tanti Letiția în ce încurcătură am intrat. Nu-nu, s-a răzgîndit Victor, o să se sperie și o s-o sune pe mama.

— Din cîte înțeleg, nu locuiți la cămin ? i s-a adresat căpitanul lui Victor.

— Nu, eu locuiesc la o soră a tatălui meu. Pe strada Luterană.

— Ați avea ceva împotrivă să vă facem o percheziție la domiciliu ?

— N-am nimic împotrivă, dar să vină taxatoarea să vadă că nu-s eu acela care a... atacat-o. Sau, dacă vreți, poftiți și acum.

— Puteți să-mi spuneți ce-ați făcut în seara zilei de 11 ? Era într-o vineri. Deci, exact acum două săptămîni.

Victor a stat să se gîndească, s-a uitat la Irina, cerîndu-i parcă ajutor, dar nici ea nu-și aducea aminte.

— Pe la ce oră ? a cerut el precizări.

— La unu fără un sfert.

— Nu puteam să fiu decît acasă. Asta sigur. Și ce i s-a luat taxatoarei ? Ce-avea în geantă ? a întrebat Victor.

— Opt carnete și vreo patru mii de lei.

— Ce făcea ? Se ducea cu banii acasă ? Noaptea, la unu, cu geanta plină cu bani ? !

— Tocmai că a fost atacată la cîteva sute de metri de depou. Se defectase un troleibuz, blocase intrarea... A coborît, grăbindu-se să predea banii.

Victor a dat o declarație în care a arătat că nu știe nimic în legătură cu jefuirea taxatoarei și o alta în care a scris că nu are nimic împotrivă să i se facă o percheziție domiciliară.

Tanti Letiția era acasă, cînd a auzit despre ce este vorba a înghețat, mai ales că ofițerul a rugat-o să cheme doi vecini care să asiste la percheziție.

— Tovarășe căpitan, mă faceți de rîs în tot blocul ! l-a implorat eu. Stăm aici de douăzeci și ceva de ani, dar eu nici pe sectorist nu-l știu cum arată. Am auzit c-a venit să se intereseze prin bloc înainte de-a pleca soțul în Maroc... Să vă zică sectoristul ce fel de oameni sîntem ! Și vă rog să mă credeți, băiatul, a spus ea, arătînd spre Victor, nu întîrzie niciodată peste unsprezece. Poftim, unsprezece jumate. Cînd se duc la concert sau la un film. De cînd s-au cunoscut, la intrarea în facultate, ei unul fără altul nu umblă !

Cînd s-au întors la secția de miliție, taxatoarea care fusese jefuită aștepta în hol, la etaj. A fost invitată să se uite bine la Victor, dacă nu cumva el este cel care a atacat-o în noaptea aceea, și ea a înclinat să creadă că da.

— Ar semăna, a spus taxatoarea. Tot blond și tot așa de înalt.

— Da' fața nu i-ai văzut-o deloc ? a întrebat-o căpitanul.

— Nu, la față n-am avut cum să-l văd. A țîșnit din spate — era, se vede, ascuns jos, lîngă gard — m-a-mpins, mi-a smuls geanta și-a luat-o la fugă.

— Și-atunci cum ai văzut că era blond ?

— Blond era. Ca dumnealui, a arătat ea spre Victor. Și tot așa de înalt. Ce mai, seamănă.

— Stai nițel ! a oprit-o căpitanul, ridicînd mîna. Spui că ți-a dat un brînci în spate, nu ?

— Da, a acceptat taxatoarea.

— Puternic ?

— Era să cad jos. Vreo cinci zile m-a durut.

— Şi ?

— Păi, v-am spus : mi-a smuls geanta şi-a fugit.

— Încotro ? Spre depou ?

— Ei, ce, era prost ? !

— Înseamnă că el fugea şi apucase cine ştie unde cînd dumneata te-ai întors să vezi cine ţi-a smuls geanta ?

— Se pusese pe fugă.

— Se pusese sau fugea ? Pînă te-ai dezmeticit... Mi-ai spus că erai să cazi ? !...

— Cred că fugea : era aplecat.

— Atunci cum de-ai văzut că era blond ? Lumina-i cam chioară acolo !...

— Mie aşa mi s-a părut, blond.

Irina nu vrusese să rămînă nici la tanti Letiţia şi nici să se ducă la cămin, în zadar insistase Victor. „Nu, să văd întîi ce se-ntîmplă cu tine", o ţinuse ea morţiş. Ajungînd însă la secţia de miliţie, căpitanul o invitase să aştepte în stradă. Aici a şi găsit-o Victor şi la vederea Irinei a izbucnit în rîs :

— Ha-ha ! Ha-ha ! Era o eliberare de sub tensiunea nervoasă în care trăise aproape patru ore în şir...

— Rîzi ca un...

— ...Ca un tip inteligent, de propria lui prostie ! De prostiile altora poate să rîdă oricine, nu trebuie să fii prea deştept, surioară ! În orice caz, a fost o zi excepţională, zău dac-o s-o uit !

Abia tîrziu a aflat Victor că cineva de la miliţie se interesase printre colegi despre comportarea lui din perioada acelor două săptămîni şi în special dacă au văzut la el mai mulţi bani decît în mod obişnuit. Fapt este că după un an şi ceva, la primirea în partid, Victor a trebuit să dea explicaţii în legătură cu acest caz, datorat unei glume.

Irina venise ceva mai devreme la meci, erau încă locuri destule. Peste puţin timp s-a pomenit alături de ea cu un bărbat în jur de treizeci de ani, cu o înfăţişare de cuceritor, îmbrăcat epatant şi mirosind a colonie *Arden*. Miros răcoros, bărbătesc, chiar insinuant într-un anumit fel, şi în creierul Irinei s-a aprins o luminiţă abia licărindă.

În spatele băncii jucătorilor de rezervă au apărut cîteva prietene ale colegilor lui Victor. Irina le cunoștea foarte bine din vedere, se uita cercetîndu-le cum sînt îmbrăcate, una din ele avea o rochie foarte cochetă, apoi l-a auzit pe bărbatul de alături adresîndu-i-se :

— Doriți „Informația" ? a întrebat-o el, întinzîndu-i ziarul pe care îl răsfoise pînă atunci.

Irina s-a întors spre vecinul ei, acesta i-a zîmbit galant și în aceeași clipă Irina a știut ce are de făcut.

— Mulțumesc, a spus ea luînd ziarul. Inflexiunile vocii ei nuanțaseră însă o anumită satisfacție, de natură să nască întrebări, privirea nu fusese provocatoare, dar într-un fel caldă și binevoitoare. Deschizînd ziarul, s-a așezat picior peste picior, rochia s-a ridicat ceva mai sus, mulîndu-se pe formele rotunde și prelungi.

În scurt timp a început meciul. Irina a înapoiat ziarul vecinului și acesta a încercat să lege o conversație, comentînd cînd o fază, cînd alta. Irina nu i-a răspuns, dar a rămas pasivă cînd acesta a pus mîna pe cotul ei, ca și cum ar fi vrut s-o facă atentă. A așteptat ca Victor să fie eliminat pe două minute din joc și abia atunci, la un nou gest al vecinului, și-a tras vehement cotul și s-a întors protestînd :

— Ce doriți, domnule ?

— Da' ce v-am făcut, domnișoară ?

Irina s-a ridicat, l-a strigat pe Victor, de care o despărțeau cîteva rînduri, i-a făcut semne disperate, arătînd spre bărbatul de alături în sensul că acesta nu-i dă pace, Victor a sărit în tribune și din cîțiva pași a fost lîngă ea.

— Dar nu i-am făcut nimic ! s-a apărat vecinul Irinei.

Încălzit de joc și mai ales din cauza eliminării, Victor i-a expediat un pumn în falcă și, luînd-o pe Irina cu el, a așezat-o lîngă prietenele colegilor de echipă.

— Dorina, asta-i Irina, prezint-o tu fetelor, a spus el și a sărit peste îngrădirea nu prea înaltă, din sîrmă, ce delimita spațiul terenului de tribune.

După meci, Ted, portarul echipei, i-a invitat pe Victor cu Irina la el.

— Am primit un *Martini* alb, o nebunie ! i s-a adresat Ted Irinei. Cu băutura asta fetele au glasul cel mai dulce

din lume ! Este, Luiza ? a întrebat el o tînără cu ochi mari, negri, tăiați oblic, peste care se desenau sprîncene cam groase, dar frumos arcuite ; părul, negru și el, contura o frunte înaltă și era strîns într-un coc mic la spate, și Irina a remarcat că fata își ținea buzele strînse, ca și cum ar fi vrut să atenueze expresivitatea lor. Hai, Victore, a insistat Ted, văzînd că acesta ezită. *Martini* pentru fete... Am gheață, lămîie... Iar pentru noi o băutură ucigătoare : *Pepperment !* Mi-a dat un barman rețeta. Or să vină probabil Traian cu Angela... Bineînțeles, Marele Moralist... Ce dracu' stai atîta pe gînduri ?

— Hai, Victore ! s-a hotărît deodată Irina și Victor n-a mai avut încotro.

Părinții lui Teodor Bantea erau plecați de cîțiva ani din țară, tatăl său lucra ca șofer la o agenție comercială — Ted spunea „E *afară*, la *post*..." —, apartamentul, nu prea mare, dar foarte central, îi rămăsese pe mînă și el îl transformase în *casă deschisă* pentru colegii lui. Mobila suferise bineînțeles modificări : patul, inițial de mijloc, rămăsese fără tăblii și fusese mutat la perete, ceva în genul unui aerodrom, suprafața bufetului devenise bar, o blană enormă de ren, care acoperise odată patul, fusese mutată jos, pe parchet, deasupra ei așezat magnetofonul și un triunghi galben de carton pe care stătea scris : „Nu călcați pe blană — loc pentru amor exotic !", pereții căpătaseră și ei o cu totul altă înfățișare, aici contribuise însă mîna de arhitect a Luizei, decorațiile și desenele suprarealiste îi aparțineau tot ei ; deasupra servantei, două lumînări înalte, din ceară roșie, se armonizau perfect cu imitația de cărămidă aparentă, executată tot de Luiza.

Irinei i-a plăcut apartamentul, era plin de trăsnăi, pe un perete stătea scris cu vopsea galbenă „Nu primim fecioare !", pe cel de vizavi : „Veseliți-vă și vă bucurați, că împărăția voastră este doar pe acest pămînt !" ; Ted a invitat-o să ia loc într-un fotoliu, a rugat-o pe Luiza să facă la bucătărie cafele, pe Dorina să pregătească un sifon și să aducă din frigider lămîia și cuburile de gheață, apoi a scos două sticle, una de *Martini*, cealaltă cu o băutură verzuie și, arătîndu-i-o lui Victor, l-a anunțat :

— *Pepperment*, băiete, după rețetă *Waldorf Astoria !* și a plescăit din limbă, adăugînd cu un aer entuziast : E

ceva colosal ! Pînă torn eu în pahare, pune o bandă ! l-a rugat el.

Un singur lucru nu pricepea Irina : din felul cum se purta Ted cu Luiza reieșea că ea era prietena lui ; atunci ce-i cu Dorina ? Era o blondă nostimă, cu părul legat la spate în „coadă de cal" ; după cum se mișca, Irina și-a spus că trebuie să fie o fată plină de temperament. Pe drum, profitînd de un moment, îl întrebase pe Victor, însă acesta îi spusese doar că este studentă la Drept, colegă cu Ted.

Cineva a sunat la ușă, Ted s-a dus să deschidă și Irina i-a cerut lui Victor precizări :

— Care din ele e cu Ted ? a întrebat ea în șoaptă, arătînd spre bucătărie.

— Dorina, i-a răspuns Victor.

— Și cu Luiza ce-i ?

— Amică. Sînt prieteni, o să-ți povestesc eu, s-a grăbit Victor să încheie.

* * *

Trecuse într-o zi, mai de mult, pe la Ted și o găsise pe Luiza fumînd în fotoliu, picior peste picior. Abia intrase și a sunat telefonul. Ted îl avea în camera cealaltă, și Victor a rămas cu Luiza. Fata era bine făcută, cu picioare lungi care porneau parcă din talie, bluza ei contura sîni explozivi. Luiza privea indiferentă pe fereastră ; ochii ei i s-au părut fascinanți.

Ted a intrat în cameră și Luiza i s-a adresat, ridicîndu-se din fotoliu :

— Ted, ai un centimetru cumva ? Amicul tău m-a dezbrăcat cu privirea, poate vrea să-mi ia și măsurile !... Bustul, talia, șoldurile...

Ted a început să rîdă, însă Victor s-a simțit obligat să-i răspundă :

— Nu te-am dezbrăcat deloc, mă uitam cum fumezi cu țigaretul ăsta lung, stînd picior peste picior în fotoliu.

— Așa-mi place mie : să par ce nu sînt. Bine, copii, am plecat, a spus ea și s-a întors spre Victor, zîmbindu-i prietenește : Iartă-mă, Colceag, dar m-a enervat puțin

privirea ta... antropometrică. Prietena ta nu-i mai rău făcută ca mine... V-am lăsat, băieţi, am de-nvăţat o groază ! Şi s-a îndreptat spre uşă.

Ted a condus-o şi cînd s-a întors în cameră Victor l-a întrebat intrigat :

— De unde-ai mai scos-o şi pe eleva asta cu aere de... vampă ?

— *Dublă greşeală !* l-a fluierat Ted. Primo, nu-i elevă, ci studentă, în anul doi la Arhitectură, iar secundo, bag mîna în foc că-i fată cuminte.

— Ha-ha ! a izbucnit Victor în rîs. Şi-atunci ce caută aici ? Unde naiba ai găsit-o ?

— Mă duc într-o zi la Casa studenţilor, să-l caut pe Murgu, şi-o văd căţărîndu-se pe o scară. Văzut-plăcut. Piersică ! Lucra la nişte decoruri pentru o piesă. C-o fi, c-o păţi, aflu că-i din Cluj, îi ard imediat o poveste şi-i dau numărul de telefon. Aştept — nimic. Într-o zi, rămîn la facultate, să nu mai fac un drum în oraş, stau pînă la şase în bibliotecă, tai prin curte şi ies la Casa studenţilor. Ea — acolo. Cum am văzut-o, mi-a şi picat fisa : duminică urma să jucăm la Cluj, tu erai la Braşov, aşa că aveam biletul tău de avion. I-am zis că are ocazia să meargă gratis acasă, dar cu o singură condiţie : să vină la meci şi să ţină pumnii strînşi. A spus că-i O.K. Văzîndu-mă cum joc, mi-am zis, o cîştig cu asta. A doua zi după ce ne-am întors mi-a dat un telefon şi peste o jumătate de oră era aici.

— Formidabil ! a exclamat Victor.

— Vine, îşi face cîte o cafea... Mi-a pictat toţi pereţii... Îmi spală cîte o cămaşă... Cică se deconectează la mine. „Luiza, zic, o să am o vizită." „Nu-i nimic, zice, eu plec." De cînd am dus-o la Cluj, nu-i meci să lipsească.

Victor se mai întîlnise cu Luiza la Bantea. Într-o zi era lume mai multă, cu Sanda, o nouă şi provizorie prietenă de-a lui Ted, venise şi o colegă de-a acesteia, Ema, foc de excentrică, adusă, după toate aparenţele, pentru Marele Moralist, cum îi spuneau toţi lui Dragoş Stamatiu, cel mai bun prieten şi coleg de an al lui Bantea.

— Bun, vreţi să beţi ceva, nu ? i-a întrebat Ted, trecîndu-i în revistă cu privirea. Fie, o să vă dau o licoare divină... şi a scos din bar o sticlă prelungă, plină de

etichete, pe care a ridicat-o deasupra capului, arătînd-o tuturor. Priviţi ! *Metaxa cinci stele !* Şi a început să citească cu voce tare cele scrise pe etichete : „*Eau de vie !*“ „*Grand Prix San Francisco !*“

— Ted, dragă, ne copleşeşti ! a spus gesticulînd Marele Moralist. Dar cine altul ar putea-o face ? !

— N-are importanţă cîţi bani are un bărbat, ci cum se desparte de ei ! i-a atras atenţia Ted şi a izbucnit în rîs.

S-a băut coniac, Ted a dansat cu Sanda ; deodată Ema a sărit ca arsă de pe canapea şi a început să strige :

— Luaţi-l pe psihopatul ăsta de-aici, dacă nu vreţi să-i sparg capu' !

Marele Moralist se făcuse mic pe canapea, ca şi cînd s-ar fi aşteptat ca Ema să-i spargă într-adevăr capul dintr-o clipă în alta.

— Pentru asta m-ai adus aici ? a continuat Ema, adresîndu-se de data aceasta Sandei. Să-mi ţină predică ăsta că mă risipesc ? ! Că-i păcat de tinereţea mea ? ! Şi s-a întors spre Marele Moralist : Trebuia să-ţi iei şi o evanghelie !... Am o singură viaţă, a doua oară nu mă mai nasc ! Ted, prietenul ăsta al tău e popă baptist ? l-a întrebat ea şi a izbucnit în rîs. La dans nu m-a luat, am crezut că mă cheamă pe canapea să mă sărute, şi el, poftim, mă ia cu sfînta liturghie !...

— Măi Dragoş, ai să mori floare de crin ! l-a ameninţat Ted rîzînd şi a adăugat : Ca şi Victor. Dar ăsta barem are pe una, iubeşte !

Luiza s-a ridicat din fotoliu, a spus în grabă „Copii, am plecat“ şi a ieşit în antreu. Nu i-a acordat nimeni atenţie, Victor se prăpădea de rîs şi se adresă Emei :

— Duduie, venind aici, aţi păţit cu Dragoş exact ca purceluşa din poveste. Îi spune purceluşul că-i frumoasă, că botic ca al ei n-a mai văzut, mă rog, una-alta, purceluşa dă din codiţă, purceluşul o cheamă la sărutat, purceluşa acceptă, şi-atunci el îi spune : „Ei, acum să-ţi povestesc cum mi-am pus sîrmă în rît.“

Cînd rîsul a încetat, Sanda l-a apostrofat pe Bantea :

— Vezi, Ted, cu prostiile tale ai gonit-o pe Luiza ! S-a simţit vizată probabil...

— Nu-i adevărat ! a intervenit Marele Moralist. Luiza a plecat pentru că Ted s-a referit la Victor ! Dacă voi sînteţi chiori, eu am ochi de văzut ! Luiza vine aici pentru Victor !

— Ce tot vorbeşti ? ! a protestat Victor, enervîndu-se.

— Victor, ascultă ce-ţi spun eu ! Voi n-aveţi cum să vedeţi, însă eu am observat-o cum te urmăreşte cu privirea cînd joci !

Victor şi-a spus că Marele Moralist se înşală precis, cine ştie ce i s-a părut lui, mai tîrziu însă a surprins fără să vrea o privire a Luizei îndreptată asupra sa şi un timp n-a mai trecut pe la Ted. De aceea şi ezitase el atîta să accepte invitaţia lui Bantea, pur şi simplu nu vrusese să-i facă rău Luizei.

Noii musafiri erau Marele Moralist şi Traian cu Angela ; aducînd cuburile de gheaţă, Dorina i s-a adresat Angelei :

— Se aude că vă căsătoriţi, e adevărat ?

— Drace, asta cine-a mai lansat-o ? Un soţ e mai rău ca un copil ! Ei, dacă copilul e liniştit şi-ascultător... Dar unde-ai mai văzut tu un soţ liniştit şi-ascultător ? !

— Angela, a intervenit Ted, sînt întru totul de acord cu tine. Şi eu zic acelaşi lucru.

Toate acestea fuseseră spuse special pentru urechile Marelui Moralist şi acesta a căzut în capcană.

— Mi se face greaţă de teoriile voastre ! a exclamat el, strîmbîndu-se, şi toată lumea a izbucnit în rîs. Staţi să vedeţi, a continuat el, ridicînd o mînă în semn că vrea să mai spună ceva. Mă cheamă Ted la el şi-mi zice : „Mă, îţi fac cunoştinţă c-o tipă, Marilyn Monroe, nu altceva ! Unu şaptezeci, sîni de milioane, picioare dumnezeieşti, gura ca o cireaşă pietroasă, mică să intre într-un degetar, înnebuneşti cînd o vezi !“ „Bine, zic, s-o văd. Cînd vine ?“ Îmi zice şi într-adevăr tipa se-nfiinţează, toc, toc, pe tocuri. Ce mai, nici Marilyn Monroe nu mişca din şolduri ca ea. „Dragoş, zice, sinceră să fiu, mă aşteptam să fii mai frumos.“ „Da' ce interes ai tu să fiu eu frumos ?“ am întrebat-o. „Ai dreptate, zice, n-am nici un interes. Cu oricine aş fi, — înţelegi ?... — eu tot la Andrei mă gîndesc.“ De înţeles am înţeles eu cam la ce

se referea ea și-o întreb : „Dă' Andrei ăsta cine-i ?" „Andrei e primul meu bărbat." „Atunci, zic, valea ! Roiește-o la el !"

Toți au izbucnit în rîs, însă Marele Moralist nu terminase ce avea de spus.

— Ted s-a supărat și-a-nceput să mă-njure. Zice : „Eu ți le găsesc și tu le gonești". „Din astea, zic, după chipul și asemănarea ta ? ! Nu-mi trebuie ! O să-mi găsesc eu și singur, da' o fată ca Luiza."

Luiza a izbucnit în hohote de rîs, însă rîsul ei era puțin forțat. Și-a dat seama probabil și, oprindu-se, a bătut din palme, cerînd să fie ascultată.

— Am venit să dansăm, nu ? Hai, Dragoș, strînge locul de *amor exotic* și invită-mă la dans !

La plecare Victor a întrebat-o pe Irina cum i s-a părut societatea și ea i-a răspuns că Ted e o pușlama simpatică, iar Luiza o fată foarte interesantă.

— A vrut să pară degajată și veselă, însă am impresia că ceva o măcina.

— Nu, nu cred. De unde această impresie ? nu s-a putut Victor abține să întrebe.

— Am surprins-o o dată privind cu ochi triști în gol.

— Cine știe... a zis Victor neutru.

— Spune-mi, Victore, ce sînt părinții lui Ted, de are el atîția bani pentru tot felul de băuturi străine ?

— Aiurea ! Sticlele sînt străine... Băuturile sînt combinațiile lui. Ia coniac albanez, îl amestecă cu votcă și cu *trei stele* și zice că-i *Metaxa*... Din vermut românesc prepară *Martini* sau *Campari*... *Peppermentul* a fost însă colosal !

— În orice caz, crecază atmosferă...

— Ted trăiește ca într-o vitrină, asta-i tot.

Erau în anul V, se apropia sesiunea examenelor. Irina se împrietenise cu o colegă de Conservator și, cum părinții acesteia îi închiriaseră o cameră într-un apartament deținut de două surori în vîrstă, pe strada Spiru Haret, ce pornește chiar din fața Conservatorului, Irina se ducea deseori să învețe cu Mioara, iar cîteodată, cînd se făcea

prea tîrziu, rămînea să doarmă acolo. În felul acesta Victor nu mai era nevoit să ia două autobuze ca să ajungă la cămin, din Luterană pînă în Spiru Haret nu făcea mai mult de cinci minute pe jos.

A sunat la ușă și a deschis Irina. Constatînd că Mioara lipsește, a întrebat unde-i și Irina i-a spus că Mioarei i-a murit bunica, a trebuit să plece acasă urgent.

— Atunci fug înapoi, iau cursul și vin să învăț cu tine, *O. K.* ?

— *O. K.* ! i-a răspuns Irina, zîmbind fericită.

— Uite, ai aici două felioare de chec de la tanti Letiția, a spus Victor, punînd pachețelul pe masa de lucru a Mioarei, dar întîi ai să mănînci altceva, și a scos dintr-un șervețel de hîrtie un fir de ceapă verde.

— He-he, ha-ha ! a izbucnit Irina în rîs. Ca să pară checul mai dulce ?

— Nu, surioară, ca să te pot săruta. Tanti Letiția a găsit ceapă verde la aprozarul din colț... *Please*, Irina, *please* ! a rugat-o Victor, adoptînd o voce mișcătoare și i-a întins firul de ceapă spre gură.

Irina a mușcat cu poftă din partea albă, cărnoasă, a firului, a strivit-o de cîteva ori între dinți, a suflat spre Victor și l-a trimis acasă să-și aducă repede cursul.

Învățau amîndoi, Irina în pat, Victor alături, la masa de scris a Mioarei, la lumina aceleiași veioze ; se făcuse tîrziu, doborîtă de oboseală, Irina a simțit că nu mai poate rezista.

— Grădiniță, nu te-ntoarce, mă dezbrac ; mi s-a făcut somn. Tu rămîi dacă vrei, ai grijă numai să închizi bine ușa de la intrare cînd pleci.

— Da, mai rămîn, a spus Victor absent. Mai avea de parcurs încă o bună parte din curs, iar a doua zi avea antrenament.

Irina se băgase sub pled ; privind-o cum își alege o poziție cît mai comodă, Victor și-a dat seama că lumina veiozei ar putea s-o deranjeze. S-a uitat în jur și, negăsind altceva la îndemînă, a așezat deasupra abajurului circular fularul său de mohair.

— Chiar aşa, fără să mă săruţi ? Fără să-mi spui noapte bună ? i-a reproşat Victor, alintîndu-se.

— Noapte bună, Grădiniţă ! De sărutat, sărută-mă tu, eu nu mai am putere.

Victor a venit s-o sărute şi Irina s-a întors spre el. N-a fost un sărut de noapte bună şi nici singurul. Mai tîrziu, după ce Victor s-a culcat lîngă ea, Irina a spus în şoaptă, ca o întrebare reprimată : „De ce ?“ „Pentru că aşa trebuie“, i-a răspuns el şi ea s-a supus. Mai dormiseră împreună, Victor împinsese lucrurile pînă la o anumită limită, Irina o cunoştea, se obişnuise cu ea, chiar îi plăcea, o dorea uneori, acum însă ceva nedefinit, neprovocat, ceva confuz, care venea parcă din afara ei, ca un abur nevăzut, i-a spus că această limită va fi depăşită.

Irina se convinsese de mult că Victor o iubeşte intens şi statornic, definitiv chiar, şi totuşi existase în ea o teamă vagă, nedesluşită. Actul în sine a dezamăgit-o, sufleteşte însă s-a simţit mai bună, mai necesară, mai senină, mai înţeleaptă, şi s-a surprins că avea uneori faţă de Victor o purtare uşor maternă, simţea nevoia de a-l ocroti, dar şi de a fi ocrotită, de a-l păstra pe Victor numai şi numai al ei, dar în acelaşi timp de a fi dominată de el.

Într-una din zile, după ce a ascultat-o interpretînd un pasaj din *Concertul pentru vioară* de Mendelssohn-Bartholdy, profesorul Valentin Ursu a exclamat admirativ :

— Irina, în ultima vreme ai făcut nişte progrese de-a dreptul uluitoare ! Un mare plus de expresivitate ! Interpretarea ta are acum personalitate distinctă ! Mă bucur, Irina.

Victor luase bilete la *Rinocerii* lui Eugen Ionescu, l-a găsit aşteptînd-o în stradă, a vrut să-i povestească ce-i spusese profesorul Ursu, dar, văzîndu-i fularul, n-a putut să nu-i reproşeze zîmbind :

— Grădiniţă, cel puţin la teatru trebuia să-ţi fi pus fularul cel nou !

În noaptea aceea, uitat pe abajurul circular al veioziei, fularul de mohair al lui Victor se alesese cu o gaură mare cît pumnul, marginile negre arătau clar ce se întîmplase, dar Victor nu dorea să se despartă de el, cu toate că tanti Letiţia îi cumpărase unul nou.

— Eu vreau să fiu cineva, iar tu mă plachezi ! i-a răspuns Victor. A luat-o de braț și, pregătindu-se ca pentru pas de defilare, a ordonat : Direcția teatru, cu cîntec, înainteee, marș ! Tra-ta-ta !... Irina, a spus el oprindu-se, nevoia de importanță este tot atît de veche ca și lumea. Iar eu sînt cineva pentru că tu mă iubești. *O. K.* ?

IX

Am telefonat la vila lui Krebs, dar n-a răspuns nimeni și atunci m-am hotărît dintr-o dată : o să-l chem pe Albert. Așa am și făcut. A răspuns și a început să mă certe :

— Irène, te-am rugat doar să nu mă mai suni acasă ! Tu știi foarte bine...

— Știu-știu. l-am întrerupt, dar tu singur mi-ai spus că soția ta e plecată pentru o zi-două la vila voastră de pe lac. Uite ce vreau să te rog...

De data aceasta m-a întrerupt el, n-am avut încotro, a trebuit să-l ascult.

— Nu-nu, stai puțin ! Întîi să-mi spui unde ești !

Am hotărît să profit :

— Sînt într-un motel de lîngă Neuchâtel. Albert, notează-ți o adresă : Margrithstrasse, 7, este în Zähringert, te rog să te urci în mașină și să te repezi pînă acolo, ca să vezi dacă răspunde cineva la ușă sau nu. Probabil că nu, dar eu vreau să știu cu precizie. Te rog foarte mult. Și sună-mă tu la 31 42 42, cu prefix 038. Motelului îi spune *Croix d'Or*, sînt la camera 18. Da ? Te rog foarte mult ! Aștept.

— Stai-stai ! m-a oprit el, văzînd că închei, și a continuat : Ce-a fost aseară cu tine, erai băută ? Sau nici acum nu ești prea trează ? Irène, ce s-a întîmplat ? De ce plîngeai aseară ?

— Eu ? Nu plîngeam deloc !

— Tu crezi că nu te-am auzit ? ! Și-apoi ce-ți trebuia să știi atît de urgent dacă ți-ai uitat mănușile acasă sau nu ?

Am rămas tăcută și el a continuat :

— Bine, erai băută, nu-ți mai aduci aminte. M-ai sunat de la nu știu ce hotel din Basel și mi-ai cerut implorîndu-mă să mă duc la tine acasă, să mă uit pe pat, în șifonier, după mănușile tale de seară. Exact, și după unele albe. N-am înțeles... Și mai ales de ce plîngeai ? N-ai vrut să recunoști, dar eu te-am auzit foarte bine ! Ce s-a-ntîmplat cu tine, Irène ? Și-acum ce-i cu povestea astălaltă, cu adresa pe care mi-ai dat-o ? Ce importanță are pentru tine dacă răspunde cineva la ușă sau nu ? Și dacă răspunde, ce ? Am impresia că ție de asta ți-e teamă : că va răspunde. Dacă răspunde, ce fac ?

— Nu faci nimic, pleci. Ți s-a dat o adresă greșită...

— În ce încurcături ai intrat, Irène ? Și cum a fost posibil ?

— N-am intrat în nici o încurcătură ! am negat cu hotărîre.

— Dar la motel ce cauți ? Înseamnă că ești cu cineva cu mașina ? !

— O să-ți explic eu... Sînt singură, nu-i nimeni cu mine. De ce n-ai venit la *Bristol Café* ?

— Ți-am mai spus și ieri : n-am putut să scap. Te-am sunat acasă, dar n-ai răspuns. Apoi telefonul a fost ocupat... Iar mai tîrziu n-am mai putut eu...

— Albert, nu-i nici o greutate să te urci în mașină și să te repezi pînă în Zähringert... E la doi pași de tine !... l-am rugat eu.

— Bine, o să mă duc. Dacă e atît de important pentru tine... Din moment ce insiști...

I-am dictat din nou adresa și el a promis că o să mă sune într-o jumătate de oră.

Știam, puteam să verific făcînd o comandă cu hotel *Tamanaco* din Caracas, dar un asemena pas presupunea un anumit risc : nu era deloc exclus ca soților Krebs să li se transmită că cineva din Elveția s-a interesat dacă au sosit sau nu, ceea ce ar fi fost în măsură să le trezească suspiciuni sau chiar să-i alerteze că ceva s-a întîmplat acasă. Și apoi era foarte posibil ca ei să fi rămas o zi-două la New York !...

Urma să cer Bellano, pentru a vedea dacă Elsa e la fratele ei. Îmi spusese că mă sunase toată ziua acasă, dar

că telefonul meu fusese tot timpul ocupat, ceea ce, evident, nu era adevărat. Dimineața nu vorbisem cu nimeni, iar între trei și jumătate și șase lipsisem de acasă. Albert mă sunase și el — a confirmat singur — dar n-am răspuns. Înseamnă că auzise apelul... Deci telefonul nu era defect, cum înclinasem să cred atunci cînd Elsa a insistat că mă sunase aproape continuu toată dimineața, apoi, după-amiaza la patru, la cinci... Și mă mai intrigase un lucru : de unde știuse adresa mea ? Eu îi dădusem atît : numărul de telefon !

Am rugat recepția să facă o comandă cu localitatea Bellano din nordul Italiei și să ceară de acolo hotelul-pensiune al domnului Jeancolas. Îmi pregătisem o minciună care să justifice de ce o chemam la telefon, aveam să-i spun că nu știu ce făcusem cu cheia de la cutia de scrisori, o pierdusem probabil, pentru că n-o mai găseam nicăieri, și s-o întreb dacă pot apela la un lăcătuș ca să-mi facă o altă cheie. Era o poveste verosimilă, cînd se va întoarce la Zürich aveam să-i zic că am găsit chiar a doua zi cheia, căzuse undeva... O să inventez eu ceva.

Mi-au dat destul de repede legătura, la celălalt capăt al firului am auzit vocea unui bărbat.

— Da, pensiunea Bellvedere, Jean Jeancolas la telefon.

— Fiți amabil, aș dori să vorbesc cu domnișoara Elsa, sora dumneavoastră. Sînt o prietenă de-a ei, Irène.

— Dar cine v-a spus că o puteți găsi pe Elsa la mine ? N-am primit de aproape trei luni nimic de la ea. Nici o veste măcar.

— Elsa mi-a zis că are de gînd să-și petreacă la dumneavoastră concediul. Mi-a dat numele localității... Bellano, pe lacul Como...

— S-o fi răzgîndit. În orice caz, pe mine nu m-a anunțat.

I-am cerut scuze și am închis telefonul.

„În cazul ăsta, unde-i Elsa ?“ m-am întrebat. Și de ce a inventat ea toată povestea cu frate-su ? Că nevastă-sa e o italiancă de o sută de kilograme ?... *Mamma mia, che parla !* spusese. Că e o splendoare lacul ?... Cînd ea nici n-avea de gînd să se ducă acolo ! Aici se ascunde ceva, altfel nu m-ar fi mințit !

N-a trecut mult și m-a sunat Albert. Mi-a zis că n-a răspuns nimeni la ușă și că întreaga casă e cufundată în întuneric.

— Deci ai fost ? am întrebat, parcă nevenindu-mi să cred că Albert se deplasase într-adevăr la vilă.

— Tu iar ai băut ceva ? Irène, eu zic că nu este bine ce faci ! Întoarce-te la Zürich și sună-mă la birou. Noapte bună.

Nu băusem, dar aveam de gînd să beau. Luasem în cameră sticla de *whisky*, cînd comandasem cina cerusem să mi se aducă și cuburi de gheață, o să trag cîteva pahare de *whisky* ca să pot dormi mai bine.

„Ce-ar fi să telefonezi și la St. Gervais ? am auzit-o pe Fipsi, în timp ce îmi turnam în pahar. Poate că Elsa s-a dus la părinți ?“

St. Gervais e un sat nu prea mare și Elsa n-avea de ce să se ducă acolo ! Iar dacă ar fi avut de gînd să-și viziteze părinții, mi-ar fi spus adevărul. Îmi povestise că o duc destul de greu, de-aia și venise ea în Elveția, ce rost ar fi avut să-mi ascundă că se repede pînă acasă, să-i vadă ? ! Nu, aici era altceva la mijloc !

Am luat paharul cu mine și, așezîndu-mă în fotoliu, am început să reconstitui tot ce mi se întîmplase de cînd venise Elsa acasă și-mi propusese s-o înlocuiesc o lună de zile. „Dar de ce să mi se-ntîmple toate acestea ?“ m-am întrebat și gîndul mi-a zburat la San Francisco. „De unde și cum apăruse lama aceea de ras ? Dar pachetele cu țigări ? Cel de la local n-a fost nici el o întîmplare... De ce ? De ce mie ?... De ce tocmai mie ? Nu trebuia să avortez ! Trebuia să las copilul lui Victor...“

Totul a pornit de la accidentul lui Victor. Da, totul a pornit de-acolo. Dacă n-ar fi fost accidentul acela... Sîmbătă fusesem la Valeria, verișoara Mioarei, și Victor îmi făcuse prima scenă în public. Ezitasem, ceva, ca o alarmă secretă, îmi spusese că nu trebuie să mă duc, cel mai bun lucru ar fi să-i spun Mioarei că nu mă simt bine sau că la Victor a intervenit ceva neprevăzut, în sfîrșit, să găsesc o scuză... Aveam o vagă bănuială că Victor îi plăcuse Valerici — venise de două ori cu Mioara la meciurile

lui — și apoi cercul ei de prieteni nu era deloc potrivit pentru noi, mai curînd de aici pornise alarma. Victor a insistat și ne-am dus. N-am spus nimic, însă am hotărît să fiu mai atentă : Valeria era un gen foarte reușit de femeie-pisică, în ochii ei verzi, umbriți de gene prelungi, care îi permiteau să dozeze intensitatea privirii, se aprindea cîteodată o lumină rece și rea : nasul fin, cu nările ușor dilatate, avea ceva machiavelic în el. Rămăsesem destul de surprinsă cînd o văzusem apărînd cu Mioara la meci, însă explicația fusese cît se poate de plauzibilă : Tiberiu, fratele ei, făcuse rost de patru bilete la gala filmului francez, două deveniseră disponibile, deoarece el trebuia să ia parte la sărbătorirea profesorului Lucaciu, șeful clinicii în care lucra ca proaspăt chirurg, și Mioara se gîndise la mine și la Victor. Valeria urma și ea medicina, mai avea un an pînă la terminarea facultății, în cinstea acestui eveniment, cum spunea ea rîzînd, taică-su îi și cumpărase un Fiat 850 Coupé, exact ca al lui Tiberiu, numai că mașina acestuia era un galben-orange, iar a Valeriei albă. Și ea, și Tiberiu erau mari amatori de muzică simfonică... Dealtfel, Mioara ni-i prezentase în pauza unui concert la Ateneul Român și tot ea îmi povestise că verii ei dispun de o discotecă excepțională, că bătrînul Prislop e director general, sau cam așa ceva, în nu știu ce minister, că înainte avusese o funcție și mai importantă, că mama avea și ea un post foarte bun. Așa cum mă așteptasem, apartamentul lor din Cotroceni era nu numai foarte spațios, dar și mobilat cu mult gust, chiar cu un anumit rafinament. Venise lume destulă, colege și colegi ai Valeriei, doi prieteni de-ai lui Tiberiu, cu partenerele respective, un ziarist care ne-a făcut fiecăruia cîte o epigramă, unele din ele destul de reușite... Dar și fără epigramele astea atmosfera era cît se poate de veselă și degajată, mai ales datorită lui Tiberiu, un *causeur* desăvîrșit, spiritual și tot timpul în vervă, ceea ce îl plasa în centrul atenției. Victor a încercat un timp să rivalizeze cu el, însă Tiberiu avea avantajul amfitrionului, majoritatea celor prezenți îi erau amici sau în orice caz cunoștințe mai vechi, și în cele din urmă Victor a fost nevoit să cedeze. Nu știu de ce aveam sentimentul că, fără să-mi acorde nici măcar o privire, doctorul mi se adresa de fapt

mie tot timpul, și cred că și Victor a simțit acest lucru. La un moment dat, unul din colegii lui Tiberiu s-a referit la filmul american *Apartamentul*, care rulase la „Scala", discuția a devenit generală și Victor a intervenit : „Într-adevăr, morala este străvezie... Și totuși filmul nu-i moralizator ! Un regizor de la noi ar fi îngroșat liniile și-ar fi ieșit foileton ca-n «Urzica» și nu film artistic." „Sînt mari, dom'le !" a exclamat cineva și Victor a reluat : „Normal, istoria filmului a început să se scrie la ei !... Au un Hollywood care a constituit la un moment dat un miraj, regizori, actori... Altceva am vrut să spun. Nu există film la ei, chiar și unul de *cow-boy*, care să n-aibă o morală. De multe ori cam directă, transparentă..." „Ha-ha !" a rîs Tiberiu sarcastic, dar Victor a continuat : „Adică fac artă cu tendință. Cu tendință, dar în două direcții ! Chiar într-un film atît de... demascator, cum am spune noi, ca *Procesul maimuțelor*. «Da, vor ei parcă să zică, societatea americană are racilele ei, dar uitați-vă cît de viguroasă este ea !» Și spun asta subtil și mai ales subversiv !" Doctorul a izbucnit din nou în rîs : „Imperialismul subversiv !..." Și a adăugat ironic : „Ești cam demodat, domnule Colceag !" „Deloc ! a protestat Victor. O propagandă care nu este subversivă e spanac, nu propagandă ! Ei te lasă să extragi... «benevol», nu-ți dau lucrurile gata rumegate ! Picătura, nu găleata ! De găleată te aperi, picătura se insinuează. Să vă povestesc ceva... Ne-au vizitat cu cîteva zile în urmă doi studenți americani din Cincinnati. Au fost conduși prin laboratoare și alte treburi din astea și a început o discuție liberă. Că una, că alta... «Bineînțeles, zice unul din ei, America este confruntată cu probleme foarte acute ca, de pildă, exclusivismul unor albi și, desigur, al unor negri, consumul de stupefiante, gangsterismul...» Și Radu Voia de lîngă mine îmi șoptește : «Asta-i precis comunist». Ei dă-o dracului de treabă !..." a încheiat Victor, revoltat. Doctorul Mischia a pus o bandă la magnetofon și Valeria l-a luat pe Victor la dans. Stătuse pînă atunci în fotoliu, ziaristul — toată lumea îi spunea Sergiu — se aplecase mereu la urechea ei spunîndu-i cîte ceva, dar rîsul Valeriei fusese convențional, poate că simțise și ea înfruntarea secretă dintre Victor și fratele ei. Fapt este că în clipa următoare am fost invitată de Tibe-

riu la dans... Era un bărbat distins, cu un aer de intelectual subțire, avea tot timpul o ținută semisportivă, studiat neglijentă, care îi venea foarte bine, ceea ce nu-mi plăcea la el erau doar mîinile, prea subțiri, aproape feminine. A început conversația pe un ton glumeț, despre dansurile la modă, le-a comparat apoi cu tangoul și valsul, socotindu-le pe acestea din urmă mult mai indecente, dar eu îl ascultam absentă, gîndindu-mă mereu la Valeria : o surprinsesem privindu-l pe Victor provocator în ochi, în timp ce acesta rîdea teribil de bine dispus. La un moment dat l-am auzit pe doctor spunîndu-mi : „Și eu, și Valeria am fi dorit foarte mult să vă ascultăm, dar n-am îndrăznit. Ar fi fost pentru toți o mare încîntare ! Poate într-o zi... Am auzit că plecați la concursul de la Bruxelles ?" Într-adevăr, era vorba să plec, probabil că le spusese Mioara, nu se știa însă nimic precis, în cele din urmă a fost trimis Mihai Duțescu. S-a întors cu mîinile goale și la Conservator a ieșit un scandal teribil, profesorul Ursu a vrut să-și dea demisia... La ediția următoare a concursului am plecat eu. I-am răspuns doctorului că fusesem propusă, dar o hotărîre definitivă nu se luase. „Nu vă puteți plînge, a continuat el, că natura n-a fost darnică cu dumneavoastră. Pe lîngă un talent cu totul deosebit, v-a înzestrat și cu o frumusețe tulburătoare ! Rar mi-a fost dat să văd asemenea ochi ! Spuneți-mi, sînteți fericită ?" Complimentul mi s-a părut emfatic, sforăitor și plat, iar întrebarea provocatoare. „Credeam că sînteți mai perspicace. Sau cel puțin informat..." am fost eu rea. „Nu-nu, nu la o asemenea fericire m-am referit", a negat doctorul și mi-a făcut o întreagă teorie despre „adevărata fericire, cea cu adevărat temeinică, neperisabilă, a desăvîrșirii și succesului profesional". Dansul se terminase însă, toate acestea mi le-a spus acaparîndu-mă lîngă vitrina de cristal, n-am avut încotro, a trebuit să-l ascult, apoi m-a invitat din nou să dansăm. Cînd am revenit lîngă Victor, acesta mi-a luat mîna și a spus cu voce excedată, ca să fie auzit : „Pe noi, vă rugăm să ne scuzați. Irina a obosit". Toată lumea a înțeles despre ce este vorba, rămăsesem cam o jumătate de oră cu doctorul, au mimat cu toții ceva în genul „ne pare rău că plecați" și am ieșit, conduși de Valeria, care mai păstra încă pe față o expresie de surprindere naivă. Am

parcurs tot drumul tăcuți, fără să scoată nici unul din noi o vorbă măcar : cînd am ajuns la cămin. Victor m-a rugat să renunțăm la concertul de a doua zi. „Vreau să mergem, a zis el, undeva afară din oraș, undeva departe, unde să nu fim decît noi amîndoi. *O. K.* ?" I-am răspuns că este *O. K.* Își cumpărase de vreo două luni un scuter „Manet" de ocazie, m-am gîndit că Victor are pur și simplu chef să conducă, îmi părea destul de rău că aveam să pierd concertul. A venit să mă ia pe la nouă și ceva dimineața, mi-a spus despre un șrand pe Argeș, la vreo zece sau cincisprezece kilometri de oraș, se anunța o zi călduroasă, mi-am luat costumul de baie și am plecat cu scuterul spre șrandul acela. Am găsit un infern. O lume ca la bilci, toți veniseră cu radiouri portative, casetofoane, am văzut chiar un patefon... Ne-am strecurat pe o potecă făcută în pădure și în cele din urmă am găsit un loc mai liniștit : ici-colo cîțiva pescari sau cîte o pereche ca și noi. Ne-am instalat pătura pe iarbă, am făcut baie, spre prînz Victor a adus, pe două cartoane, pîine și mititei, cele intîmplate seara păreau uitate, cînd m-a întrebat deodată : „Irina, vreau să-mi spui cinstit : îți place doctorul Prisiop ?" În loc să-i răspund cu fermitate „nu", l-am întrebat : „Dar ție Valeria ?" „Este o cursă, Irina ! a zis el clătinînd cu tristețe din cap și a adăugat : În care tu ai căzut foarte ușor..." Și eu iar am greșit : „Nu-i vorba de nici o cursă, nu asta te-a deranjat. Ai intrat în dispută cu doctorul pe un teren care nu-ți era favorabil și orgoliul tău a avut de suferit. Scena a mimat doar gelozia !" N-a spus nimic, s-a ridicat palid la față și-a intrat în apă. De-abia cînd l-am văzut stăpînindu-se mi-am dat seama cît de tare îl duruseră cele spuse de mine. În timp ce încercam o mare părere de rău, mă întrebam fără să-mi pot răspunde cum putusem să-l lovesc așa de crud. Cum ? Ce se-ntîmplă cu mine ? Creierul îmi era parcă vidat, nu-mi găseam nici o scuză. Am alergat după Victor în apă. L-am găsit făcînd tumbe ca și cum nimic nu se întîmplase. „Irina, vino, nu-ți fie teamă !" m-a strigat el, făcîndu-mi prietenește cu mîna. Era o groapă acolo cu apă destul de adîncă, nu trecea peste cap, dar eu nu știam să înot și Argeșul curgea foarte repede. Pentru o clipă am avut sentimentul

că Victor mă cheamă acolo pentru că vrea să mă înece; voioșia lui e o mască. Fie, mi-am spus și am început să înaintez cu mișcări repezi spre el, de parcă mi-ar fi fost frică să nu mă răzgîndesc și într-o fracțiune de secundă gîndul mi-a zburat la mama ; îmi părea rău pentru ea, își pusese atîtea speranțe în mine. Victor mi-a întins mîna, îndemnîndu-mă în șoaptă : „Scoate-ți costumul să vezi ce colosal e ! și mi-a arătat în cealaltă mînă chiloții lui de baie. Te simți liber, e o senzație formidabilă !“ L-am ascultat, de-abia după ce mi-am scos costumul mi-am dat seama că apa era tulbure și lutoasă, nu mă putea vedea nimeni. Într-adevăr, era foarte plăcut, apa mă mîngîia pe coapse, pe sîni, Victor avusese dreptate, încercam material aproape un sentiment de libertate, dar teama continua să existe undeva, cuibărită în mine. „Fantastic, nu ? Hai, vino !“ a zis Victor trăgîndu-mă de mînă. Deodată, terenul mi-a dispărut de sub picioare ; speriindu-mă, m-am agățat cu ambele mîini de gîtul lui Victor. M-a ridicat în brațe și, învîrtindu-se cu mine, mi-a acoperit fața cu sărutări. Am vrut să-l rog să mă ierte, dar n-am reușit să spun un singur cuvînt și în clipa următoare mi-am dat seama că nu mai țineam costumul în mînă. Îl scăpasem, probabil, cînd cuprinsesem speriată gîtul lui Victor. I-am spus și el a început să rîdă zgomotos. „Dumnezeu nu bate cu bățul !... Te las aici, mă duc la cămin să-ți împrumute cineva un costum și după meci vin să te iau. Ha-ha ! La noapte !“ „Și dacă pe întuneric mă ia vreun pescar drept o sirenă ? Glumim, glumim, dar cum ies din apă ?“ am întrebat îngrijorată de-a binelea. „Rămîne o problemă deschisă ; mă duc pe mal și reflectez“, a spus el, continuînd să rîdă. M-a scos unde Argeșul era mai mic, în așa fel încît puteam să stau pe fund, iar apa să-mi vină pînă la umeri și, schimbîndu-se, mi-a adus cămașa și chiloții lui de baie. Curios, cînd i-am îmbrăcat cămașa, am avut deodată un sentiment de ocrotire, oarecum paternă, dorința ca toată lumea să mă vadă îmbrăcată în cămașa lui Victor. Și eu m-am zbenguit încă mult timp alergînd prin apa mică a prundișului, nevrînd să urc pe mal. Victor avea meci în nocturnă pe „Dinamo“, m-a dus la cămin, m-am schimbat ; urcîndu-mă însă pe scuterul lui, m-a cuprins o neliniște stranie, nefirească, o neliniște fără motiv, ca o

presimțire parcă. o presimțire că ceva avea să se întîmple, ceva cu consecințe ireparabile. definitive, și, deodată, m-am văzut întinsă pe caldarîm. cu mîinile pline de sînge. Întotdeauna mi-a fost teamă să nu se întîmple ceva cu mîinile mele. Așa s-a întîmplat și cînd *boy*-ul de la *König Hotel* mi-a adus bagajele la mașină. am simțit o împunsătură în inimă la gîndul că portarul va deschide portbagajul pentru a le pune acolo. Și doar nu știam încă de existența cadavrului ! Nu cumva știa el ? A deschis portiera și le-a așezat pe canapeaua din spate... De ce ? De ce nu în portbagaj, cum ar fi fost normal ? Pentru că văzuse la venire valiza pe canapea ?... Bine. eu călătoream singură, dar domnul Krebs ? El de ce nu pusese geamantanul gol în portbagaj ? Cînd știa foarte bine că o să merg cu ei la aeroport ? ! Iar în hol mai rămăsese de adus o valiză ! Renunțase la ea tocmai pentru a nu umbla la portbagaj ? Știa deci de existența cadavrului !... Doamne, simțeam că înnebunesc !... L-am rugat pe Victor să meargă mai prudent. Nu, el nu gonea. era atent la intersecții și eu m-am întrebat dacă nu cumva are și el o anumită presimțire. „Ce-i, Victor ?" l-am întrebat. „Nimic, de ce ?" și a întors capul spre mine, cu ochi nedumeriți. „Așa..." n-am mai știut eu ce să spun. „M-ai întrebat ca și cînd ți-ar fi fost teamă că ceva nu-i în regulă." Lîngă vestiare ne-am întîlnit cu doi jucători ai „Universității", însoțiți de prietenele lor, pe Gabi o știam mai de mult. terminase Filologia, am rămas cu ele și ne-am îndreptat toate trei spre tribune. De la început Victor nu vrusese sub nici un motiv să mă introducă în cercul colegilor lui de echipă, mă lăsa să stau singură undeva în tribune și eu am avut impresia că el încearcă să-mi ascundă ceva. Într-o zi însă, un tip care stătea în dreapta mea nu-și găsea astîmpăr, mereu își freca tendențios cotul de mine ; Victor a fost eliminat pe două minute din joc și, strigîndu-l, i-am făcut semne disperate cu mîna, arătînd spre cel de alături. Victor a înțeles despre ce este vorba. a sărit în tribune și într-o clipă a fost lîngă mine. Greșeala tipului a fost că a încercat să se scuze, poate că altfel Victor nu l-ar fi pocnit. De atunci am stat cu fetele băieților, chiar în spatele băncii jucătorilor de rezervă. Tribunele se umpluseră aproape cînd au apărut vizavi Mioara, Valeria și Tiberiu. Am rămas

mas cît se poate de surprinsă, nu-mi spuseseră că au de gînd să vină la meci, nici nu știam de unde aflaseră, probabil din ziar. Eram atît de contrariată, încît m-am prefăcut că nu văd semnele lor : îmi ziceam că Valeria montase venirea aceasta la meci și aranjase desigur să mergem undeva după încheierea partidei. Am lăsat cîteva minute să treacă și le-am semnalat prezența mea acolo, ca și cînd abia atunci i-aș fi observat. Era un meci greu, „Dinamo" luase conducerea cu trei puncte diferență, apărarea ei era de-a dreptul impenetrabilă, Victor încercase de cîteva ori colțul lung al porții, dar nu reușise să facă nimic. A fost eliminat pentru două minute — lovise din greșeală cu pumnul un adversar, își ceruse scuze, însă arbitrul nu ținuse seama de ele — cînd a reintrat pe teren jocul său a prins deodată aripi. În clipa aceea am fost sigură că Victor îi remarcase și el pe cei trei în tribună. Fantezia sa a electrizat parcă întreaga echipă și galeria „Universității" a început să scandeze „Hai Col-ceag, Hai Col-ceag !..." Fusese o lovitură de la 9 metri, Victor a primit la un moment dat mingea, era într-un unghi imposibil de înscris, dar el s-a ridicat, s-a întors în aer, a tras și, căzînd în genunchi, nu s-a mai putut ridica. Am crezut la început că nu s-a lovit prea tare, cînd am văzut însă că doi jucători îl scot de pe teren în brațe, am alergat spre vestiare. L-am găsit urlînd de durere. Medicul i-a făcut o injecție, apoi i-a palpat genunchiul și a clătinat cu îngrijorare din cap. „Rotula e făcută țăndări", a spus el. Eram disperată. Am vrut să alerg la Tiberiu, dar în aceeași clipă el a intrat pe ușă. S-a uitat la genunchiul lui Victor, a vorbit ceva cu medicul, i-a spus că are afară o mașină al cărei scaun poate fi transformat în pat și s-a oferit să-l ducă pe Victor la Urgență. Am mers cu ei, am vrut să rămîn cu Victor la spital, a-l lăsa acolo în pat și a mă întoarce acasă mi se părea crud, inuman. Nu mi-au dat voie, și nici Victor n-a fost de acord. „Du-te, Irina, n-are nici un rost să rămîi. Și nici n-ai cum. Tot o să trebuiască să pleci. O să te ducă domnul doctor Prislop cu mașina... O să aibă el grijă de tine... E ca și cum un tigru ar avea grijă de o gazelă, dar asta e. Acum numai de tine depinde. Cît de iuți vor fi picioarele tale." Am izbuc-

nit în plîns, ca și cînd m-aș fi despărțit de Victor pentru totdeauna. Era un plîns pentru ce avea să fie. „Nu plînge, Irina, *O. K.* ?“ N-am putut să-i răspund și el m-a rugat : „Hai, spune-mi : *O. K.*, Grădiniță“. I-am spus printre lacrimi și el a făcut „Buuun“. „Mă duc la tanti Letiția, da ?“ „Bine, dar ai grijă să n-o sperie pe mama prea tare. Nu-i spune că-i fracturată rotula.“ Tiberiu mă aștepta în curte, m-a asigurat din nou că o să vorbească a doua zi dimineața cu profesorul său, ca acesta să-l opereze pe Victor, și mi-a propus să mă ducă în oraș cu mașina. „Vă mulțumesc, vreau să merg puțin pe jos, i-am spus, sper că mă înțelegeți.“ N-a insistat. Am ieșit în strada Eminescu, ca să-l iau pe 37, pe drum am hotărît s-o rog pe tanti Letiția să mă lase să dorm la ei. I-am găsit acasă, domnul Nisipescu a alergat imediat la spital, tanti Letiția a sunat-o pe mama lui Victor, mi-a dat receptorul și eu i-am povestit doamnei Colceag cele întîmplate. Și, așa cum m-a rugat el, i-am spus că nu este nimic grav, totul se va aranja într-o săptămînă sau două. Victor îmi făcuse cunoștință cu ea chiar a doua zi după ce ne întorsesem de la examenul de admitere. Mă dusese acasă și mă arătase maică-si : „Asta-i Irina, îți place ?“ Doamna Colceag m-a privit zîmbind și i-a răspuns că da, îi plac. „*O. K.*, mam ! Știam c-o să-ți placă.“ Era o femeie deschisă și sinceră, foarte apropiată psihologic — probabil și din cauza vîrstei — de generația mea și a lui Victor, în cursul anilor care au urmat am rămas de multe ori singure, dar niciodată n-a încercat ea să afle ceva în plus față de ceea ce îi spuneam despre mine sau mama, mă trata tot mai mult ca pe o fiică, începuse chiar să-mi vorbească așa cum îl crescuse pe Victor : „Dacă tu crezi că e bine ?...“ Nu, cu propria mea mamă lucrurile nu se petrecuseră deloc așa, a trebuit s-o mint tot timpul cu aceleași povești despre un unchi al lui Victor foarte sus-pus, să inventez altele noi, că i-am fost prezentată și el mi-a promis să mă ajute să plec la concertele ce aveam să le dau în Apus... I-am ascuns în special sentimentele mele față de Victor, ar fi fost peste puterile ei de înțelegere, eu nu trebuia să iubesc, ci doar să fiu iubită.

Operația n-a fost ușoară, profesorul a reconstituit rotula din zeci de bucățele, aparatul ghipsat avea să du-

reze mai bine de o lună. Doctorul mi-a înlesnit un permis permanent de intrare, îl vizitam zilnic pe Victor și de fiecare dată Tiberiu mă aștepta cu mașina să mă conducă acasă... Îl refuzasem de cîteva ori sub diferite motive, dar în cele din urmă a trebuit să accept. A fost cît se poate de sobru, puținele cuvinte schimbate s-au referit la sănătatea lui Victor. Așa s-a comportat mereu, discret și prevenitor, nu puteam să-i imput nimic pentru a pune capăt acestor întîlniri și, cum intrasem în perioada de pregătire a examenului de stat, am început să schimb de la o zi la alta orele de vizită, cu toate că cele între două și patru îmi conveneau cel mai mult. Din ziua accidentului, Victor nu s-a mai referit niciodată la doctorul Prislop, ca și cînd acesta nici n-ar fi existat ; aflase probabil că mutarea sa în rezervă se datora acestuia, mă așteptasem la o ironie, dar Victor nici atunci n-a scos un cuvînt. Îi revenise buna dispoziție, glumea tot timpul, îi cucerise pe toți cu veselia lui și în special — așa aveam impresia cel puțin — pe o asistentă medicală, foarte nostimă, pe care o găseam mereu la el în rezervă. Nu-i reproșasem nimic, de teamă să nu riposteze și astfel să se redeschidă o discuție pe care o doream închisă, dar într-o zi atitudinea asistentei mi s-a părut prea intimă și atunci i-am mărturisit deodată ceea ce fusesem hotărîtă să-i ascund : „Grădiniță, am rămas gravidă". „Ești nebună ?" a făcut el cu ochii strălucind de bucurie. „Aș fi preferat..." am rîs. „Cum, Irina, dar asta-i fantastic ! E fantastic ! și a început să sară pe pat, cu fața transfigurată de fericire. Hai, Irina, sărută-mă, sărută-mă și spune-mi că mă iubești ! Nu ți-am cerut niciodată să-mi spui, nu te-am întrebat niciodată, acum te rog, te implor, spune-mi !" A reintrat asistenta pentru a-i lua termometrul, Victor a îndreptat spre ea mîinile transformate în pistoale și a început să imite răpăitul mitralierei : „Tra-ta-ta-ta... Tra-ta-ta-ta... Tra-ta-ta-ta !..." „Melania, a strigat el, vom avea un copil !" Asistenta a zîmbit cu îngăduință și în sensul că nu era chiar atît de convinsă că-i o bucurie prea mare. „Un copil poate însemna foarte mult" a spus și, luînd termometrul, s-a retras discretă. „Victore, am apelat eu, gîndește-te cîte complicații ar putea interveni ! La mine se știe, rămîn la Conservator. Dar tu ? Și-apoi, noi nu sîntem căsătoriți !" „Mîine îi telegrafiez

mamei să vină cu actele ! Ne căsătorim imediat ! L-ai simțit ? a întrebat el arătînd spre pîntecul meu. A și mișcat derbedeul ?" Am izbucnit în rîs. „Asta mai lipsea !... Victore, lasă-mi un timp de gîndire. Și-apoi, am și eu o mamă... O să fie greu. Victore !..." am spus, gîndindu-mă la mama. „În viață nimic nu-i ușor !" „Bine, dă-mi un timp de gîndire." „Te rog foarte mult. Irina, lasă copilul ! Așa voi ști că mă iubești definitiv. El ne va lega pentru totdeauna ! Este tot ce doresc mai mult ! Gîndește-te la toate acestea cînd vei lua hotărîrea !" I-am promis că mă voi gîndi și am plecat. Îmi părea rău că-i mărturisisem despre copil și am început să mă înfurii împotriva lui Victor. Vra să zică așa, domnul vrea să fie liniștit ! Să aibă certitudinea nu că-l iubesc, ci că nu-i nimic între mine și Tiberiu ! Sau că nu va fi nimic în viitor ! Și ca să aibă o siguranță cît mai mare, vrea să-mi dea pe cap un copil. Gravidă, perioada postnatală, de alăptare... scutece și tot restul... Și-apoi casă, de unde ? Nu-l interesează ! Nici nu se gîndește ! Ce-și spune el ? „O s-o expediez la maică-sa, să stea acolo, să crească copilul !" Cariera mea ? Vax ! Poate tocmai asta și urmărește !... De ce să se trezească deodată soțul soției sale ? ! și-a zis el. „A, ăsta-i soțul violonistei Irina Băicuș..." Cărui bărbat i-ar conveni să trăiască în umbra propriei sale soții ? ! Da, de fapt asta urmărește în egocentrismul lui ! Și la un moment dat am început să văd în Victor un monstru, să-mi zic că de fapt m-a înșelat de mult și o face probabil constant, tocmai de aceea se duce mereu pe la Ted, cu siguranță e ceva între el și asistenta medicală, vrea să-i fac un copil, să mă expedieze la mama, ca el să-și facă de cap.

A fost prima zi cînd nu m-am dus la spital, iar seara m-am pomenit cu doamna Colceag la cămin. M-a prins de umeri, s-a uitat la mine cu dragoste în priviri și m-a îmbrățișat ca pe o fiică. Am început să plîng și am ieșit să ne plimbăm pe stradă. „Irina, a rupt ea tăcerea, mi-a spus Victor că vreți să vă căsătoriți. N-am nimic împotrivă. Știu că țineți foarte mult unul la altul, că nu este vorba de niște sentimente părelnice, ci de unele verificate în timp... Victor mi-a explicat situația voastră, o știam și fără să-mi fi explicat el, și m-a rugat să vă cresc copilul. Sînt de acord, o să vi-l cresc. N-am vrut să-i aduc lui Vic-

tor un tată străin... O să fiu sinceră cu tine : mă cere în căsătorie un bărbat căruia i-a murit soția de mult... Un om bun și delicat, așa cum puțini găsești astăzi. Toți caută legături pasagere... Femei sînt destule, bărbat să fii !... Sau vor situație... Să fii doctoriță sau mai știu eu ce, în orice caz să cîștigi bine, să ai o casă montată... Nu i-am spus încă lui Victor... O să-mi fie foarte greu să-i vorbesc... Victor și-a iubit foarte mult tatăl... Și-apoi n-aș vrea ca el să-și modifice cu nimic imaginea lui despre mine. Irina, dar eu sînt încă o femeie tînără !... Sper că Victor va înțelege, el e un bărbat matur acum. De altceva mi-e teamă : cu o parte, cu cea din dreapta, cu cea rațională, Victor va înțelege, cu cealaltă, cu cea sentimentală, nu mă va ierta. Există în noi toți un egoism..." „Nu-i adevărat, am intervenit, Victor e un băiat bun, profund și vă iubește foarte mult !... Sînt convinsă că o să se bucure cînd o să vadă că v-ați aranjat viața." „Irina, și eu te iubesc. Țin foarte mult la tine, mă bucur că Victor și-a găsit o fată atît de bună, știu că-i fericit cu tine — și cine poate dori, cine se poate bucura mai mult de fericirea lui decît mine ? ! — și totuși... Ți-am spus, cu cea rațională te bucuri, în cealaltă simți cîteodată un cîrcel, o împunsătură. Victor e al meu și tu mi-l iei. Pînă acum m-a iubit numai pe mine și acum trebuie să împart dragostea cu tine. Știu, e normal, așa trebuie să fie... Dar... O să tatonez întîi terenul, ca să văd cum reacționează, și-o să-mi dau seama. Eu îl cunosc foarte bine. E un băiat deschis și direct. Poate prea deschis și prea direct. Asta n-o să-i ajute în viață. Am știut și totuși l-am crescut așa. E frumos să ai conștiința că ești cinstit cu tine și deopotrivă cu alții. Altceva voiam să-ți spun... Victor te-a rugat să lași copilul. O să vi-l cresc pînă cînd o să aveți condițiile necesare s-o faceți voi. Un copil însă este un lucru foarte serios, de-o mare, de-o enormă răspundere. O să fiu din nou foarte sinceră cu tine... Tu nu ești o fată obișnuită. Care să depindă într-o măsură mai mică sau mai mare de soțul ei. Sigur, acum vă iubiți... Ești prea frumoasă, Irina, de asta mi-e teamă. Reziști o dată, de două ori... Unii încearcă și dacă văd că nu le merge, abandonează. Sînt însă bărbați care au răbdare... Uneori ani întregi... Și de multe ori

cîștigă. Ai să fii o mare violonistă... Ai să pleci prin țară... în străinătate... Un copil este un act de luciditate... Tu te cunoști cel mai bine. Nu, nu, m-a oprit ea, crezînd că vreau să-i dau un răspuns, verifică-te bine. Același lucru i l-am spus și lui Victor. Nu de voi este vorba, ci de copil !" „O să am greutăți cu mama", am spus fără să vreau. „Toate mamele prezintă greutăți în asemenea cazuri. Iar mama unei fete mai ales." Țin minte că am oftat adînc și am izbucnit în plîns, întrebîndu-mă cu durere de ce n-am și eu o mamă ca cea a lui Victor, de ce tocmai mama mea trebuie să fie așa cum este ? A doua zi Victor a ieșit din spital. Piciorul îi era anchilozat, trebuia să facă mecano-terapie și gimnastică medicală... I-am spus că am de învățat și am plecat acasă. Nu știu de unde am luat puteri, am chemat-o pe mama în dormitor și i-am spus adevărul : „Am rămas însărcinată". Mă așteptasem să izbucnească în hohote de plîns, să se trîntească pe pat, să înceapă să țipe, în sfîrșit, o criză de isterie. Vrusesem s-o lovesc, simțisem nevoia să fiu rea, de aici și luasem puteri. M-a privit drept în ochi și a spus, nevenindu-i parcă a crede : „Nu se poate". „Ba da, am făcut eu calm și am adăugat : Și mă căsătoresc cu Victor." Dar scena mamei n-a început nici de data aceasta. S-a așezat încet pe scaun, uitîndu-se la mine cu ochi dilatați de groază, atît de ficși și de ireali, încît m-am speriat. A coborît apoi privirea și s-a întrebat deodată în șoaptă : „Atunci ce rost mai are să trăiesc ? ! Pentru Ioana ? Ioana seamănă cu taică-tu. E tot atît de cenușie, de ștearsă... Viața mea ai însemnat tu. Tu, marea Irină. Am sacrificat tot pentru tine. Nu m-am măritat ca să nu te traumatizez cumva. Să nu se altereze simțirea ta artistică. Ca talentul tău să se dezvolte în voie. Dacă tu te-ai prăbușit, eu ce rost mai am să trăiesc ? !" Fața ei exprima atîta durere, încît mi s-a făcut milă de ea și atunci mi-am dat seama că-i o femeie bătrînă. Am început să plîng încet, întrebîndu-mă cînd îmbătrînise mama atît de neverosimil. Sau poate eu nu văzusem ? Da, avea peste cincizeci de ani, mi se părea însă mult mai bătrînă. Am vrut să spun printre lacrimi că nu, n-o să mă prăbușesc, dar ea a continuat cu aceeași voce, plină de suferință : „Căsătoria îți va distruge cariera. Irina, tu ești dată muzicii ! a spus ea deodată pătimaș. Ești frumoasă, trebuie să rămîi inde-

pendentă, frumusețea trebuie s-o folosești ca pe-o armă ! Iar cînd ai să devii celebră, undeva, la Paris sau la Londra, atunci ai să poți să-ți alegi bărbatul cel mai potrivit intereselor tale. Talentul tău excepțional, ți-am mai spus, îți interzice să iubești pe altcineva în afară de tine ! Și mai ales un oarecare Victor... Irina, înseamnă că eu am trăit în zadar !... Și-atunci la ce-mi mai folosește viața asta a mea eșuată și tristă ? ! Ioana nu mă iubește și nici eu n-o iubesc. Sfîrșitul tău înseamnă iminent și al meu".

După trei zile m-am întors la București, dar nu m-am dus la Victor, dominată încă de-o apatie fără margini, ce pusese stăpînire pe mine din seara în care fusesem la doctor. Am vrut să-i dau apoi un telefon, însă gestul mi s-a părut trivial și atunci m-am apucat să-i scriu. Am rupt vreo zece coli de hîrtie și am renunțat în cele din urmă. Singura soluție era s-o caut la spital pe tanti Letiția. M-a privit cu îngrijorare și, luîndu-mă de mînă, m-a întrebat ce-i cu mine, de ce n-am mai dat un semn de viață măcar. I-am spus că am fost acasă, mama s-a împotrivit să las copilul și eu m-am supus. „M-am întors de-o săptămînă în București, am zis, dar n-am îndrăznit să vin la Victor. Victor ce face ?" „Nu scoate cu nimeni o vorbă, stă toată ziua la Horia în cameră și face de dimineață pînă seara gimnastică. Parcă-i apucat. Nici nu mai știm ce să credem. Irina, trebuie să te duci neapărat să-i vorbești." I-am promis că mă duc și așa am și făcut. Mi-a deschis ușa și a rămas în prag cu o față rigidă, inexpresivă, parcă era un alt Victor. „Bună, Irina, a spus el cu o umbră de amărăciune în priviri. Intri sau aștepți între etaje, pe scări, să te chem ?" m-a întrebat, strîngînd și întinzînd tot timpul piciorul accidentat. Poate tocmai de aceea n-am înțeles de la început sensul celor spuse de el. „Ai lipsit zece zile, a continuat Victor. Ai fost acasă și ai scăpat de copil, nu ?" Am confirmat printr-o mișcare a capului și am spus : „Bine, aștept între etaje, pe scări, să mă chemi". Și, privindu-l încă o dată, m-am îndreptat încet spre treptele scării. Coborîndu-le, am așteptat să mă strige. Nu m-a strigat. Am rămas pe platformă, învăluită într-o liniște totală, tot ce auzeam erau doar bătăile inimii. Din ce în ce mai puternice. Cabina liftului a coborît și a urcat

pe lîngă mine, ușa s-a trîntit undeva la etaj, cabina a coborît din nou, apoi din nou a urcat, aruncînd pentru o fracțiune de secundă o lumină în semiîntunericul scării... Am așteptat aproape o oră, dar de data aceasta Victor n-a mai venit. Cînd am ajuns în stradă, am avut deodată senzația că-l voi găsi în stația de autobuz, așa cum m-a găsit el atunci. Unul din bărbați mi s-a părut a fi Victor. Nu, n-a fost el.

X

Mă durea capul, probabil de *whisky*-ul de-seară, voiam să beau cît mai repede o cafea tare, cum însă de la fereastra camerei mele puteam să văd Rolls-ul ridicîndu-mă din pat, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă conving dacă se mai găsește acolo unde-l lăsasem.

Se odihnea maiestuos sub copertina parcării, sclipind parcă batjocoritor, cu argintul măștii sale masive, *belle époque*, spre mașinile aflate în jur. Lăsasem în funcțiune instalația de aer condiționat și mi-am spus că este foarte indicat să cobor cît mai urgent, ca să știu ce am de făcut. Nu era exclus să se fi consumat bateria, dar eu îmi asumasem conștient acest risc, mai ales că, în imediata vecinătate a motelului, văzusem aseară o stație de benzină cu un mic service alături.

Cînd am trecut prin holul intrării, tînăra de la ghișeul recepției s-a ridicat în grabă de la locul ei, mi-a zis „bună dimineața" și m-a întrebat îndatoritor cum am dormit. I-am spus că-i mulțumesc, bine, am dat să-mi continui drumul, dar ea mi s-a adresat cu un aer cam jenat și parcă scuzîndu-se :

— Vă trimit pachetele sus sau le păstrez pînă plecați ?

— Care pachete ? am întrebat nedumerită și puțin speriată.

— Înseamnă că le-ați pus pe fereastră și au căzut azinoapte, a raționat tînăra.

A vrut să mai adauge ceva, dar am spus în grabă „Da, da, o să le iau la plecare, sînt niște cumpărături fără importanță“, și m-am îndreptat spre ieșire.

Instalația era atît de silențioasă, încît a trebuit să apăs pe butonul de climatizare a habitaclului ca să-mi dau seama dacă funcționează sau nu. Colosal, un jet de aer înghețat a învăluit într-o secundă interiorul Rolls-ului. Am apăsat din nou pe butonul care avea desenat conturul unui geamantan, am ieșit repede din mașină și am încuiat portiera. În regulă, mi-am spus, voi face o baie în piscină și abia după aceea voi pleca la drum.

Am cerut să mi se trimită în cameră micul dejun, o cafea tare și un pachet de țigări *Marshal,* ca să nu pierd timp, m-am băgat imediat sub duș. Un duș fierbinte, apoi rece e cel mai bun lucru din lume, mai ales după ce-ai băut noaptea aproape o jumătate de sticlă de *whisky.*

De la fereastră se deschidea o priveliște de carte poștală : jos, oglinda de un albastru intens a lacului Neuchâtel, pe malul căruia se ridica, în amfiteatru, orașul ; în depărtare, ca un fundal tremurînd, întregul lanț al maiestuoșilor Alpi, cu crestele albite de zăpezi veșnice.

Curios, piscina motelului mi s-a părut cunoscută, parcă mai înotasem în bazinul ei în formă de S, căptușit cu faianță bleu ; pe margini lumea făcea plajă, mîncînd înghețată sau cremă, cum mi s-a părut mie, amestecată cu fructe mici, roșii, din pahare înalte, cu multă frișcă înăuntru, în orice caz ceva foarte apetisant. Am ieșit din apă și, așezîndu-mă într-un șezlong, am comandat fetei care venise să strîngă paharele goale, să-mi aducă un *Angelot.* Așa ceruse bărbatul din șezlongul de alături, printr-un joc de cuvinte : „Îngerașule, mai vreau un îngeraș“. Așa cerusem și eu.

— O să vă placă, e delicios ! m-a asigurat el în franceză și a adăugat : Sînt la a treia porție. Credeți-mă, am rămas aici încă o zi tocmai din cauza acestui *Angelot.*

— Înseamnă că sînteți o excepție... Bărbații nu prea sînt amatori de dulciuri. Adică, chiar atît de amatori.

— Ba eu sînt, a recunoscut el și a spus amuzîndu-se : Și după cum se poate vedea, ele n-au nici o influență asupra greutății mele.

Am zîmbit fără să vreau, puteai să juri că face greva foamei, și mi-am adus aminte de un coleg de Conservator, un mare mîncău, în stare să curețe în cîteva minute un platou întreg cu sandviciuri, și era numai piele și oase ; abia mai tîrziu s-a aflat că avea în el o tenie. Ceea ce frapa însă la vecinul meu de șezlong era părul abundent care îl acoperea ca o blană, inclusiv spatele, pornind chiar de sub bărbie, așa că arăta ceva mai frumos ca o maimuță evoluată. Pe mine mă interesa însă aparatul lui de fotografiat de tip „Polaroid" și am continuat să conversez cu el.

Angelot s-a dovedit a fi o cremă de pepene galben, amestecată cu înghețată și fragi, frișca îi nuanța gustul ; trebuie să recunosc, *Îngerașul* era delicios, și am comandat încă o porție. Între timp, lîngă domnul Bayard, cum mi s-a prezentat părosul, se așezase un tînăr de vreo douăzeci de ani, al cărui mers legănat mi s-a părut dubios și pe care vecinul meu îl întîmpinase mîncîndu-l parcă din ochi. Și, bineînțeles, domnul Bayard i-a cerut fetei să-i aducă și tînărului un *Angelot*.

— Eu, gata, mă abțin, a spus părosul, ridicînd mîinile în sus în semn că se predă. Emile, s-a adresat el tînărului, informîndu-l, sînt la a treia porție.

— Eram absolut sigur ! i-a răspuns acesta și l-a învăluit cu o privire drăgăstoasă.

Partida era pierdută, nu mai avea sens să rămîn. Și deodată am forțat nota :

— Nu doriți să vă fac o fotografie ? am întrebat, privindu-i pe rînd și arătînd spre aparatul fotografic agățat de brațul șezlongului.

— Daa, ar fi minunat ! a exclamat domnul Bayard cu fața radiind de bucurie. Nu, Emile ? s-a întors el spre acesta.

— Desigur, Pierre, desigur ! a spus Emile, împărtășind bucuria partenerului său.

Știam să mînuiesc un aparat fotografic, dar nu unul de tipul „Polaroid". Domnul Bayard mi-a explicat ce trebuie să fac și, pentru o mai mare siguranță, mi-a ales locul de unde aveam să-i fotografiez, apoi s-a așezat în șezlong. Emile a venit lîngă el, pe brațul șezlongului, și, fără să-i pese de lumea din jur, l-a cuprins de mijloc și l-a

fixat cu o privire insinuantă. Îmi venea să-i dau dracului, să le arunc aparatul în cap, bineînțeles m-am abținut, am încercat chiar să zîmbesc în sens că da, le stă foarte bine așa, poziția e cît se poate de reușită, și am apăsat pe declanșator.

Domnul Bayard a luat aparatul și a scos dinăuntru o fotografie în culori care era încă umedă. Ne-am uitat cu toții la ea, le-am spus că poza e colosală și, reținînd-o, am strigat cu nevinovată voioșie :

— Acum, în apă !... Repede, să nu intre soarele în nori ! am adăugat animîndu-mă. Creadă ce-o vrea lumea care asistase privind la spectacolul oferit de cei doi.

Le-am făcut cîteva poze în bazin, apoi la barul piscinei, am băut acolo cu toții cîte o cafea și cîte un *Ameglio* și le-am propus deodată :

— Rolls-ul meu e afară, îmi faceți o fotografie ?

— Cum să nu ? ! Da' bineînțeles ! s-a oferit imediat domnul Bayard, gudurîndu-se parcă, și în privirile sale am citit un anumit respect și chiar admirație.

Străbătînd cu toții holul, am spus că albastrul costumului meu o să contrasteze frumos pe albul mașinii și m-am gîndit că Emile nu numai că nu-mi fusese prezentat și că el nu mi se adresase măcar o singură dată, dar că evita de-a dreptul să privească în direcția mea.

Știam de mult poziția în care voiam să fiu fotografiată, mă gîndisem tot timpul la ea ; ajungînd lîngă Rolls, am spus ca și cum mi-aș fi amintit dintr-o dată :

— Ooo, dar cheile mașinii sînt sus ! am anunțat eu cu regret și am adăugat repede, devenind zglobie : Nu-i nimic, îmi faceți o poză pe capotă și aduc imediat cheile.

N-am mai așteptat răspuns, am pus piciorul pe bara din față și m-am urcat pe capota motorului, alegîndu-mi o poziție de vedetă de cinema.

— E bine așa ? am întrebat.

— Poate culcată ? m-a pus în dilemă domnul Bayard și mi-a arătat care ar trebui să fie poziția mea : culcată de-a lungul capotei și sprijinindu-mi capul de cot.

— Aveți un gust foarte rafinat !... l-am flatat și am spus alintîndu-mă : Îmi faceți întîi o fotografie în poziția asta, iar după aceea așa cum ați zis.

Pozele au ieșit într-adevăr teribile, am spus „Un moment !“ și m-am repezit să aduc cheile.

Aveam o rochie spumoasă, cu maci roșii pe fond alb, pe care voiam s-o îmbrac la Geneva, am tras-o repede pe mine, mi-am refăcut în oglinda de la baie machiajul buzelor, mi-am pus pantofii pe care îi asortam la rochie și, luînd cheile mașinii, m-am grăbit să cobor.

Emile dispăruse, la parcare l-am găsit doar pe domnul Bayard.

— Formidabil ce intuiție am avut ! a exclamat el, gesticulînd elocvent. Gîndindu-mă cum o să veniți îmbrăcată, mi-am zis că o să vă puneți o rochie vaporoasă, cu flori mari, roșii, și iată c-am avut dreptate ! Formidabil cum am știut !

— Mă bucur că nu v-am dezamăgit ! Și l-am întrebat cu gîndul de-a-l exploata cît mai bine : Sînteți artist ?

— Nu, am o fabrică de mezeluri la Lyon, a spus el cam jenat și a adăugat repede : De copil însă mi-a plăcut foarte mult pictura.

„O proprietară de Rolls-Royce Excalibur flatînd un măcelar păros ca o maimuță, orice s-ar zice, e o scenă de văzut !“ mi-am zis în gînd și i-am zîmbit dumirită :

— Atunci totul e de înțeles ! Descuind portiera, i-am explicat : O să trag mașina în fața intrării motelului, ce părere aveți ?

Nu știu ce mi-a răspuns, pentru că în clipa în care am vrut să mă așez la volan, am văzut jos, lîngă pedala de accelerație, nu una, ci trei chei de contact, așezate în rînd. Probabil că am scos un țipăt sau am tresărit speriată, pentru că în clipa următoare l-am auzit pe domnul Bayard întrebînd îngrijorat ce s-a întîmplat.

— Nu, nimic, am spus, încercînd să-mi stăpînesc nervii, mi s-a părut că-i o broască în mașină. Și m-am urcat la volan.

A început să rîdă zgomotos.

— Și v-ați speriat de-o broască ? !

Rîsul lui era cît pe-aci să mă scoată din sărite, m-am abținut din nou, dar am constatat că degeaba acționam cheia în contact, motorul nici gînd să pornească. Se auzea

un „clinc" și atît. Nu mi-a fost greu să pricep ce se întîmplase. I-am spus domnului Bayard că mi se descărcase încă de ieri acumulatorul, am crezut că se va regenera peste noapte, dar iată că nu s-a întîmplat așa, voi cumpăra de la stația de benzină de-alături un acumulator nou.

— Am trăit s-o văd și pe asta : un Rolls-Royce c-un acumulator descărcat ! a zis el desfăcînd mîinile. Un Rolls în pană de curent ! Am fost întotdeauna de părere că nu există în lume încă o mașină perfectă, toate îți dau bătaie de cap. În mai mică sau în mai mare măsură, a adăugat el concesiv. Dar ăsta nu este un motiv să nu vă fac o fotografie la volanul mașinii ! Vă rog să vă așezați din nou la volan și să scoateți capul pe fereastră. Din cauza soarelui, a arătat el, parbrizul îmi dă reflexe în obiectiv.

Îmi venea să-i strig să se ducă dracului, să mă lase în pace cu pozele lui, tot ce voiam era să rezolv cît mai repede problema acumulatorului și să plec îndată de-acolo. N-am strigat, am apăsat butonul care derula geamul și am scos capul pe fereastră.

— E foarte bine așa ! Splendid ! Scoateți și mîna și faceți-mi semn prietenește.

Cele trei chei mă ardeau și el mă punea să-i fac prietenește cu mîna și, bineînțeles, să zîmbesc ! Aveam să mă conving că zîmbisem și chiar cît se poate de degajat. Nu m-a lăsat pînă nu mi-a făcut încă două fotografii, una în picioare lîngă portiera deschisă a mașinii, iar cealaltă, cu mine urcată pe aripa din față. Am luat fotografiile, i-am mulțumit și i-am spus că trebuie să plec.

— În ce direcție vă îndreptați ? m-a întrebat el.

Am avut impresia că mă iscodește, că întrebarea lui conține ceva perfid, că are un substrat, un mobil.

— Spre Basel, i-am răspuns și am adăugat : Iar de-acolo spre München. Domnule Bayard, vă mulțumesc încă o dată și acum vă rog să mă scuzați, am spus cam brutal și m-am îndreptat spre intrarea motelului. Puțin îmi păsa ce gîndea acum despre mine maimuțoiul ăsta păros.

Am cerut fetei de la recepție să cheme pe cineva de la atelierul stației de benzină cu un acumulator sau cu o mașină care să-mi dea curent să pornesc, i-am spus să-mi pregătească nota și, alergînd aproape pe scări, am urcat în cameră să-mi fac geamantanul.

De data aceasta lucrurile erau cît se poate de serioase, nu mai era vorba de o simplă impresie, de ceva interpretabil... Cu toate că încă atunci, la *Adlerhotel im Park*, am avut sentimentul, un sentiment cît se poate de acut, că ceva, ca o primejdie, plutește în aer, că mi se pregătește ceva, ceva cît se poate de grav, cu consecințe dezastruoase pentru mine.

Impresia aceasta a devenit aproape materială la *König Hotel*, cînd portarul mi-a întins cheia de contact găsită de el — în realitate sau nu, poate i se ceruse să spună așa ? — lîngă pedala de accelerație. Îmi plăcuse să cred că o rătăcisem eu, că n-o pusesem în poșetă, cu toate că știam precis că în poșetă trebuia să fie, mă mințisem că ar fi putut să cadă în localul acela, cînd chelnerița cu înfățișare de studentă îmi smulsese poșeta din mîini. Așa cum mă mințisem și prima dată, la *Adlerhotel im Park*, că ar fi căzut cheia din cutia de bord a mașinii.

Nu, acum nu mă mai puteam minți. Îmi interziceau categoric cele trei chei de contact așezate în rînd, una lîngă cealaltă, pe covoraș, chiar alături de pedala de accelerație ! Trei chei de contact noi-nouțe. Plus cea pe care o aveam pe lanț, patru, în timp ce orice mașină din lume este livrată de fabrică numai cu două chei de contact !

Și doar intrasem dimineața în mașină, să controlez dacă mai funcționează sau nu instalația de aer condiționat !... Nu fuseseră. Le-aș fi remarcat imediat, așa cum le-am remarcat în momentul în care am deschis ușa ca să mă fotografiez la volan. Dealtfel, primul lucru pe care-l făceam cînd deschideam portiera era să mă uit jos, la pedale. Și mental mă uitam chiar cu mult înainte. Mă uitam și de fiecare dată *vedeam* cîte o cheie odihnindu-se cu nichelul ei sclipitor pe covor. O cheie, nu trei !... Puteam să jur pe orice că cele trei chei nu fuseseră azi-dimineață acolo. Înseamnă că le pusese cineva în timp ce mă aflam în piscină ! Cine ? Cineva care mă urmărește deci ! Să fie cheile acestea și cadavrul din portbagaj opera aceluiași om ? Mai mult ca sigur. În fond, ce voiau să semnifice ele ? Erau chei de contact, nu de la portiera mașinii !... Cu o asemenea cheie nu putea fi descuiat port-

bagajul ! ...Atunci ? Dumnezeule, de ce să mi se-ntîmple toate acestea ? ! De ce ? De ce *mie* ?

Tînăra de la recepție mi-a spus că a sunat la stația de benzină, mașina atelierului e plecată în oraș, trebuie să se întoarcă însă din minut în minut, cum vine, o trimit la motel să-mi dea curent, și a pus pe ghișeu nota de plată. Suma mi s-a părut mult prea mare, oi fi eu proprietară de Rolls-Royce, dar nu eram dispusă să mă las furată.

— Nu înțeleg, am spus ușor contrariată, de ce o sută douăzeci și doi de franci ?

— Îndată, doamnă, s-a scuzat tînăra și a luat nota ca să-mi explice. Cina de-aseară, cafeaua, trei nopți camera și convorbirile telefonice. E adevărat, data trecută n-ați dormit decît o singură noapte...

— Cînd data trecută ? am întrebat și mi-am adus aminte că, la sosire, fata îmi pomenise ceva despre un pulover uitat.

— N-am fost eu de serviciu, dar domnul Lampe, proprietarul motelului, mi-a zis că mai aveți de plătit două nopți.

Am zîmbit ironic.

— Spuneați de o singură noapte, acum s-au făcut două ?

— Îl chem imediat pe domnul Lampe, s-a oferit tînăra, cu o umbră de jenă pe față, și a dispărut după o ușă.

Evident, se întîmpla ceva, fata asta nu era nebună, mi-am spus și am hotărît să nu mă las pînă nu descurc toate ițele acestei povești.

Proprietarul n-a întîrziat să apară. Avea un aer distins, ochelarii săi mari, negri îl făceau să semene cu un profesor universitar, dacă nu chiar cu un diplomat de carieră, privirea lui însă purta pecetea unei viclenii josnice, pe care încerca s-o ascundă printr-un zîmbet îndatoritor. S-a înclinat amabil și mi s-a adresat parcă scuzîndu-se :

— Nu este nici o... problemă dacă nu vă amintiți.

— Nu-nu, am protestat, aș dori să mi se spună exact despre ce este vorba !

Domnul Lampe s-a uitat la mine puțin cam mirat, a tușit scurt, și-a trecut o mînă peste frunte și a spus ca și cum nu și-ar fi venit încă în fire :

— Da, sigur... Doamnă, o să socotim o singură noapte... Aceea... atunci...și, bineînțeles, pe asta de-acum.

— Domnișoara, am arătat spre tînără, mi-a spus însă de trei nopți !... Asta nu înțeleg. Nu este vorba de bani, vreau să știu cum a fost.

Proprietarul motelului mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Da, da... a făcut el fără să se gîndească la ceva anume și a continuat după o pauză : La plecare, vă grăbeați foarte tare, ați cerut să vi se păstreze camera... Ați spus că plecați la Berna și că vă-ntoarceți a doua zi.

— Dumneavoastră v-am spus ?

— Nu, schimbului domnișoarei Suzanne, a arătat domnul Lampe spre fată. Un tînăr înalt, blond, foarte plăcut... E student la Engleză.

— Și ? am întrebat, vrînd să știu mai departe.

— Nu v-ați mai întors... V-am reținut camera doar o singură zi... Cu toate că ne-am fi putut prevala... Aveam suficiente camere libere, nu era o problemă să vă dăm o cameră dacă, eventual, ați fi întîrziat mai mult. Nu-nu, vă socotim doar o singură noapte, s-a grăbit domnul Lampe să adauge, interpretînd greșit gestul meu. Noaptea efectiv dormită. Noi ținem foarte mult la clienți... Nu ne-am prevalat de faptul că ați lăsat în cameră un pulover... cum s-ar fi procedat poate la un alt hotel.

Spusese toate acestea cu o îngăduință exagerată, manifesta prea multă bunăvoință ca să nu fie falsă, simulată.

— Fiți amabil, vreau să văd puloverul uitat, i-am cerut.

Domnul Lampe a încercat să schițeze un zîmbet comprehensiv, a spus „Îndată" și i-a ordonat Suzanei să aducă din camera de bagaje puloverul *doamnei*.

Eram atît de nerăbdătoare să văd și minunea asta, încît n-am mai scos nici o vorbă ; priveam tăcută ușa prin care dispăruse Suzanne.

S-a întors cu un pulover pe umeraș. Da, era puloverul meu galben-pai, cu gît înalt și larg, pe care vrusesem să-l iau cu mine, dar, pentru că nu mai era loc în geamantan, îl lăsasem acasă. Am întrebat deodată :

— Cînd s-a întîmplat asta ? În ce zi ? Vreau să știu cu precizie ! Vă rog să vă uitați în registru ! i-am ceruț eu cu hotărîre în glas.

Proprietarul motelului m-a fixat o clipă cu privirea. În ochii lui am citit din nou o viclenie ascunsă, fața însă a continuat să rămînă amabilă, chiar îndatoritoare.

— Da, cum să nu ? ! a spus domnul Lampe și i-a făcut semn Suzannei să-mi îndeplinească dorința.

— Ați sosit în seara zilei de douăzeci și doua... mi-a comunicat ea.

— Bine, dar eu eram la Zürich ! am exclamat fără să vreau. Acum patru zile mă găseam la Zürich !

— Cum doriți... a convenit domnul Lampe desfăcînd a neputință mîinile. A adăugat după o pauză : Eu pot să trimit după Leo... — tînărul care a fost de serviciu la recepție. Sau poate încercați să vă confirme domnul care v-a însoțit în seara aceea...

— Domnul care m-a însoțit ? am întrebat neîncrezătoare. M-a însoțit un domn ?

— Nici asta nu vă amintiți ? nu s-a mai putut abține proprietarul motelului și a zîmbit ironic.

— Domnul acela e trecut în registru ?

— Da' cum să nu ? ! Vă spun îndată.

S-a uitat chiar el în registru și mi-a comunicat :

— Domnul Arthur Meran din Interlaken.

M-am aplecat peste ghișeu. La rubrica unde se oprise degetul domnului Lampe era trecut numele de Arthur Meran. Am citit în continuare „Interlaken" și literele au început să-mi joace în fața ochilor. De-abia cînd am simțit o lacrimă prelingîndu-mi-se pe obraz mi-am dat seama că începusem să plîng.

— Ce s-a-ntîmplat ? a întrebat speriat proprietarul motelului. Nu vă simțiți bine ?

— Nu-nu, am protestat, totul este perfect, și am adăugat : Am cîteodată momente de amnezie... Vă dați seama, nu e plăcut...

Domnul Lampe a schițat un gest prin care a vrut să spună că înțelege situația, am deschis poșeta și, achitînd nota, am rugat-o pe Suzanne să mai sune o dată la stația de benzină.

— Ah, le-arăt eu lor ! a făcut domnul Lampe, enervîndu-se dintr-o dată, și a telefonat la stație.

I s-a comunicat că mașina s-a întors din oraș, mecanicul are de descărcat niște piese și vine imediat la motel. Am cerut Suzannei să trimită un băiat sus, după valiză, mi-am luat puloverul și, spunîndu-le bună ziua, m-am îndreptat spre ieșire. Eram sigură că amîndoi, Suzanne și domnul Lampe, m-au petrecut cu privirea pînă am ajuns la parcare.

Nu știu de ce, aveam tot timpul senzația, încă de cînd îmi strîngeam lucrurile în geamantan, și mai ales în timp ce mă apropiam de Rolls, că n-o să mai găsesc cele trei chei de contact jos, lîngă pedală, mi se păruse doar a le vedea, îmi jucase privirea un renghi, se-ntîmplă.

Erau acolo, într-o aliniere perfectă. M-am aplecat și le-am cules pe rînd, vrînd parcă să mă conving prin atingere materială că existau într-adevăr. Existau, le treceam dintr-o mînă în alta, uitîndu-mă la cheile acelea lucioase, absolut noi și absolut identice. Am introdus una din ele în contact și ea s-a potrivit perfect.

„Ce-ar fi ca de data aceasta să pornească motorul ?“ m-am întrebat. A încerca era cît se poate de simplu, dar am ezitat, cuprinsă deodată de teamă. „Prostii ! mi-am spus. Cine ar avea interes să mă omoare pe mine ? ! Aici, în Elveția. Și de ce ? N-am făcut nimănui nici un rău.“ Și am răsucit cheia în contact. S-a auzit același „clinc“ metalic și atît. Înseamnă că s-a oprit și instalația de climatizare, am rationat și, fără să vreau, am tras aer pe nări. Nu se simțea nici un miros.

Nu, instalația funcționa : comandînd butonul de interior, am simțit îndată un aer înghețat. În cazul acesta, de ce nu pornește motorul ? Din moment ce bateria are curent... O presimțire idioată m-a determinat să fac o verificare în plus. Am pus contact, am apăsat butonul pentru aprinderea luminilor și am comutat maneta pe *faza de întîlnire*, cum îmi spusese instructorul Școlii de șoferi amatori din București că se numește lumina aceea mai scurtă a farurilor mașinii. Coborînd de la volan și ducîndu-mă în față, am constatat că becurile ardeau. Deci, curent există în acumulator !

M-a lămurit mecanicul, care oprea tocmai maşina de depanare în dreptul meu. Omul m-a salutat cu respectul cuvenit unei proprietare de Rolls-Royce şi m-a întrebat :

— Aţi rămas fără baterie, nu ?

— Cred că da. Şi totuşi, uitaţi-vă, luminile ard ! am spus arătînd spre faruri.

— N-are importanţă. Curent mai există în baterie, însă de un amperaj foarte scăzut ; ca să învîrtească un motor de Rolls, bateriei îi trebuie o sută de amperi. Vedem îndată ce s-a întîmplat, a spus el şi a deschis capota motorului.

Profitînd de faptul că mecanicul s-a dus să ia de la maşina de depanare nu ştiu ce aparat, am oprit instalaţia de aer condiţionat, ca nu cumva el să-şi dea seama cum se consumase curentul.

Eram complet străină de motor, iar acesta arăta ca o adevărată uzină. Nu m-am dezlipit însă de acolo şi am urmărit cu atenţie fiecare mişcare a mecanicului. Mi-a spus că bateria e într-adevăr descărcată şi m-a întrebat dacă mi-a mai făcut asemenea figuri.

— Nu, nu mi-a făcut, am spus.

— De cît timp o aveţi ?

Am rămas puţin încurcată, neştiind ce să-i răspund.

— N-aş putea să vă spun exact... De maşină se ocupă şoferul, am adăugat cît se poate de natural.

— Da, da, a dat el din cap. Ori bateria e uzată şi nu mai ţine curent, ori nu încarcă dinamul. Ne spune el singur îndată.

A tras două cabluri de la maşina lui, le-a conectat la acumulator şi, trecînd la volan, a răsucit cheia în contact. Era una din cheile găsite lîngă pedala de accelerație. Motorul a pornit de la prima încercare. Mecanicul a măsurat apoi ceva cu un aparat şi mi-a zis că dinamul încarcă exact cît trebuie, numai bateria este de vină.

— Plecaţi la drum, nu ? m-a întrebat el deodată.

— Da' ce te interesează pe dumneata unde plec eu ? ! am reacţionat vehement.

— Vă rog să mă iertaţi, a făcut el speriat, am spus asta pentru că, în cazul în care plecaţi la un drum mai lung, dinamul o să încarce singur bateria. Altfel trebuie s-o punem la încărcat o oră sau două

Explicația mi s-a părut plauz bună.

— Da, plec spre Zürich, am spus.

— Aveți un drum destul de lung, dacă mîine dimineață motorul nu vrea din nou să pornească, trebuie să schimbați bateria.

— Nu pot s-o schimb acum ? Probabil că aveți baterii de vînzare !

— Doamnă, avem, însă, vă spun cinstit, sînt destul de vechi. Și nici n-au amperajul necesar mașinii dumneavoastră.

M-am achitat de mecanic : în timp ce acesta meșterise la mașină, băiatul de la recepție îmi adusese valiza și pachetele pe care, înfuriindu-mă, le aruncasem azi-noapte pe fereastră, și am plecat imediat de acolo. Pentru orice eventualitate însă, în loc să-mi continui drumul pe șoseaua nr. 5, care mergea de-a lungul lacului Neuchâtel, am luat-o spre Ivs. Renunțasem la Berna, voiam să merg direct la Geneva.

Principalul era că rămăsesem singură, puteam să-mi adun gîndurile ca să văd ce am de făcut. În timp ce discutam cu proprietarul motelului, îmi spusesem că cel mai bun lucru ar fi să mă duc la poliție, pentru că era clar, devenise cît se poate de clar, că se pregătea ceva împotriva-mi. De-abia acum îmi explicam întreaga atitudine și a portarului, și a recepționerului de la *König Hotel.*

„Bine ați venit *din nou* pe la noi", spusese portarul, deschizîndu-mi portiera. „Ne face o mare plăcere că ne onorați *din nou,* nuanțase recepționerul, deosebit de încîntat de-a mă vedea. Doriți același apartament ?" Crezusem că mă confundă din cauza Rolls-Royce-ului și că o să se lămurească la deschiderea pașaportului. Dar nu se întîmplase așa, pe fața recepționerului nu apăruse nici cel mai mic semn de surprindere. Și doar eu îl urmărisem cu atenție !

Acum se explica și comportarea atît de ciudată a bătrînei aceleia, cu ochi mici și răi, proprietara bistroului unde oprisem să-mi cumpăr țigări. Îmi produsese o teamă aproape fizică atunci cînd se agățase de mine, pretinzînd că îmi uitasem jacheta la ea. Oare la ce jachetă se referise ?...

Bine, dar asta înseamnă că cineva intrase în garsoniera mea imediat după ce plecasem de acasă și, luîndu-mi-o înainte, aranjase totul din timp. Mai mult chiar, lăsase bătrînei jacheta, iar la motel — puloverul galben ! De ce ? În ce scop ?

După un viraj, soarele mi-a venit drept în ochi și, aducîndu-mi aminte că oprisem instalația de climatizare cînd venise mecanicul, am pus-o imediat în funcțiune. Mi-am spus că mă voi opri ceva mai încolo, la un service, pentru a cumpăra un acumulator nou, pe care să-l păstrez pentru orice eventualitate, și printr-o asociație stranie de idei mi-am dat seama deodată că presupunerile mele de mai înainte se năruiau total. Și asta pentru simplul motiv că nimeni, în afară de mine, nu știuse în ce direcție aveam să mă îndrept. Ba mai mult : nici chiar eu nu știusem exact ! Atunci ! Simțeam pur și simplu că înnebunesc.

Și în mintea mea a apărut pe neașteptate imaginea bondocului. El fusese acela care îmi făcuse itinerarul, mă sfătuise pe unde să merg... Și nu numai el, mai fuseseră și cei doi benzinari... Sau este ceva care mie îmi scapă ?... Exact, benzinarului din Baden îi spusesem că vreau să merg la Geneva ! Și-i mai spusesem și tinerei aceleia de la *Automobile Club de Suisse*. Ea mă sfătuise să mă opresc la *König Hotel*. Și ar mai putea fi ceva, care mie îmi scapă...

Deci, în noaptea aceea dormisem cu un tip la motel... Poate mă și culcasem cu el ? Doamne, ce prostii puteam să spun ! Totul era înscenat, pregătit din timp... Numai că eu mă oprisem la motel, hotărîndu-mă atunci pe loc, în ultima secundă, din cauza celor doi polițiști care mă escortaseră pe motocicletele lor. La motelul ăsta nu mă mai sfătuise nimeni să trag !...

Tocmai de aceea la sosire lucrurile se desfășuraseră cît se poate de normal. Tînăra de la recepție *nu mă recunoscuse*, chelnerul care îmi adusese cina în cameră, la fel... Abia la plecare a început nebunia cu cele două nopți dormite la ei cu patru zile în urmă. Apoi rezultase o singură noapte și în cele din urmă apăruse și acel... Nu-i mai

reţineam numele, dar eu îl scrisesem pe nota de plată a hotelului şi băgasem hîrtia în poşetă, împăturind-o cu grijă, trebuia să fiu foarte atentă la tot ce făceam.

Numai că în secunda următoare am procedat exact invers. Ceva confuz, ceva nedefinit, ca o teamă, se ridicase în mine şi piciorul, fără voia mea, apăsase puternic pe frînă. Din spate s-a auzit un fluierat strident de cauciucuri blocate pe asfalt, puţin a lipsit şi maşina care venea în urma mea ar fi intrat în Rolls.

La volan era o femeie, m-a făcut nebună, cel puţin aşa am înţeles din semnele ei, de fapt nebună era ea: nu trebuia să meargă atît de aproape în spatele meu.

Coborînd, mi-am dat seama că nu era deloc exclus să fi fost urmărită încă de la bun început şi mi-am adus aminte de maşina care mersese încet în spatele meu după ce plecasem de la *Bristol Café*. Da, se prea poate că totul a pornit încă de atunci. Sau chiar mai înainte, dar n-am ştiut eu. „Cum n-ai ştiut ? ! am auzit-o pe Fipsi spunînd. Dar ameninţările telefonice ? !"

Am trimis-o dracului, începuse să mă calce pe nervi, am descuiat portbagajul şi, reţinînd capacul cu mîna, am aruncat o privire de-o fracţiune de secundă înăuntru: cadavrul se găsea tot acolo, poziţia sa era neschimbată. „Doamne, de ce să mi se-ntîmple toate acestea ? De ce mie ? !" şi am început să plîng. „La asta să-mi răspunzi, Fipsi, că te dau dracului ! am spus aşezîndu-mă la volan. De ce să mi se-ntîmple *mie* toate acestea ? ! Taci ? Acum taci, nu vorbeşti ! ?"

Am pornit încet, gîndindu-mă că hotărîrea mea de a mă prezenta la poliţie era o mare prostie, o prostie enormă. Ce aveam să le spun ? Că am luat maşina domnului Krebs... De fapt n-o furasem... abuzasem de încrederea lui. Ăsta era termenul, *abuzasem*. Puteam fi considerată pentru o lună un fel de secretară... Îmi încredinţase maşina s-o duc înapoi la garaj... N-o scosesem eu din garaj, el mi-o dăduse ! Aş putea chiar să spun la poliţie că domnul Krebs mă trimisese la Geneva pentru a-i rezolva o problemă... inventez eu ceva... De ce să inventez, cînd pot să spun ceva mult mai simplu şi mai legat de adevăr ? ! Îi cerusem domnului Krebs Rolls-ul să mă reped la Geneva, unde voiam să mă întîlnesc cu foştii mei colegi

de la Filarmonica „George Enescu"... „Ca să se afle în țară ? !..." m-a avertizat Fipsi. Avea dreptate. Nu i-am răspuns, important era că nu aveau cum să mă acuze de furtul mașinii. În orice caz, așa și hotărîsem, la poliție voi merge *după* Geneva. Mă voi prezenta la un comisariat undeva, pe drum, poate chiar la Lausanne, și le voi spune tot ce mi s-a întîmplat, că m-am trezit cu acest cadavru în portbagaj...

Intrasem în Murten, m-am orientat după săgețile care indicau *centru*. Este un orășel nu prea mare, așezat pe malul lacului de la care își trage numele, ceea ce mă impresiona erau casele sale străvechi, cu arcade, datînd probabil din secolele XVII sau XVIII, splendid conservate, și, în acest sens, *Grand-Rue*, cum îi spune străzii principale, formează un ansamblu urban cît se poate de pitoresc.

Am oprit Rolls-ul la parkingul din fața debarcaderului și m-am îndreptat spre șirul de magazine. Cel pe care îl căutam s-a nimerit foarte aproape ; în timp ce-mi alegeam mănuși lungi de seară — cu cele albe nu fusese o problemă — am întrebat vînzătoarea, pe care o pusesem să răscolească tot magazinul :

— Nu cumva am cumpărat de la dumneavoastră acum cîteva zile, tot așa, niște mănuși ?

— E posibil, doamnă, iertați-mă, nu-mi amintesc, s-a scuzat ea.

— Am crezut c-o să spuneți „Da, chiar eu v-am servit".

Vînzătoarea s-a uitat la mine neștiind ce să creadă, și-o fi zis că-s nebună și nu-i exclus să fi făcut legătura cu cicatricea mea de la mînă. Știam că o observase, remarcasem cum își oprise privirea asupra ei cînd probasem mănușile albe. Aveam destule probleme, creadă ce-o vrea vînzătoarea asta cu mutră stupidă.

Demachiantul era pe sfîrșite, am intrat într-o parfumerie și am cumpărat un tub nou ; gîndindu-mă la mașină, am luat și un spray de *Jasmin-mousson*, apoi m-am oprit lîngă grilajul de pe marginea lacului. Lebede albe și negre pluteau grațioase printre puzderie de rațe — probabil sălbatice, pentru că erau prea micuțe și cu un penaj aparte, viu colorat, sau poate o specie anume, decorativă — ce culegeau cu o uimitoare rapiditate bucățelele de pîine pe care turiștii le aruncau de sus.

Întorcîndu-se din larg, un vaporaș se îndrepta spre debarcader, vălurind suprafața apei, netedă ca oglinda. Doamne, cît aș fi dat să fiu aici într-o excursie cu Victor și nimic din cele întîmplate să nu se fi petrecut... Nimic, nimic. Sau pe Herăstrău, cu vaporașul... Să mergem apoi la restaurantul acela din parc, restaurantul acela care devenise al nostru și unde îl căutam mereu pe chelnerul care ne servise în prima seară, și el mereu ne pregătea cîte o surpriză cînd ne întorceam de la dans. Dar toate acestea nu mai erau posibile. Nu mai erau posibile, pentru că nici Victor nu mai era. Zodiacul avusese perfectă dreptate. Presimțind parcă, nu-i spusesem niciodată lui Victor despre cuvintele acelea care îmi apăruseră adesea în minte, așa cum erau scrise ele acolo : „Viața va fi sportivă și amenințată de sfîrșit violent". Nu trebuia să se ducă la mare... S-a dus pentru a transforma fisura în prăpastie, ruptura o voise definitivă. Nativii din *Berbec* rareori dau înapoi, știam. Încercasem să-l fac gelos, bănuind că ieșirile mele cu Tiberiu vor ajunge la urechile lui... Mi-a răspuns plecînd cu Luiza la mare. O întîlnisem de două sau chiar de trei ori vizitîndu-l la spital, dar ea venise cu Marele Moralist, nici prin cap nu-mi trecuse că-i îndrăgostită de Victor. Formidabil cum tăcuse, cum își ascunsese sentimentele aproape trei ani, cîtă tărie, cîtă răbdare... Da, Victor s-a aventurat în apă fără să țină seama că marea era agitată și mai ales că genunchiul său nu era complet restabilit. Că se putea bloca la un efort prea mare... Așa s-a și întîmplat. Da, așa s-a întîmplat. M-am surprins fixîndu-mi imaginea ce se oglindea în apa străvezie a lacului și m-am înfiorat de cruzimea cu care se uita apa la mine. „Doamne, oare de ce mă privește apa cu atîta cruzime ?" m-am întrebat, retrăgîndu-mă în grabă, ca să scap de sub privirile ei.

Intrînd în mașină, am dat cu ochii de pozele pe care mi le făcuse dimineața părosul. Știam, una din ele, cea în care eram culcată pe capota motorului, sau poate chiar două, le voi trimite mamei, împreună cu lucrurile cumpărate la Basel : „Uite cum o duce fiică-ta, în ce răsfăț trăiește... Dar nu, nu te așază la masă cu ea, cum ai visat tu — pentru că de fapt asta ai vrut ! — îți trimite doar firimiturile de pe fața de masă, atît !"

XI

Doamne, ce obosită eram, trebuia să beau neapărat o cafea. Şoseaua nr. 1, Murten—Lausanne, se transformase în *E 4*, ocolisem Lausanne vrînd să ajung cît mai devreme la Geneva, iar de la Renens o luasem pe autostradă. La un moment dat, tăbliţe indicatoare m-au anunţat că urmează un restaurant şi în scurt timp deasupra autostrăzii a apărut o pasarelă din aluminiu şi sticlă, ce începea chiar în dreptul unui grup de staţii de benzină, ale căror steaguri fluturau în vîrfuri de catarge : *Esso, Shell, BP, Fina*... M-am înscris pe banda respectivă, virînd spre locul de parcare rezervat restaurantului, am văzut clădirea unui service destul de mărişor şi mi-am spus că nu se putea să nu aibă acolo un acumulator pentru Rolls.

Restaurantul-pasarelă oferea perspectiva întregii autostrăzi, cu circulaţia ei de sfîrşit de săptămînă. Cînd a venit chelnerul, mi-am adus aminte că trebuia să mănînc, am comandat o friptură şi i-am cerut să-mi dea ziarul uitat de un client pe unul din scaunele mesei de alături.

Era ultimul număr din *Tribune de Genève*, am căutat anunţul concertului, dar nu l-am mai găsit ; se vînduseră probabil toate biletele. Ştiam, cu orchestra urma să sosească şi Mihai Nedea, în anunţul precedent numele lui fusese „cap de afiş". Trăia c-o ingineră insipidă, toţi se întrebau ce găsise la ea... La un moment dat am avut certitudinea că îmi făcea curte. Fusesem invitată să cînt la Televiziune, era primul meu recital televizat, a doua zi mi se părea că toată lumea mă recunoaşte pe stradă : „Asta-i Irina Băicuş", şi am fost sigură că, felicitîndu-mă, Mihai mă va invita să ieşim undeva. Aşa s-a şi întîmplat. Fusese plecat aproape patru luni din ţară, se întorsese cu un Mercedes, Geta, Mioara, Janine, şi nu erau singurele, puseseră ochii pe el, mie însă nu-mi plăcea ca bărbat. Seara am mers la *Athénée Palace* şi el m-a surprins prin nedelicateţea sa, spunîndu-mi că are acasă ceva foarte drăguţ adus pentru mine. Nu m-am putut abţine şi l-am întrebat dacă aşa cucereşte el femeile, cu cîte o bluză

adusă din străinătate. A încercat să protesteze, dar gafa rămînea gafă, reziduul ei a stăruit toată seara. De atunci, ori de cîte ori ne întîlneam și nu riscam să mă audă cineva, îl întrebam rîzînd dacă mai păstrează acasă cadoul adus pentru mine. N-am povestit nimănui, dar am prevenit-o pe Mioara cam la ce se putea aștepta. Acum urma să mă întîlnesc cu ea la Geneva... În locul ei însă îmi apărea mereu chipul lui Victor. „Grădiniță, nu mai e *O.K.*... Nu mai e de mult *O.K.*...“

Și deodată m-am întrebat dacă nu sînt nebună, dacă n-am cumva halucinații. Mi-am șters ochii de lacrimi și mi-am dat seama că ceea ce jucase părelnic în fața lor era realitate : bărbatul-de-la-*Bristol Café* se afla la cîteva mese distanță de mine. Acum nu mai exista nici un dubiu : mă urmărise tot timpul. Mi-a simțit probabil privirea, pentru că un surîs trudnic, nevesel, un surîs bizar, cavernos parcă, i-a apărut pe față.

Am vrut să mă duc la el, să-l întreb ce vrea de la mine, să spună ! Dar nu m-am putut ridica de pe scaun ; o enormă greutate mă țintuia acolo, picioarele îmi erau parcă inerte, brațele îmi atîrnau de-o parte și de alta a trupului. Am încercat să gîndesc — am simțit în cap un gol total și m-am întrebat cu groază dacă nu paralizasem cumva. Nu, nu paralizasem, mîinile s-au ridicat ascultătoare pe masă.

Trebuia deci să mă liniștesc, să am răbdare, să încerc să fiu cît mai calmă și să aștept. „Ce ?“ m-am întrebat deodată. Nu, cu asemenea întrebări îmi făceam numai rău. Am luat ziarul, dar n-am reușit să citesc, literele îmi jucau în fața ochilor și mi-am dat seama că ridicasem ziarul pentru că simțisem nevoia să plîng. Și totuși nu plîngeam... n-am simțit nici o lacrimă prelingîndu-se pe obraz. M-am întors spre cristalul ferestrei și am rămas un timp așa, privind absentă circulația de mașini pe autostradă. Cînd am revenit, bărbatul-de-la-*Bristol Café* nu se mai afla în restaurant, dispăruse.

Acum mă puteam aștepta la orice surpriză. Intrînd în mașină, am cercetat-o cu atenție, m-am încredințat că instalația de aer condiționat funcționa, dar tocmai acest lucru m-a făcut să mă îndoiesc că motorul o să mai vrea să pornească. A pornit, dinamul încărcase probabil

suficient bateria. Suficient, poate nu însă pentru o noapte întreagă, mai ales că ieșisem din regiunea muntoasă, nopțile erau mult mai calde aici.

Am tras Rolls-ul în fața service-ului și un mecanic tînerel a venit imediat la mașină.

— Mă recunoașteți ? l-am întrebat.

— Scuzați-mă, doamnă, eu lucrez doar de cîteva zile aici.

— De cîte ?

— De trei zile. Mai înainte am lucrat în Lausanne.

I-am spus că doresc să cumpăr o baterie nouă, cea de la mașină e uzată, am neplăceri dimineața, la pornire. Tînărul m-a rugat să aștept un minut și s-a întors cu un coleg pe care mi l-a prezentat a fi electricianul service-ului. Era pus la curent de celălalt.

— Avem baterii foarte bune, *Ducati,* m-a asigurat el, de o sută de amperi, adică exact amperajul de care are nevoie Rolls-Royce-ul dumneavoastră. Sînt gata formate, doar să le punem acid. Mai aveți mult de mers astăzi ?

— Nu, vreo patruzeci-cincizeci de kilometri.

— A, vă duceți la Geneva, a priceput electricianul.

— Nu, nu mă duc la Geneva, am negat și mi-am dat seama că spusesem o prostie : pînă la Geneva nu exista nici un alt oraș unde, să zicem, m-aș fi putut opri și partea autostrăzii pe care mă găseam nu ducea decît la Geneva. Spune-mi, te rog, am continuat, bateria pe care mi-o pui cît timp poate dura dacă, de pildă, aș lăsa aprinse toate luminile mașinii, instalația de aer condiționat, radioul... Așa, de curiozitate...

— În jur de douăsprezece-paisprezece ore. Fără să fie încărcată de dinam.

— De ce m-ai întrebat cîți kilometri am de gînd să mai fac azi ?

— Ca să-mi dau seama cît curent o să bage dinamul în bateria cea nouă.

Întreaga operație n-a durat mai mult de o jumătate de oră, electricianul a vrut să arunce bateria scoasă de la mașină, dar nu l-am lăsat și l-am pus s-o așeze jos, lîngă fotoliul din stînga. N-a spus nimic, dar în sinea

sa era, bineînțeles, cît se poate de contrariat : nu păstrează o baterie uzată un proprietar de Fiat 600, darmite de Rolls-Royce !

Am scos din poșetă una din cele trei chei găsite azi-dimineață și, arătîndu-i-o, l-am întrebat :

— Asta-i o copie sau o cheie originală ? Te pricepi ?

— Cum să nu, doamnă, e o cheie originală. Copia se cunoaște după suprafața dinților. Suprafața dinților nu-i nichelată, se vede unde a tăiat piatra de polizor. Pe cînd asta e cheia livrată de fabrică, odată cu mașina. Dublura.

Intrînd în Geneva, am căutat hotelul *Mon-Repos*, unde reținusem camera și unde mă aștepta biletul de concert. De fapt fusese invers : înainte de-a pleca de acasă telefonasem agenției de concerte și, reținînd un bilet, întrebasem ce hotel mai bun — cu Rolls-ul nu mă puteam opri oriunde — se găsește în apropierea sălii *Eden Hall ;* mi se spusese că *Mon-Repos*. Îi rugasem să-mi rețină o cameră și să-mi trimită biletul acolo.

M-am convins că totul era în regulă, recepționerul s-a comportat cît se poate de normal, m-a informat că există chiar în apropierea hotelului un service nu prea mare, dar foarte bun, va telefona îndată acolo, și m-am întors la mașină cu un *boy* care să-mi ducă valiza în cameră. A vrut să ia și pachetele, i-am spus să le lase acolo ; trebuia să le duc la hotelul unde se oprise Mioara, n-avea nici un rost să le urc în cameră, ca apoi iar să le aduc la mașină.

Băiatul a dat să plece, dar, aducîndu-mi aminte de mănuși, l-am oprit. Mi le dăduseră într-o pungă de plastic, numai că ea nu se vedea nicăieri. Iar eu știam precis că o pusesem alături de pachete, pe canapeaua din spate. Ei drăcie ! am spus și, expediindu-l pe băiat, m-am apucat să caut amănunțit prin mașină.

Punga intrase ca în pămînt, cu mănuși cu tot. Să le fi pus în valiză ? m-am întrebat, negăsind altă explicație. Exclus, de la motel nu mai deschisesem valiza !

Bine, mănușile mele, să zicem, le uitasem acasă... Cu toate că aveam certitudinea că le așezasem în geamantan, și încă printre primele lucruri. Dar astea ? Astea cumpă-

rate la Murten ? Erau într-o pungă nu prea mare, din plastic, cu numele magazinului, parcă-l văd, imprimat cu albastru... O pusesem pe canapeaua din spate, între valiză și pachete, știu absolut sigur.

Aveam timp suficient, în jur era plin de *boutique*-uri, dar gîndul că voi avea din nou de făcut față privirilor unor vînzătoare stupide, ce se vor holba văzînd cicatricea, mă umplea de furie și am simțit cum îmi zvîcnește sîngele în urechi.

N-aveam încotro, am hotărît să-mi cumpăr alte mănuși, pentru că altfel riscam ca cicatricea asta groaznică să fie remarcată de foștii mei colegi de la Filarmonica „George Enescu". Or asta nu trebuia să se întîmple ! Pentru nimic în lume ! Uf, cicatricea asta groaznică, asemeni unui capăt de sfoară !...

N-am fost nevoită să aștept prea mult, în dreptul Rolls-ului s-a oprit un N.S.U. galben și din mașină a coborît un mecanic tinerel.

— S-a întîmplat din nou ceva ? m-a întrebat el după ce și-a scos cascheta, salutîndu-mă printr-o înclinare a capului.

— Mă cunoști dumneata pe mine ? l-am luat eu din scurt.

— Sigur, doamnă, a zis el, v-am schimbat becul de la lampa de poziție. La cea din stînga.

Nu-mi plăcea deloc tînărul, avea un zîmbet cu experiență și în general fața sa era de șmecheraș obraznic.

— Mie ? ! am spus eu decisă să-l înfrunt. M-ai mai văzut dumneata vreodată în viață ? !

Mecanicul a rămas un pic descumpănit — sau s-a prefăcut descumpănit — s-a uitat la mine și m-a rugat deodată :

— Fiți bună, scoateți-vă ochelarii.

Din cauza luminii puternice, îmi pusesem ochelarii de soare, însă lentilele nu erau atît de închise încît să-mi ascundă ochii. I-am scos.

— Ei ? l-am întrebat.

— Dumneavoastră sînteți, a spus ferm mecanicul.

— Aici, în fața hotelului, ai schimbat becul ?

— Nu, ați venit la service-ul nostru.

— Cînd ?

— Acum... trei sau patru zile.

Nu, ăsta era precis nebun ! Sau nebună eram de fapt eu ? Da, așa se-ntîmplă ; cînd înnebunești, te crezi singurul sănătos, nebuni sînt toți ceilalți din jur. Ei sînt nebuni, nu tu... Citisem undeva că sînt oameni care rămîn perfect lucizi, vorbesc cu limpezime, cu neașteptate nuanțe chiar, dar cînd ajung la un anumit punct... Nu, ceva nu-i în regulă... M-a rugat să-mi scot ochelarii și eu i-am scos. Dacă-mi cerea să-mi scot rochia, o scoteam și pe ea ?

— Bine, am spus dezarmată și, deschizînd portiera, i-am arătat bateria. Pune-o la încărcat, mîine dimineață o să telefonez după ea.

— Nu v-ați amintit, nu-i așa ? a insistat mecanicul.

— Nici nu știu unde-i service-ul vostru. Dar asta n-are importanță. Acum cunosc poveștile astea. Ia bateria de-aici ! i-am ordonat, punînd capăt discuției.

Problema mănușilor am rezolvat-o destul de rapid, cele de seară erau foarte frumoase, mult mai frumoase decît mănușile mele și mai ales decît cele cumpărate la Murten. Sala de concerte se găsea la cîțiva pași de hotel. Ajungînd în cameră, am zis să-mi așez întîi lucrurile în dulap, să fac apoi un duș și să încep să mă îmbrac.

Primul lucru pe care l-am văzut deschizînd capacul valizei a fost punga cu mănuși. Îmi venea să plîng, simțeam o imensă nevoie să plîng în hohote. Dar lacrimile nu curgeau, plînsul se zbuciuma undeva în mine și la suprafață nu ieșeau decît icnituri. Am rămas un timp culcată pe pat, îmi simțeam capul vidat, îmi era frig, un frig imens, pledul nu ajuta la nimic, singura soluție era să beau ceva.

Am sunat chelnerul de etaj și, în aceeași clipă aproape, am văzut frigiderul lîngă nișa ferestrei. Deschizîndu-l, am constatat, așa cum era de așteptat, că era plin cu băuturi. Coniac, de asta aveam nevoie. Am desfăcut o sticlă de *Bisquit* și, nemaiavînd răbdare să-mi torn în pahar, am dus sticla la gură. Îmi repugna sistemul ăsta de băut, abia după ce am tras cîteva înghițituri mi-am dat seama că murdărisem sticla de ruj.

Coniacul mi-a făcut bine, simțeam, material aproape, cum îmi circulă prin vene, mi-am turnat într-un pahar

și am auzit pe cineva bătînd la ușă. Era chelnerul ; i-am comandat o cafea tare. Am ridicat apoi receptorul și am cerut să mi se dea recepția hotelului *König* din Basel. Telefonista mi-a spus că mă servește îndată, în minutul următor aveam legătura și am recunoscut vocea recepționerului superstilat care mă primise alaltăieri seara.

— Fiți amabil, am început, acum două zile a locuit la dumneavoastră domnișoara Irina *Baicusi*. Uitați-vă, vă rog, în registru, a fost singură sau însoțită de cineva ?

— Nu vă supărați, nu putem da asemenea informații. Și mai ales la telefon. Adresați-vă organelor de poliție.

— Nu-nu, chiar eu sînt la telefon, Irina *Baicusi*. Cea în cauză !

— Nu înțeleg... a spus mirat cel de la recepție. Cum, dumneavoastră nu știți dacă ați fost singură sau cu cineva ?

— Ba da, știu, dar vreau să verific. Vă amintiți desigur de numele meu... V-a părut rău că n-am rămas decît o singură zi.

— Nu, eu nu vă cunosc... Duduie, a spus deodată aspru recepționerul, lăsați tertipurile astea copilărești ! Spuneți-i celui care v-a pus să telefonați să se adreseze organelor oficiale ! Și a întrerupt legătura.

Așezînd receptorul în furcă, mi-am zis că procedasem totalmente greșit ! Trebuia să întreb nu cu cine am fost, ci dacă au avut alaltăieri noapte un pasager cu numele de... Și luînd poșeta am scos nota de plată de la motelul *Croix d'Or* : bărbatul se chema Arthur Meran. „Și mai ducă-se dracului, m-am enervat eu deodată, și Meran ăsta, și cel de la *Bristol Café* !...“

Eram sub duș cînd mi-am dat seama că, de fapt, destinația călătoriei mele a putut fi foarte ușor cunoscută : eu doar telefonasem la Geneva și reținusem nu numai biletul pentru concertul Filarmonicii „George Enescu“, dar și camera de hotel. Asta presupunînd că bărbatul-de-la-*Bristol Café* nu fusese tot timpul în spatele meu. Or el — devenise clar, cît se poate de clar ! — începuse să mă urmărească încă de cînd îl așteptasem pe Albert. Sau, mai bine zis, atunci încercase să intre în legătură cu mine și urmărirea începuse cu mult mai înainte. Îmi prevăzuse pașii și, desigur, nu fusese singur

în spatele meu... Ceea ce nu înțelegeam era de ce ochii lui exprimaseră atunci atîta durere, o suferință atît de puternică... Ce viclenie !...

Am așteptat emoționată reîntîlnirea cu foștii colegi, mă temeam că David și Tîrziu vor manifesta reticențe, dar nu, ne-am spus fiecare cîteva vorbe drăguțe, după care i-am luat pe Mioara, Janine și Hosu în Rolls — Mioara îmi șoptise că Janine e colată cu Hosu — și ne-am dus să vedem un program de bar.

Recepționerul hotelului îmi recomandase *Piccadilly*, pe Rue de la Tour-Maîtresse — n-a fost rea alegerea. Le spusesem că sînt într-o călătorie prin Europa, dar continui să cînt în Statele Unite, peste cîteva luni voi întreprinde un turneu în Japonia, sînt formidabili japonezii ăștia, au cele mai mari săli de concerte din lume, apoi i-am întrebat de una, de alta din țară, despre cunoștințele comune și, dominată tot timpul de sentimentul că ceva avea să se întîmple, eram atentă la ce se petrecea în jur : fața impenetrabilă a chelnerului, cu un surîs interior, nu-mi plăcuse deloc.

— Și ce mai face Valeria ? am întrebat-o la un moment dat pe Mioara, vizîndu-l de fapt pe Tiberiu.

— Valeria s-a măritat, dar ghici cu cine ?

Nu pot suferi aceste „ghici"... Valeriei îi făcea curte Sergiu, ziaristul cu veleități de scriitor, își editase un volumaș de reportaje, ni-l dăduse tuturor cu dedicații sofisticate...

— Cu Sergiu ?

— Nuuu ! Sergiu-i un abstract în materie de femei !... Apare, dispare... Cu Ted Bantea ! Portarul echipei, nu se poate să nu ți-l amintești !

— Cu pușlamaua aia afemeiată ? ! am spus eu, nevenindu-mi a crede. Valeria cu Ted Bantea ? !

— Nu mai e pușlama !... Băiatului i-au apărut, unul după altul, două romane de succes... De critică, dar mai ales de public... Îl scrie în draci pe al treilea...

— Ted ? ! De unde pînă unde ? ! Nu-i stătea capul decît la femei ! Cum să facă rost de-o nouă „premieră" !...

— Cică simțea că există în el ceva neexprimat, ceva ascuns care încearcă să se ridice la suprafață... Aștepta într-o zi să-i vină o tipă, aia n-a venit și, fără să știe nici el cum și de ce, s-a așezat la masă și a început să scrie despre ea. În roman, fetei îi spune Paula... Și află că-i foarte reușită ca personaj.

— Formidabil ! Cine-ar fi crezut că Ted... Bun-bun, da' Valeria ce zice ? Uite, n-o văd pe Valeria măritată cu Ted. Pur și simplu nu mi-o pot imagina măritată cu el !

— Valeria e ca o pisicuță care toarce tot timpul. Mi-a spus că-i perechea ei dintotdeauna. De la facerea lumii.

— Ca să vezi !

— S-au întîlnit, asta-i tot. Este colosal să te poți întîlni !

„Da, e colosal să te poți întîlni... Cu adevărat colosal este însă să nu-i dai cu piciorul acestui fantastic noroc ! Eu nu mă-ntîlnisem cu Victor ? !..."

— Și el ? Ted ? am întrebat ca să întreb. Era undeva... juristconsult stagiar... La o întreprindere obscură...

— A făcut ce-a făcut și-a intrat în barou. Tribunalul, zice, e o mină de aur pentru un scriitor.

Hosu a început să povestească ceva despre un prieten din copilărie, care fugea mereu de acasă, o dată l-a adus înapoi miliția, în cele din urmă a ajuns marinar, și eu n-am mai adus vorba despre Tiberiu. Lucrurile cumpărate pentru mama și Ioana le aveam în mașină, n-aș fi vrut să mă întîlnesc și a doua zi cu ei. La Geneva era cald, stropisem interiorul mașinii din spray-ul cu *Jasmin-mousson*, nu știam însă în ce măsură o să facă față instalația de aer condiționat și apoi putea părea suspect că nu-mi dau jos mănușile de pe mîini, chiar dacă erau de vară. Acum, la bar, cu cele de seară, nu era nici o problemă, dar a doua zi riscam întrebări.

— Ce program aveți pentru mîine ? m-am interesat, adresîndu-mă Mioarei.

— Dimineața mergem la *Musée des instruments anciens de musique*... m-a informat Mioara și m-a întrebat dacă am văzut muzeul.

Colegii din Zürich îmi vorbiseră despre el, săli cu acustică excelentă prezentau o colecție, unică aproape prin valoarea ei, de vechi instrumente muzicale din în-

treaga lume, grupate pe familii : viole, vioare, ghitare, lăute, oboiuri, clarinete, tamburine, instrumente arhaice și exotice, piese regale, printre care orgi portative, clavecinuri ; era ilustrată cît se poate de elocvent evoluția arcușului. Majoritatea pieselor, într-o stare perfectă, erau folosite pentru concerte de muzică veche, *Ars Antiqua*, ce aveau loc într-o sală de la primul etaj. Aș fi dorit enorm să vizitez muzeul, chiar mă gîndisem la asta... Le-am spus că da, îl văzusem, fac foarte bine că se duc, ar fi de neiertat să scape o asemenea ocazie, și le-am povestit cîte ceva din cele auzite de la colegi.

— V-aș însoți cu mare plăcere, din păcate, însă, mîine trebuie să plec la Paris. Am ținut foarte mult să vă văd și, dacă se poate, aș avea o rugăminte. Le-am cumpărat mamei și soră-mi cîte ceva... niște bluze, o pereche de pantofi... o perucă... Treburi din astea... Mioara, o suni pe mama și vine Ioana la București să le ia. Vi-e greu ?

— De ce, cu mare plăcere ! Nu, Janine ? s-a adresat Mioara acesteia.

— Da, sigur, a spus Janine, dar se vedea că nu era prea încîntată. O să ia și Mircea... s-a referit ea la Hosu.

— Nu-nu, nu sînt prea multe, n-o să fie o problemă, am ținut să-i asigur și am continuat, scoțînd din poșetă un plic cu antetul hotelului *Mon-Repos* și două fotografii : O să le scriu cîteva rînduri... Că ne-am întîlnit și că le trimit mai tîrziu o scrisoare. În timp ce pregăteam plicul, Mioara m-a întrebat :

— Irina, e-adevărat c-ai vorbit la un post de radio străin ?

— Asta-i o minciună sfruntată ! O minciună murdară ! am protestat eu vehement. Cînd ? Nu este adevărat ! Acum un an și ceva m-a căutat un tip în pauza unei repetiții la *San Francisco Symphony House*... I-am spus că n-am timp, că... În sfîrșit, am făcut tot ce-am putut ca să scap de el. Îmi ceruse cîteva declarații despre succesele mele muzicale după plecarea din țară, despre *San Francisco Symphony Orchestra*... „Numai despre muzică, nimic altceva !“ m-a asigurat el, încercînd să mă convingă, și atunci i-am spus direct : „Postul dumneavoastră de radio nu difuzează numai știri, nu ? Este un post politic ! Or

eu mă găsesc aici pentru că mi s-a oferit un contract, l-am acceptat, asta e tot". Ce se spune c-am vorbit ?

— Nimeni nu știe exact ce, doar c-ai vorbit...

Tot ce voiam era să plec cît mai curînd din Geneva, orașul ăsta mare îmi crea o stare de nesiguranță teribilă. Și, Doamne, cîte erau de văzut ! Am ridicat receptorul și am rugat-o pe telefonistă să se intereseze dacă există printre abonații telefonici din Interlaken un oarecare domn Arthur Meran, iar dacă da, să-mi facă legătura cu el. Eram mai mult decît sigură că este o invenție, un nume luat la întîmplare sau de-a dreptul născocit, în nici un caz, presupunînd chiar că un asemenea bărbat există, el nu putea să susțină că dormise cu mine la motelul din Neuchâtel.

N-a trecut mult și telefonista mi-a comunicat că la Interlaken sînt trei Arthur Meran, să-i spun dacă știu numele străzii pe care locuiește cel care mă interesează pe mine. Nu știam, citisem în registru doar „Arthur Meran. Interlaken" și literele începuseră să-mi joace sub ochi ca trase de sfori.

Mai aveam de lămurit ceva. Cînd am fost gata de plecare, am cerut la recepție să telefoneze după bateria Rolls-Royce-ului și am coborît să achit nota camerei, hotărîndu-mă să fiu cît se poate de calmă, indiferent ce urma să se întîmple. Voi înregistra și atît.

Nota nu mi-a furnizat nici o surpriză, era trecut doar tariful camerei pentru o singură noapte, convorbirea telefonică cu *König Hotel* și coniacul băut din frigider, iar la mașină totul părea să fie în ordine. Instalația de aer condiționat funcționa, mai mult decît atît, motorul a pornit la prima răsucire a cheii.

Ceva inexplicabil, ca o forță căreia nu-i poți rezista, m-a făcut deodată să cobor de la volan și, încuind portiera, să mă îndrept în direcția parcului care începea peste drum. Portarul mă sfătuise să-l vizitez, îmi spusese că este celebrul parc *Mon-Repos*, de la el își trăgea și hotelul numele, dar nu parcul mă atrăsese, ci o dorință teribilă să provoc.

Parcul era într-adevăr foarte frumos. Așezat în terase, care porneau chiar de pe malul lacului Léman, oferea o priveliște magnifică, diversitatea speciilor de arbori și a plantelor decorative impresiona... Toate acestea le-am constatat doar, ele n-au avut darul de a mă emoționa cîtuși de puțin. Un singur lucru mă interesa : ce se întîmpla în lipsa mea la mașină, Rolls-ul era tot timpul în fața ochilor mei.

N-am rezistat prea mult. Cînd m-am întors, am găsit un alt mecanic decît cel de ieri, așteptîndu-mă cu acumulatorul alături. Deschizînd portiera, mi-am îndreptat privirile drept spre pedala de accelerație — locul de sub ea era gol. I-am cerut tînărului să pună acumulatorul jos, lîngă canapeaua din spate, iar după aceea să mă conducă, el înainte și eu după el, cu mașina, la service-ul lor.

Ne-am oprit la al doilea colț de stradă, atelierul era foarte curățel, m-am dus direct la birou și, adresîndu-mă funcționarei de aici, i-am cerut să caute copia bonului care mi-a fost eliberat acum cîteva zile pentru schimbarea unui bec la una din lămpile de poziție.

— Cel puțin așa mi-a spus electricianul dumneavoastră și eu doresc să mă conving.

— Îndată, doamnă, s-a arătat ea cît se poate de amabilă. Ce marcă de mașină și pe ce nume ?

— Rolls-Royce, Irina Băicuș ! și am adăugat : Nu vă vin în fiecare zi Rolls-Royce-uri la reparat !...

— Da, sigur, o să fie ușor de găsit.

— N-ar fi bine să-l chemați pe electrician ? Ar putea să vă dea o mînă de ajutor. Mi-a spus că a înlocuit chiar el becul.

— Michel este astăzi bolnav. A telefonat maică-sa că nu poate veni la lucru, are febră.

Nu mi-a plăcut povestea cu febra, mai ales că funcționara nu dădea deloc peste copia bonului. La un moment dat, s-a oprit remarcînd ca pentru sine :

— Un Rolls, dar pe numele de Gretti King, și a dat să continue răsfoirea bonierului.

— Stați nițel ! am strigat și am întrebat stupefiată : Gretti King ? Vreau să văd ! i-am cerut și i-am luat bonierul din mînă.

Dumnezeule ! Pe copie scria negru pe alb : „Gretti King, Rolls-Royce Excalibur". Apoi : „Schimbare bec lampă de poziție", iar mai jos era trecută suma de 10 franci. Nu mai știam ce să cred, un tremur nervos mi-a străbătut întreg corpul și din nou m-am simțit apăsată de o neliniște confuză și irezistibilă, ca și cînd numele acesta ascundea o teribilă, o groaznică amenințare.

— Ce s-a întîmplat, doamnă ? Vi-e rău ? am auzit-o pe funcționară întrebîndu-mă cu voce speriată.

— Nu-nu, am negat.

— Dar sînteți foarte palidă ! a insistat ea : Cine-i Gretti King, o cunoașteți ?

— Prima dată aud... Nu, am avut o durere... am disimulat eu. Gata, a trecut. Și am continuat, înmînîndu-i bonierul : Bine, vă mulțumesc, sînt lămurită : electricianul a mințit. Nu eu am fost la dumneavoastră, ci această Gretti King ! Și n-am mai stat să ascult scuzele funcționarei.

Am oprit după prima intersecție și am întrebat un puști ce trecea prin dreptul mașinii pe unde s-o iau ca să ies la autostradă. S-a oferit să-mi arate, spunîndu-mi că merge în aceeași direcție. Nu eram prea convinsă, cred că dorea pur și simplu să se plimbe într-un Rolls-Royce, și cum eu simțeam acută nevoie de prezența cuiva, de-o prezență nevinovată, i-am spus să urce. A fost cît se poate de bucuros.

— La al doilea colț virați la stînga și ieșim în Rue Chateaubriand, m-a condus el.

— Da' cine a fost Chateaubriand știi ? l-am întrebat, vrînd să ies de sub obsesia numelui de Gretti King ; puștiul avea o mutrișoară simpatică, în cap îi jucau ochii inteligenți și vioi.

— Ei, cum să nu știu ? ! Puțin mai încolo e un obelisc cu chipul scriitorului. Chateaubriand a locuit la Geneva.

— După cum văd, cunoști orașul ca pe buzunarele pantalonilor tăi !

— Am spus eu asta ? !

— Așa am avut impresia cel puțin.

— Îl cunosc mult mai bine, a zis el zîmbind strengărește. În vacanță lucrez comisionar la un hotel...

— Şi n-ai vrea să mi-l arăţi şi mie ? O jumătate de oră, să zicem.

— Într-o jumătate de oră nu puteţi vedea nimic. Atît durează să ieşiţi la şoseaua ce dă în autostradă.

— Dar, după părerea ta, cît timp ne-ar trebui să vedem din maşină lucrurile cele mai deosebite ? Palatul Eynard, catedrala Saint-Pierre, să mergem pe bulevardul Mont-Blanc...

— Trei-patru ore cel puţin.

— Şi ai timp ?

— Am.

Şi Roger, cum îl chema pe puşti, pentru că tot ne aflam în cartierul de pe malul drept al lacului, mi-a arătat Palatul Naţiunilor, clădirea în stil Renaştere a muzeului de porţelanuri *Ariana*, m-a dus pe Quai du Mont-Blanc, ce bordează lacul, oferind admirabila privelişte a Alpilor ; de aici, trecînd peste splendidul pod Mont-Blanc, denumit aşa pentru că de pe el poate fi văzut în toată splendoarea sa „regele munţilor", cum i-a spus Roger, am ajuns pe malul stîng al Lémanului, străjuit de Monumentul Naţional, ridicat în cinstea admiterii Genevei în Confederaţia Helvetică.

— Uitaţi-vă : acolo, în spate, mi-a arătat el, începe „grădina engleză", cu un orologiu floral foarte frumos. E locul de promenadă pe marginea lacului.

Am intrat în Vechiul Oraş. Am trecut prin Place du Rhône şi Place Neuve, dominată de statuia ecvestră a generalului Dufour, şi unde, alături de clădirile Teatrului şi a muzeului *Rath*, se găsea *Conservatoire de musique*, am admirat Palatul Eynard şi catedrala Saint-Pierre şi, în cele din urmă, am ajuns pe Grand-Rue, una din străzile cel mai bine conservate din vechea Genevă. În prelungirea ei, Rué de la Cité ne-a coborît în pantă rapidă spre Ron şi puştiul a ţinut neapărat să mă scoată la Muzeul automobilului, asigurîndu-mă că acesta deţine o colecţie unică în lume, cu peste 120 de modele, în perfectă stare de funcţionare, şi care participă mereu la cursele destinate celor mai vechi maşini.

Îmi trebuiau bani lichizi, l-am rugat pe Roger să oprim la o bancă. Economiile mele se subţiaseră destul de serios, mă furaseră în spelunca aceea din Basel, fusesem

jecmănită la motel, plătind trei nopți în loc de una, domnul Lampe era doar ca înfățișare *gentleman*, în rest un pungaș ordinar, dacă nu și mai rău. Ieșind din clădirea băncii, m-am îndreptat spre cabinele cu telefoane automate, să sun la motel.

De fapt, hotărîrea o luasem nu la vederea cabinelor, ci mult mai înainte, încă în timp ce treceam peste podul Mont-Blanc. Am căutat în poșetă, nota de plată de la *Croix d'Or* avea trecut sub antet numărul telefonului, dar spre stupefacția mea nota nu mai era în poșetă. Ca să mă conving definitiv, am căutat din nou, de data aceasta cît mai sistematic cu putință, făcînd eforturi să rămîn calmă și mai ales să opresc tremurul mîinilor. N-am găsit nota. Nu, n-o uitasem pe ghișeul recepției, știam nu numai că o împăturisem și o băgasem în poșetă, dar chiar și în ce compartiment anume — în buzunarul pentru oglindă. Și asta pentru că scrisesem pe spatele notei numele bărbatului cu care, zice-se, *am dormit* la motel. Îl chema Meran. Arthur Meran. După ce am sunat de la *Mon-Repos* la *König Hotel*, ca să verific dacă nu dormisem *și acolo* cu acest Meran, am luat poșeta și am scos din ea nota de plată... Așa am și reținut numele de Meran. Da, Arthur Meran. Că am băgat-o la loc sînt absolut sigură. Am băgat-o din nou în buzunarul pentru oglindă. Doamne, oare ce se întîmplă ? De ce să mi-o amintesc numele străzii pe care locuia acest Meran ? Dacă *dormisem* cu el, aveam acest drept !...

Roger m-a scos la Palatul Wilson, fostul sediu al Ligii Națiunilor, ocupat în prezent de Biroul Internațional al Educației și de Institutul Jean-Jacques Rousseau, și mi-a amintit cu mîndrie că autorul „Contractului social" este născut la Geneva, casa poartă o placă comemorativă. De pe Quai Wilson, care se transforma apoi în Avenue de France, puteam să ies direct în șoseaua ce duce la autostrada Geneva—Lausanne și m-am despărțit cu părere de rău de Roger.

N-aveam altă alegere, trebuia să fac cale întoarsă spre Lausanne, pentru că cealaltă șosea, de pe malul opus al lacului Léman, străbate o porțiune din teritoriul Franței și abia apoi reintră în Elveția. Drumul n-ar fi fost mai scurt și mai ales era inacceptabil pentru mine din cauza

controalelor vamale. Abia aşteptam să reintru în regiuni muntoase, de la Lausanne aveam să urmez şoseaua spre Vevey—Montreux, iar de acolo, pînă la Interlaken—Zürich, drumul trece prin versantul nordic al lanţului alpin.

Ştiusem dinainte c-o să opresc în primul loc unde aş putea rămîne cîteva minute singură, ferită de priviri străine. Ceea ce voiam să fac era de-a dreptul peste puterile mele ; cînd am coborît din maşină, un tremur nervos mi-a cuprins întreg corpul, am simţit fruntea acoperindu-se de o transpiraţie rece, dar m-am îndreptat atît de hotărîtă spre portbagaj, încît dacă în clipa aceea cineva ar fi îndrăznit să mă oprească din drum, i-aş fi crăpat capul.

Deschizînd capacul, mirosul m-a izbit drept în faţă. Am vrut să duc mîna la nas, ea nu m-a ascultat însă şi s-a înfipt ca o gheară în carpeta în care era înfăşurat cadavrul, trăgînd cu putere de ea. N-am rezistat, am început să vomit şi, trîntind capacul la loc, am fugit la marginea şoselei.

„Dumnezeule ! mi-am spus, dar eu am mai văzut undeva carpeta asta de pluş ! Desenul ei îmi este cît se poate de cunoscut ! Dar unde, unde am văzut-o eu oare ?“ Numai că în loc să găsesc un răspuns, mi-am adunat toate forţele şi m-am dus din nou la portbagaj. Am deschis capacul, duhoarea mi s-a părut acum de nesuportat, mi-a venit iar să vomit, ceva dincolo de mine m-a făcut să rămîn însă locului, am tras aer în piept de cîteva ori şi în cele din urmă am smuls din buzunarul hainei portvizitul cu acte.

Eram aproape sigură, gîndul acesta mă chinuise de mult, n-aş putea spune cu exactitate de cînd, dar în clipa în care proprietarul motelului mi-a spus că am fost însoţită de un domn şi i-a precizat şi numele, gîndul a devenit obsesie : cadavrul aparţinea în adevăr lui Arthur Meran, din Interlaken, Rugenparkstrasse 47. La citirea numelui din paşaport, un fior rece şi pătrunzător ca un cuţit, un fior de gheaţă mi-a străbătut întreg corpul, instalîndu-se lîngă inimă, pe care o atingea la fiecare bătaie cu vîrful lui ascuţit. Nu mai era vorba de un nume oarecare, trecut într-un registru, numele acesta era mai concret decît însuşi cadavrul !

XII

Pentru că tot oprisem să iau benzină, am băut o cafea la același restaurant-pasarelă și m-am grăbit să cobor. O speranță nemărturisită mă îndemna să ajung încă pe lumină la Interlaken. Mă uitasem pe hartă, distanța nu era prea mare, vreo două sute și ceva de kilometri, dar drumul era foarte greu, sinuos, în serpentine continue, șoseaua se ridica la peste 1500 metri.

Îndreptîndu-mă spre Rolls, m-am oprit ca trăsnită: înăuntru se afla Victor. Nu, nu era Victor, dar cum ajunsese în mașină tipul ăsta blond, cînd eu, la plecare, verificasem fiecare portieră ? Și ce poziție insolentă ! Nu numai că rabatase spătarul și se tolănise în fotoliu cu mîinile după cap, dar ridicase și picioarele, așezîndu-le în cruciș, cu o impertinență nemaiîntîlnită, pe torpedoul bordului !

Am strîns din dinți, m-am stăpînit și, în timp ce mă apropiam de mașină, mi-am propus să mă așez calmă la volan și să-i arăt, fără să spun un cuvînt, ușa. Văzîndu-mă descuind portiera, a dus impasibil două degete la frunte, în semn de salut. Gestul ăsta m-a scos din sărite.

— Ascultă, domnule, ce-i cu dumneata în mașină ? Și cum ai intrat ? l-am întrebat răstit și am observat că fuma o țigară din pachetul meu de *Marshal*.

— Pe ușă, a răspuns el calm și fără să-mi acorde nici o atenție.

— Ușa a fost încuiată ! De unde ai făcut rost de cheie ?

— Cheie, de ce ? s-a mirat el și a scos mîna pe fereastră, adăugînd : Geamul era derulat, am tras siguranța și asta a fost tot. Îmi place mașina, e nostimă !

— Uite o descoperire fantastică ! Domnule, te rog coboară imediat, altfel apelez la poliție ! am zis energic și i-am făcut semn să iasă.

Nici nu s-a sinchisit, continua să stea cu mîinile sub cap.

— Pun prinsoare, *surioară*, că n-ai să faci o prostie ca asta ! și în colțul buzelor i-a înflorit un zîmbet ironic. Te știam fată deșteaptă !...

Pentru o clipă am rămas stupefiată ; revenindu-mi, am încercat să parez :

— Nu mai spune ? Te pomenești c-om fi și cunoștințe ? l-am întrebat, gîndindu-mă că începuse partea a doua a programului, care debuta cu tipul acesta, și am hotărît să mă arăt cît mai stăpînă pe mine.

— Vechi ! Cunoștințe bune și vechi ! și s-a întins dezmorțindu-și umerii.

— Nu cumva te-ai și culcat cu mine ?

— Nu, asta nu, dar nu mi-ar displace. Ia-o drept compliment !...

— Partea proastă cu complimentele este că cei care le fac așteaptă să li se răspundă la fel ! am zis, zîmbind sarcastic.

— Ești omu' meu, surioară, întotdeauna am fost de această părere ! Ha-ha, știam eu că nu ești adepta conversației în capsulă și-mi pare bine că nu te-ai schimbat !

— Deci ne cunoaștem ?

— Și încă bine, ți-am zis. Știam c-ai aterizat undeva în Europa, dar că ești în țara asta binecuvîntată de Dumnezeu, nu bănuiam.

— Bun, acum știi... Uite ce-i, am un defect : fac alergie la impertinență. Dă jos picioarele ! Și-apoi explică-mi de unde mă cunoști și de ce-ai pătruns în mașină !

— *O. K. !* a spus, și-a adunat picioarele de pe torpedoul bordului și a întins mîna după pachetul meu de țigări, explicîndu-mi : Mă servesc din astea, pe-ale mele le-am terminat.

Am așteptat să-și aprindă țigara, nu arăta că se grăbește prea tare. Curios, el nu-mi displăcea. Semăna neverosimil de mult cu Victor, avea aerul lui, numai că trăsăturile feței erau mai aspre, mai dure, ochii mai leneși parcă, dar tot albaștri, părul tot blond. Ceea ce nu înțelegeam era cum de pătrunsese în mașină — să fi uitat în adevăr geamul derulat cînd am vorbit cu benzinarul ? —, de unde îmi știa numele și mai ales de ce era atît de sigur că nu voi apela la poliție. Și totuși ceva nedefinit, dar dominant, ca o senzație acută, îmi spunea că bărbatul

acesta n-are nici un amestec în cele ce mi se întîmplaseră pînă atunci. Am repetat întrebarea :

— Pot să știu de ce-ai pătruns în mașină ?

— Cum să nu, asta și intenționam... Să navigăm împreună spre Andermatt. Mașina, am văzut, e înregistrată la Zürich... Partea asta de autostradă, am impresia, într-acolo duce... Asta-i la mine — mă dau în vînt după ghețari. Iar lîngă Andermatt e marele ghețar al Ronului, cine n-a auzit de el ?! Șoseaua se cațără pînă-n burduhanu' lui, *Grimselpass, Furkapass* sînt celebre !

— Numai că eu nu merg prin Andermatt, — e drumul mai lung — ci prin Interlaken—Luzern.

— Bun și pîn' la Interlaken, n-am nimic împotrivă.

— Poate am eu împotrivă ?! Asta nu te-ai întrebat ? Te rog frumos coboară, ca să nu apelez la poliție !

— Pe-o mie de franci contra unu că nici nu te gîndești la una ca asta !

— Ești chiar atît de sigur ? Pe ce te bazezi ?

— Pe faptul că fraierii ăștia de elvețieni nu vor în nici un chip să se inspire din libertățile americane ! La dracu, portul armelor de foc e interzis aici !

— Și ce-i cu asta ? Nu înțeleg...

A zîmbit ironic și a scos din cutia bordului un pistol pe care îl apucase de vîrful țevii, servindu-se de batistă.

— Dacă nu mă-nșel, obiectul ăsta drăguț face „pac". Iartă-mă, nu pot să sufăr impresiunile mele pe scuipătoare de gloanțe ! Am și eu o idee fixă !... Ce să fac ?! Și a dat drumul pistolului la loc în cutie.

Eram atît de uluită, încît n-am fost în stare să scot cîteva minute o singură vorbă. Stăteam și mă uitam fix spre cutia din care scosesem aseară, înainte de-a intra în localul de noapte, un pachet de *Marshal* — pistolul nu fusese acolo. Mai mult, mă uitasem chiar în interiorul cutiei, să văd dacă mai rămăseseră țigări de rezervă, și constatasem că mai aveam un pachet. Pachetul din care fuma tipul de lîngă mine, picat el știe de unde. Dar dacă tocmai el a pus pistolul în cutie ? De ce n-ar fi omul bărbatului-de-la-*Bristol Café ?!* Mi-am răspuns că nimeni nu avea de unde să știe că mă voi opri la restaurantul-pasarelă, să beau o cafea.

— Dumneata de unde vii ? m-am trezit întrebîndu-l.

— De nicăieri. De nicăieri nu vin, nicăieri nu mă duc. Din mine însumi vin și vreau să mă uit la oameni și la gheţari. Nu pornim odată ? Hai, lasă-mă să conduc, văd că nu ești în apele tale. Te-a debusolat vederea pistolului, iar asta nu-i în regulă, violonisto !

— De unde știi că sînt violonistă ? De unde ? l-am întrebat cu tremur în glas și m-am surprins ștergîndu-mi transpirația de pe frunte cu un gest mașinal.

— Ți-am zis doar că sîntem vechi cunoștințe ! a spus zîmbind enigmatic.

L-am privit tăcută, cu senzația că nu fac efortul care ar trebui ca să-mi amintesc cu exactitate cine-i acest om.

— Nu, vorbesc serios : de unde știi că sînt violonistă ? am insistat.

— Îți spun pe drum, n-are rost să stăm aici, cu soarele ăsta în cap. *O.K.* ? Și pentru că ai pantaloni foarte sinceri, a continuat el, făcînd un semn din cap spre picioarele mele, iar eu nu vreau să conversez tot drumul cu ei, lasă-mă să conduc. Asta în cazul în care nu mai ai vreo îndoială că în starea în care te găsești nu ți-ar fi prea greu să transformi Rolls-ul ăsta splendid într-o grămadă de fiare ! Hai !... Și, ieșind din mașină, mi-a întins mîna pentru a mă ajuta să trec direct în fotoliul pe care îl ocupase pînă atunci.

M-am supus. Nu știa că în starea asta, de multe ori chiar mai groaznică, conduceam mașina de patru zile.

În timp ce se așeza la volan am simțit nevoia să beau ceva tare.

— Nu vrei să cumperi o sticlă de *whisky* de sus ? l-am întrebat, arătînd spre restaurantul-pasarelă.

— Ca să pleci cu lucrurile mele ?

Am tresărit, gîndindu-mă că umblase în portbagaj.

— Care lucruri ? m-am mirat.

— Nu stai prea bine cu nervii, fetițo !... a zis și, demarînd, a arătat spre spate.

M-am uitat, o geantă de voiaj albastră se odihnea, ferită vederii, între spătarul fotoliului de la volan și canapeaua din spate.

— Vra să zică ți-ai instalat și bagajul ?! Întotdeauna ochești atît de precis ?

— Nu, dau și-n gropi. Eu asta și fac, învăț să nu dau. Cît mai pot fi elev... Cu tine n-am dat, tu ești perechea *Berbecului*... Nativele din *Balanță* sînt perechile ideale pentru cei din *Berbec*.

— Ei, asta-i !... De unde știi că sînt din *Balanță* ?

— Am știut de cînd am intrat în mașină, de cînd am simțit miros de iasomie. Porți inel cu smarald, lucrat în aramă...

— Prostii ! l-am întrerupt. Spune-mi de unde mă cunoști ca violonistă ?

— Poate că numele de Willy Collon îți spune ceva... Dacă da, atunci, crede-mă, am dreptul să fiu proprietarul lui. Nu întotdeauna demn, dar asta-i deja altceva.

— Criticul muzical de la *San Francisco News* ? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Fost la *San Francisco News* ! și a izbucnit în rîs. Mai ții minte prima cronică după ce-ai cîștigat la Montreal ? Mi-a cerut Heeb și am scris. Știu, știu toată povestea... O știu chiar mai bine ca tine... Nu-ți mai ascunde cicatricea...

— Domnule...

— Zi-mi Willy, surioară, sau Wic, cum îmi spun amicii. O. K. ?

De cînd mă despărțisem de Victor nu răspunsesem niciodată *O. K.*, cu toate că, în special în Statele Unite, fusesem mereu întrebată așa. Pur și simplu nu puteam să pronunț. Am zis da, așa o să-i spun, este incredibil cum ne-am întîlnit.

Nu mi-a răspuns, a început să cînte cu voce scăzută o melodie veselă :

În zarea arsă de soare,
O fată așteaptă pe-o culme de deal,
Murgul de-alături tresare,
Din vale se-aude un tropot de cal.
Di, călușule, di,
Di, călușule, di !...

După festivitatea de gală mă trezisem cu un coș superb cu flori și o carte de vizită pe care scria doar atît : Hubert Heeb, iar pe verso : „O să-mi facă plăcere să vă întîlnesc

mîine, la ora unu, în holul *Royal-Hotel*-ului". Am arătat cartea de vizită concurentului canadian, de origine vag franceză, un violonist excelent, dar care lucrase cu un profesor obscur din Toronto, acesta a scos un foarte expresiv „Olalaa !" și a început să-mi explice că-mi pusese Dumnezeu mîna în cap. Heeb era proprietarul lui *San Francisco Symphony Orchestra* și conducea una din cele mai mari agenții de impresariat din America.

A fost punctual. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o înfățișare sportivă, am crezut că o să mă invite în restaurant... Nu, toate acestea au început mai tîrziu. Mi-a întins mîna, privindu-mă scurt în ochi, s-a așezat în fotoliul de alături și a intrat direct în subiect. Din cîteva cuvinte mi-a propus un contract pentru o lungă serie de concerte în Statele Unite, Canada și America Latină, ce urmau să aibă loc pe timpul a două stagiuni, și mi-a întins un text care părea tipărit. Mi-am văzut numele, suma, în josul paginii locul pentru semnătură... „O să fiu sincer, a continuat el. Vi se oferă o șansă poate unică în viață... Nu trebuie să vă spun, știți și singură, patria muzicii este astăzi America. A fost Viena, apoi Parisul... Acum este de mult America. Săli cu peste cinci mii de locuri... Numai japonezii ne mai pot concura. Condițiile contractului sînt cît se poate de avantajoase... De fapt vă ofer șansa de-a cuceri America. Iată cronicile ce vor apare mîine în două din cele mai mari ziare americane, ca și în *Montreal Times*, în cazul în care sînteți de acord să semnați contractul." Și mi le-a așezat în față. „Aruncați-le o privire !" m-a îndemnat. Cronicile erau scrise pe marginea concursului de la Montreal, dar subiectul eram eu și ele erau cît se poate de elogioase. Subtil-elogioase. Una din ele purta semnătura lui Willy Collon. „O să fiu din nou sincer, a reluat Heeb : Sînteți un talent... poate chiar un mare talent... Tot ce vă lipsește este ca cineva să deschidă drum aripilor dumneavoastră. Publicul trebuie îndrumat... a spus el arătînd spre manuscrisele cronicilor. Ajutat să înțeleagă... Aveți timp să reflectați, să zicem, pînă la ora cinci după-amiază... Gîndiți-vă..." Nu, nu voiam să mă gîndesc, nu voiam să mă gîndesc la nimic, în urechi îmi răsunau cuvintele mamei : „Irina, tu ești dată muzicii ! Ești frumoasă, frumusețea trebuie s-o folosești ca pe-o armă ! Iar

cînd ai să devii celebră, undeva, la Paris sau la Londra, ai să poţi să-ţi alegi bărbatul cel mai potrivit intereselor tale. Talentul tău excepţional îţi interzice să iubeşti pe altcineva în afară de tine !" Victor nu mai era... Da, Victor nu mai era. „Sînt de acord", am spus, i-am cerut stiloul şi am semnat contractul.

În aceeaşi zi am zburat la San Francisco, iar în dimineaţa următoare mi-a fost prezentat planul de concerte, dacă îi pot spune astfel. Nu m-a neliniştit prea mult. Cu excepţia Concertului de Prokofiev, pe care îl învăţasem recent, celelalte erau „rodate". Dar nu asta era important, ci altceva : în prima lună aveam programate douăzeci şi două de concerte sau recitaluri, adică două concerte la trei zile. Am intrat în panică. M-am calmat, am pus mîna pe vioară, pînă la prînz am trecut în revistă patru din cele nouă concerte din primele două săptămîni... M-am liniştit. Primul concert îl aveam la Dallas, apoi la Houston, după care urma să cînt la New York... Am ştiut de cînd eram elevă a Liceului de muzică ce înseamnă un concert, ce înseamnă o zi sau mai multe înaintea concertului, ce are de făcut un om cu o vioară în mînă cînd se află în faţa a cîteva sute sau mii de perechi de ochi şi urechi... ştiam ce înseamnă să ai trac... Am cunoscut de timpuriu, poate prea de timpuriu, senzaţia de aventură pe care o încearcă orice artist pe podiumul de concert, cînd ştii că treaba pe care o ai de făcut seamănă cu o lovitură de karate... O concentrare maximă într-o fracţiune de timp limitată... Numai că această concentrare era infinit mai complexă decît a unei simple lovituri de karate, iar timpul, departe de a fi o fracţiune de secundă, era... multe, multe zeci de minute.

— Wic, l-am întrebat, cine a pus la cale tot ce mi s-a întîmplat atunci ? Cu lama... cu pachetele de ţigări... Obrist ?

— Eşti o fată sagace, surioară ! a zîmbit el ironic. Ca să ai oameni care să lucreze pentru tine, să-i pui să facă o treabă ca asta, îţi trebuie bani, nu jucărie !

— Dar atunci cine ? Heeb ?

— Uite o întrebare care mă face să mă simt inteligent ! a rîs el.

— Atunci cine ? Şi de ce, Wic, de ce ? Spune-mi, ai zis că ştii : cine ? Şi de ce ?

— Dar care-i adevărul celor petrecute cu Obrist ? Am un chef teribil s-aud mai întîi povestea cu Obrist. Grozav îmi plac poveștile astea cu unii care luptă și cu picioarele și cu dinții pentru fiecare felioară din acest imens imperiu al succesului ! Sînt gata, ascult.

Aducerea mea la *San Francisco Symphony Orchestra* a constituit o lovitură pentru californian și cu timpul rana a început să doară tot mai mult și mai mult : „Viitoarea stea de primă mărime", cum îl denumiseră cronicarii, începuse să pălească, cronicile cele mai bune le aveam acum eu... Obrist nu arăta, bineînțeles, că-mi poartă pică. Dimpotrivă, era cît se poate de prevenitor. Mai mult, aveam aproape certitudinea că mă place ; unei femei nu-i este prea greu să-și dea seama cînd un bărbat are un sentiment pentru ea. Mă căuta mereu cu privirea, nu o dată ochii lui mari, melancolici au încercat să spună ceea ce el nu îndrăznea.

Spre ghinionul lui, în plin sezon muzical, a făcut la schi o dublă fractură la piciorul drept. Dispărînd un timp, am putut să mă afirm și mai puternic. A revenit și privirile lui au devenit și mai insistente. Era un băiat foarte bine făcut, numai cu doi ani mai mare decît mine, dar el auzise probabil că sînt protejata lui Heeb ; neștiind cum voi reacționa, se temea să întreprindă ceva, aștepta să-l încurajez cu o privire, cu un gest...

În același timp însă se folosea împotriva mea de simpatia, chiar afecțiunea care i-o purta Leo Egger, dirijorul-șef al orchestrei. Îmi șoptiseră și unii colegi, simțisem și eu la Egger o adversitate din ce în ce mai pronunțată, și într-o zi, făcîndu-mi loc spre fumoar și ajungînd în dreptul lui Obrist, m-am oprit lîngă el și i-am pus mîna cu căldură pe braț. A fost prima încurajare. Au urmat altele... Voiam să-l atrag într-o cursă, dar de fapt cădeam în a lui.

Era perioada de la San Francisco, Heeb îmi închiriase un apartament la etajul 28 al unui bloc în apropierea oceanului, munceam foarte intens, rar ieșeam undeva. Heeb nu se putea afișa cu mine, era cunoscut în oraș și toată lumea știa că soția lui e paralizată în pat.

Trebuia să cînt cu Obrist *Concertul pentru două viori* de Bach, lucram tot timpul, și în sală, și acasă, dar deodată m-am trezit înlocuită de Egger cu Peter Haller, adus de la Detroit. Aparent, Egger avea perfectă dreptate : „Ei nu

fac altceva decît să se umbrească unul pe celălalt, or nu acesta este interesul nostru !“ îi spusese el lui Heeb.

Obrist era un tehnician aproape desăvîrşit, şi el punea un mare preţ pe detaliile de digitaţie şi arcuş — atribute, după părerea mea, exterioare, demonstraţii de virtuozitate — se baza pe agilitatea şi forţa degetelor sale, agilitate şi forţă pe care eu nu le posedam ca el. Mă interesa expresia, adîncimea ei, prin interpretare voiam să emoţionez, să transmit sălii frumuseţe, s-o oblig să uite partea tehnică a execuţiei, să-i dau sentimente, adică muzică... nu textul, ci ideile. „Irina, îmi spusese într-o zi doamna Crevedia, chiar în primul an de liceu, gîndeşte-te tot timpul la cuvintele lui Enescu : «O lucrare cîntată fără accente este asemenea unui robinet care curge».“ La Conservator, profesorul Ursu tot pe expresie, pe forţa emoţională insistase : „Fiecare notă trebuie să aibă o semnificaţie, secretul fiecărei bucăţi este înăuntrul şi nu în afara ei“. M-a învăţat să caut, să adîncesc scriitura, să descopăr semnificaţiile ei, ca apoi să le pot nuanţa. Iar pentru a ajunge aici, m-a pus să citesc biografii, să le raportez la epocă, să pătrund în viaţa marilor compozitori, să le descifrez gîndurile, ideile, sentimentele, intenţiile care i-au condus la crearea lucrărilor respective.

— Spune-mi, Wic, cum cîntam eu ? Spune-mi părerea ta sinceră.

— Sinceră ? Expresiv. Captivai sala prin autenticitatea interpretării. Interpretarea ta era uluitor de sinceră, de directă... de autentică. Discursul tău avea întorsături de expresie singulară. Emoţionai — asta era marea ta calitate.

— Pentru că încercam să mă identific întotdeauna cu autorul interpretat, să-i trăiesc emoţia şi s-o exprim cît mai fidel.

— Da, cîntai cu o mare căldură. Şi căldura asta iradia sala. Băgai sala în priză.

— Atunci, Wic, de ce nu m-au lăsat să cînt cu Obrist ? Eu trebuia să cînt cu Obrist *Concertul pentru două viori* de Bach, şi nu Peter Haller !

— Am auzit. V-aţi fi trimis la *colţ* unul pe celălalt. Obrist prin viteză şi tehnică...

— Exhibiţie tehnică ! am ţinut să precizez, dar Wic a continuat :

— ...tu prin sensibilitatea interpretării.

— Obrist se adresa spectatorilor din sală, eu auditorilor ei !

— Ești rea.

— De ce ? ! Din virtuozitate Obrist făcea un scop ! Mă pregătisem atît de intens, muncisem atîta și mai ales îmi ieșeau atît de bine intrările... Eram a doua solistă, după *tutti* orchestral din Partea întîi, *vivace*, trebuia să expun ideea melodică de bază... M-au înlocuit cu Peter Haller și, bineînțeles, înlocuirea aceasta a fost inspirată de Obrist. El îi sugerase lui Egger să-l aducă pe Haller.

Nu m-am arătat afectată, am lăsat să treacă un timp și într-o zi Obrist mi-a propus să ne întîlnim. I-am spus că nu pot ieși în oraș, să vină seara în jurul orei șase la mine, dar înainte de-a pleca de-acasă să-mi dea un telefon. În ochii lui s-a aprins pentru o clipă o lumină de satisfacție, repede cenzurată, și am crezut că el se și imaginase la mine în pat.

M-a sunat la șase fără un sfert și mi-a zis că este foarte aproape de mine. „Bine, urcă", am acceptat și, fără să las receptorul din mînă, am telefonat la club, unde știam că-l pot găsi pe Heeb. „Nu ți-am spus pînă acum nimic, i-am mărturisit, pentru că n-am vrut să ai impresia că te montez împotriva lui Obrist. Acum însă lucrurile au ajuns pînă dincolo de limită ! M-a sunat cu cîteva minute în urmă, mi-a zis că mă iubește, știe că trăiesc cu tine, dar că n-am pentru tine nici un sentiment, vrea să aibă o convorbire de clarificare cu mine... Avea o voce exaltată, mi-a spus că nu-i pasă de nimic. Ce fac ?" „Primește-l, vin îndată să lămurim lucrurile."

Nu mi-a plăcut acest „să lămurim lucrurile", sunase ca un fel de amenințare care mă putea privi și pe mine. Eram îmbrăcată foarte ușor, mi-am pus imediat pantalonii de stradă și o bluză. Ceea ce m-a surprins foarte mult a fost că Obrist nu s-a speriat și nici măcar n-a tresărit cînd s-a auzit ușa. S-a ridicat din fotoliu și a rămas tăcut în picioare, cu privirile ațintite în podea. „Ce dorești, Obrist ?" l-a întrebat Heeb intrînd în hol. „Nimic, domnule... Atîta doar că nu-mi place cînd oamenii de bună-credință sînt trișați atît de murdar !"

Heeb i-a zis că poate să plece, apoi mi-a povestit că Obrist i se plînsese de multă vreme lui Egger că eu îi fac mereu avansuri și că, în cele din urmă, l-am chemat la mine, spunîndu-i că el, Heeb, o să fie la club. „În primul rînd, am zis, dacă ar fi așa, nu ți-aș fi telefonat că Obrist ucă la mine. Apoi eu n-am avut deloc certitudinea că ai să fii la club — am sunat acolo la întîmplare — mi-ai promis că o să vii la cinci să mă iei și că, în sfîrșit, azi o să mergem la Berkeley. Nu mi-ai promis tu că azi o să mergem la Berkeley ? !"

Asa am ieșit din situație. Hubert îmi promisese într-adevăr, fusese și acesta unul din motivele care mă făcuseră să-i cer lui Obrist să mă sune înainte de-a pleca de acasă, dar eu știusem că Heeb nu se va ține de cuvînt : renunța greu la orele lui de club și mai ales se eschiva să meargă cu mine la Berkeley.

— Dacă Obrist n-ar fi făcut tărăboi după ce i-a dat Heeb un picior în fund, nu s-ar fi întîmplat nici povestea aceea. Tărăboiul a deranjat-o însă pe nevasta lui Heeb...

— Pe nevasta lui Heeb ? am întrebat mirată. Bine, Wic, dar Heeb îmi spusese că nevastă-sa înțelege perfect situația, că tot ce vrea este să nu se afișeze cu mine...

— Prea tare nu te-a mințit. Numai că și orchestra, și sala sînt ale ei, nu ale lui... De la bătrînul Setlee. Heeb a pus pe picioare agenția și, bineînțeles, toate treburile sînt în mîinile lui... Un cuvînt de spus însă are și ea. Normal ar fi fost ca Heeb să-ți fi dat și ție papucii, nu numai lui Obrist. S-a opus, asta nu i-a convenit babei și ea a acționat la fel.

— Deci totul a fost pus la cale de ea ? am întrebat fără să vreau.

— Doris a fost întotdeauna o femeie energică, nu s-a încurcat niciodată în lucruri mărunte. Nu i-a plăcut că povestea dintre tine și Hubert a început să dureze, și mai ales că el a pus piciorul în prag pentru tine.

— Bine, dar putea fi găsită o altă cale... Eu am vrut să plec !...

— Calea cea mai simplă e cea radicală. Baba n-avea nevoie de complicații... De unde-ai știut cine-i adevăratul autor al însemnării din *Los Angeles Times* ? Un telefon anonim, nu ?

— Da, era a treia zi după apariția însemnării. Neeb mi-a spus că nu-i place toată povestea asta, dar m-a asigurat că se aranjează. Urma să cînt la Los Angeles și deodată — avancronicheta aceea a Barbarei Badrupp, în care mă lăuda, dar în același timp, prin acele două rînduri de la sfîrșit, arunca un mare și murdar semn de întrebare asupra sincerității interpretării mele. Toți colegii erau indignați... Am primit un telefon acasă și o voce de femeie mi-a zis că o fac să trăiască cu adevărat muzica și alte lucruri din astea, că este revoltată de ceea ce s-a scris în *Los Angeles Times* și că știe cine se ascunde sub semnătura de Barbara Badrupp. Este Tom Kermak, un *press-agent* care lansează și demolează vedete de muzică ușoară, dar adevărata lui specialitate e să umple lăzile de gunoi cu oameni, tocmai de aceea nu poate să-mi spună cine-i la telefon, n-are nevoie de buclucuri, are și așa destule griji. L-am sunat de cîteva ori pe Kermak, dar secretara lui mă tot plimba cu vorba. În cele din urmă mi-a făcut legătura cu el. L-am întrebat de unde știe că mă dreghez înainte de concerte, că de fapt asta înseamnă ochii mei dilatați, trăirea intensă și așa mai departe.

— Și el, bineînțeles, s-a jurat pe tot ce are mai sfînt — adică exact pe ce n-are — că n-a scris el insemnarea.

— Da, dar că bănuiește cine a putut să scrie o asemenea mîrșăvie, o să-mi spună, îi place cum cînt, sînt o mare certitudine, să fiu amabilă cu el, pentru că asta înseamnă de fapt să fiu amabilă cu mine. „Am o întîlnire cu cineva la *Carolina*, mi-a spus, vino să stăm de vorbă acolo, e un local bun, cu un program foarte curățel, special pentru după-amiază.“ Mi-a dat adresa și m-a asigurat că-i gata să scrie un articol la același *Los Angeles Times*, redactorul muzical e o veche cunoștință de-a lui.

— Adevărata lui cunoștință era însă Gloria. Fata cu țigări. Banii care-i plătești pentru un pachet de *Elite* sau *Lord Cerin* ți se par enormi, dar asta pînă se apropie de tine. Apoi, după ce ți-a zîmbit și a început să-ți vorbească cu trupul, totul ți se pare pe gratis.

— Da, fata asta a venit la masă și mi-a adus un pachet de *Denver*. Vra să zică totul era pregătit !... Kermak îmi spusese că în general nu fumează, dar c-o să ia o țigară de la mine, și scăpase din greșeală pachetul în paharul lui cu

cocteil. Strigase fata și-i ceruse să-mi aducă un alt pachet de *Denver*.

— Frumoasă *greșeală !*... Greșeala asta a lui te-a costat scump.

— Bine, pachetul de țigări de la fată înțeleg... Dar cele de-acasă ? Aveam vreo opt pachete de *Denver* acasă și în ele tot așa s-au găsit : zece țigări obișnuite, zece cu marijuana !

— Totul a fost să te-ntîlnești cu Kermak. Restul — taxiul, lama de ras și tot tacîmul cu încercarea de sinucidere n-a mai contat. Kermak te-a drogat, *specialistul* aștepta doar un semn și a desăvîrșit treaba începută de Kermak. Ce mare lucru a fost să-ți pună impresiunile năclăite de sînge pe lamă ? ! Au lucrat *curat*, aici a fost un cap care a gîndit totul : articolul, pachetele de țigări... Probabil Kermak. Are o minte isteață și o conștiință tot atît de curată ca o cocină de porci.

— Atunci de ce nu m-au lăsat să mor ? Cum de-a venit Heeb tocmai atunci acasă ?

— Nu cumva ești convinsă c-ai încercat să-ți tai singură venele de la mînă ? Asta ar fi într-adevăr o performanță ! Baba n-avea nevoie de-o crimă, ea voia să te scoată din uz ! O violonistă cu venele cusute e ca și cum ai pune un ofticos să cînte la trompetă. Ce să mai facă Heeb cu tine ? Și, culmea, baba l-a pus și-n situația de-a aranja lucrurile pentru a se evita un scandal !

— M-am gîndit și la Kermak... Știi ce mi-a zis la restaurant ? „Domnișoară, a fi amabilă cu mine înseamnă de fapt să fii amabilă cu dumneata !"...

— Costum de vorbe... Occidentul e al occidentalilor, surioară ! Iar America mai ales ! N-ai înțeles încă ? a zis Wic și a pus mîna cu intimitate pe genunchiul meu.

N-am tras piciorul, gestul lui mi-a făcut bine. Era un gest cald, omenesc, de care aveam atîta nevoie, și cînd el și-a retras mîna mi-a părut rău. A început să cînte cu voce scăzută :

Sîntem mîrțoage cu prestanță,
În trap săltăm cu aroganță,
Și de ne cade vreo potcoavă,
Nu-i o chestiune gravă.

Noi ne uităm în altă parte —
„Noblesse oblige“ îl știm din carte,
Căci Caligula imperator
Făcut-a dintr-un cal senator
Upi-upi ai uuu
Upi-upii aiii !...

— Și-acum unde cînți ? m-a întrebat el deodată.

— La Zürich. Dirijorul-șef al orchestrei a făcut parte din juriu și la concursul de la Bruxelles, și la cel de la Montreal, mă cunoștea foarte bine... La Bruxelles cîștigasem premiul întîi...

— Aș usca un pahar c-o tărie ! Ce zici, oprim ?

Wic condusese tot timpul în jur de 130—140 de kilometri pe oră. Lausanne rămăsese în urmă, pînă la Vevey autostrada era însă în lucru și el o luase pe drumul *E 2*, de pe malul lacului Léman. Am oprit într-o localitate micuță și cochetă, în fața unui restaurant chiar în șosea, cu mesele scoase sub o boltă de viță de vie. La parcare se găseau trase vreo șase autocamioane, era cît se poate de firesc să încerc ușile Rolls-ului și, fără să-mi dau seama, am pus mîna pe geamul portierei mele.

— Ți-i teamă de-un nou musafir ? a izbucnit Wic în rîs. Dacă vrei, îți mai fac rost de unu', în buzunarele mele găsești ce dorești.

N-am spus nimic. Intrînd în restaurant, Wic a desfăcut mîinile și cu fața radiind de bucurie s-a îndreptat spre patronul grăsuliu din spatele tejghelei, ca și cînd acesta i-ar fi fost un vechi și bun prieten.

— Amice, c-un *pepperment* mă faci să mă simt la *Waldorf Astoria !*

— N-am băutura asta în sticle, da' o scot îndată din cap. Am fost zece ani barman pe pachebotul *Enterprise !*

— Ești omul meu, întotdeauna am fost de părere că nu mă pot plînge de baftă ! Dă-i drumu' ! Îmi faci o sticlă întreagă, a comandat Wic și s-a întors spre mine : Tu ce bei ?

— Un vin roșu, am spus.

— Vă dau un *Dôle*, care-i foarte bun. Sau un *Cortaillod*. O să fiți mulțumită. Am un *Cortaillod* de patru ani !... și a făcut un gest că e ceva grozav.

— Usuc și eu un pahar, amice, nu vreau să pierd timpul degeaba ! i-a spus Wic și am ieșit în grădină.

În partea din dreapta mesele erau ocupate de șoferii autocamioanelor de la parcare. Discutau ceva cu aprindere, Wic s-a oprit o clipă și m-a condus drept spre ei. Eram contrariată, nu știam ce are de gînd.

— Noroc, oameni buni ! i-a salutat el și a continuat : Asta voiam și eu să mă mir, cum dracu' au luat-o ăștia din Davos pe coajă ? ! Dacă ați văzut ce-am văzut și eu, atunci n-o să-mi spuneți că portarul n-a vîndut meciul ! Odată i s-au rărit mîinile și-a încasat, una după alta, trei boabe !

Cîțiva șoferi s-au declarat de acord și Wic nu s-a mai dezlipit de lîngă ei.

Nu puteam pricepe de unde știa el echipele elvețiene de fotbal, numele jucătorilor, ce s-a întîmplat într-o etapă sau alta... A golit cu ei sticla de *pepperment* și a mai comandat una, s-o aibă pe drum. În cele din urmă i-am spus că se face tîrziu și, luîndu-l de braț, l-am rugat să mergem.

— Ești cam tristă, surioară ! mi-a zis în timp ce ne îndreptam spre mașină. Și partea proastă e că nu-ți trece. O să-ți spun îndată părerea mea despre tine și am impresia că n-o să greșesc.

Nu i-am răspuns, am vrut să mă așez la volan, dar el s-a opus :

— Nu, conduc tot eu, volanul nu-i un obiect în fața căruia să te poți reculege !

Am protestat :

— Ai băut ! Și încă zdravăn !

— Nu-ți fie teamă, pot să bag în mine de zece ori mai multă băutură și n-am nici pe dracu ! Și s-a aplecat spre urechea mea : Am stomac de nailon, fetițo !

Am rîs și, neavînd încotro, am trecut pe locul pasagerului.

— Ai vrut să rîzi, mi-a spus Wic în timp ce pornea motorul, dar a ieșit o grimasă. Zîmbești mereu ca un balcon cu rufe la uscat. La naiba, ai uitat să rîzi, surioară !

— Și ce te interesează pe tine ? ! Mi-ai căzut pe cap și-ai vrea, te pomenești, să mă bucur ? !

— Îți spun eu îndată cum devine cazu' cu tine. Nu zic, mașina asta ți se potrivește precum calului un grajd, dar ea te-a băgat într-o nouă poveste.

— Wic, ce sînt... comparațiile astea ? ! l-am întrebat revoltată.

— De cele academice îmi vine să vărs ! Și, te rog, nu-mi aduce aminte c-am fost și intelectual odată ! Distinsul critic Willy Collon îmi provoacă oroare ! Acum însă e vorba de povestea ta, nu de a mea, de povestea în care te-a băgat Rolls-Royce-ul ăsta superb !

— Ei asta-i !...

— Dacă nu-i așa, îmi iau cuvintele îndărăt și le mănînc pe rînd !

— Și de ce-ar fi așa ? ! De ce neapărat mașina ? ! Din cauza pistolului ? am întrebat, arătînd spre cutia bordului.

— Să zicem...

— Wic, pistolul nu era în cutie înainte de-a apărea tu ! Aseară am scos un pachet de *Marshal* de-acolo, m-am uitat să văd dacă mi-au mai rămas țigări de rezervă... Am văzut pachetul pe care l-ai desfăcut, dar nu și pistolul. Cum îți explici ?

— Eu nu-mi explic nimic. Tu poți să spui ce vrei... Poți să spui, de pildă, că ești soția proprietarului acestei mașini și poți să-mi ceri să te cred. Dar eu n-o să te cred.

— Nici n-am de gînd.

— Mie n-ai de gînd să-mi spui, pentru că n-ai interes, dar altora, da !

— Ce tot vorbești ? !

— Uite, în vocea ta a sunat o îngrijorare ascunsă...

— Lasă asta ! l-am repezit, enervîndu-mă, și i-am cerut imperativ : Spune-mi, de ce am de gînd să mă dau în fața altora drept soția lui Krebs ?

— Exact, Krebs ! Ervis Krebs.

— De unde-i știi numele ? am întrebat stupefiată.

— Din moment ce-am văzut pistolul, imaginează-ți — dacă un asemenea efort nu-ți este peste puteri — că m-am uitat și la rest. M-am uitat și mi-am dat foarte ușor seama ce-o să spună polițistul căruia o să-i arăți permisul de conducere al doamnei Krebs, cu fotografia ta lipită acolo.

— Fotografia mea ? Fotografia mea...

N-am mai continuat, am deschis cutia de bord, pistolul era acolo, și am luat actele pe care le controlasem, știam bine. înainte de a porni la drum. Am deschis permisul doamnei Krebs și nu mi-a venit să cred : de pe pagina

lui mă priveau ochii mei. Da, era fotografia mea. Fotografia mea, lipită destul de grosolan în locul fotografiei doamnei Krebs. Asta ce mai putea să însemne ? Ce sens avea ? Ce se încerca să se demonstreze prin înscenarea acestui fals ? Unde voiau să ajungă cei care mă urmăreau atît de cumplit ?

— Wic, n-ai făcut tu asta cumva ? l-am întrebat, reclamîndu-i sinceritate.

— Ce-ai băut, suc de furnici ? ! a zis și și-a întors pentru o clipă capul, cercetîndu-mă cu priviri intrigate. Ia să luăm un *time-out*, aici ceva nu-i în regulă !

A redus viteza și, găsind un loc unde să poată scoate cît mai pe dreapta mașina, a oprit Rolls-ul.

— Ce-ai vrut să spui adineauri ? Teatru nu cred că joci... Iar tu nici nu ești o actriță prea mare, cum înghiți ceva, cum ți se vede pe față ! Hai, ia-o ușor !

— Da, am bănuit... Wic, cum ai intrat în mașină ?

— Ți-am mai spus : geamul era derulat... Era derulat pînă jos, de-aia n-ai observat cînd ai imuiat mașina ! Făceam autostop cînd te-am văzut coborînd din Rolls și îndreptîndu-te spre restaurant. Nu te-am recunoscut, dar mi-am zis că nu mi-ar sta rău să te-nsoțesc o bucată de drum... Nu sînt nici eu un tip de lepădat, nu ? Am de toate și tot restul. Și-am venit în recunoaștere la mașină. Dau să mă uit înăuntru — geamul lăsat. Geamantanul tău era pe canapeaua din spate, drept mulțumire că ți l-am păzit, nu se putea, mi-am zis, să nu mă iei cu tine. Și încă pe-o distanță bună de drum : Rolls-ul are număr de Zürich ! Am tras siguranța portierei, m-am instalat în mașină și, după un timp, neavînd ce face, nu m-a răbdat inima și m-am uitat în cutia de bord. Nu mi-a plăcut ce-am văzut. Și, cînd colo, tu în fotografia de pe foaia permisului de conducere. Ei, fir-ar să fie ! Și cum nu mă-mpac cu fotografiile unora lipite pe permisele altora, am stat să clarific o treabă care mi s-a părut deochentă. Mai ales că era vorba de tine ! „Fata asta a intrat într-o nouă poveste", mi-am zis.

— Da, n-aveai de unde să faci rost de fotografia mea... am zis ceea ce gîndisem ascultîndu-l, mai ales că tot ce-mi spusese era cît se poate de plauzibil.

— Cu alte cuvinte, nu tu ai lipit-o acolo, ci altcineva ? a raționat Wic.

— Așa se pare.

— Ce-nseamnă *așa se pare* ? Ți-a suflat cineva mintea cu paiul ?

— Nu este exclus, am spus și am izbucnit în plîns.

Wic m-a lăsat un timp să plîng în voie, dîndu-și seama probabil că plînsul avea să mă ușureze, apoi m-a luat de umeri și m-a rugat să-l ascult.

— E-o treabă încurcată, eu mi-am dat seama... Poate o lămurim împreună, ce zici ?

Nu i-am răspuns.

— Uite, bea puțin din sticlă... Bursucul ăla cu favoriți m-a ars la bani, dar *pepperment* ca ăsta n-am băut nici la *President Club !* Hai, surioară, ia o înghițitură din sticlă !

Am băut și i-am restituit sticla. A dus-o la gură și a plescăit de plăcere.

— Ia spune-mi, ce-i cu bateria aia din spate ? Rolls-Royce cu baterie de rezervă încă n-a pomenit nimeni !

— E acumulatorul original al mașinii... A trebuit să-l schimb pentru că nu mai ține curent. Nu l-am abandonat, ca să i-l arăt domnului Krebs. Poate vrea să-l păstreze... oamenii sînt curioși.

— Tot ce mi-ai spus e foarte nostim... Numai că, vezi, eu beau *pepperment* și nu lapte de rățoi ! Ți-am spus, nu pot să sufăr acumulatoarele de rezervă. Uite aici un briceag — a scos Wic din buzunar un cuțitaș arătîndu-mi-l — dacă unești cu el doi elemenți, sar scîntei să trimiți o rachetă spre lună !

— Da, luminile mașinii se aprindeau, dar ca să pornească motorul, n-avea suficientă putere.

— *O. K.*, mi-ai servit o versiune. O să te tratez c-o întrebare : Ce-ar fi să băgăm puțin aer condiționat în mașină ? E cald al dracului, ce zici ?

Am rămas tăcută, înghețată de teamă, o transpirație rece mi-a inundat frunte și fără să vreau am dus mîna s-o șterg.

— Uite, surioară, eu am început să nu mă mai mir de nimic. Nici chiar dacă te-aș vedea înghițind acum o balenă ! De-aia am și plecat în lume : să-nvăț să nu mai rămîn niciodată cu gura căscată. Zi-i, fată, ce transporți în portbagaj ? Faci contrabandă ?

Am continuat să tac, referirea lui la contrabandă m-a ușurat însă enorm. Și Wic a reluat :

— Mai toți automobiliștii rămîn copii chiar și la șaptezeci de ani. De fapt, automobilul e un joc pentru adulți... Și eu n-am putut să nu mă uit la toate butoanele Rolls-ului — dintre care unele nu-s o noutate — și să nu văd că instalația de aer condiționat este comandată pe poziția „portbagaj".

Ce puteam să spun ? ! Am rămas tăcută și, fără să plîng, lacrimile au început să mi se scurgă pe față. Nu, nu plîngeam, pentru că i-am vorbit cît se poate de calm :

— Wic, e o șansă, e o mare șansă să se-ntîlnească doi oameni !... I-am dat cu piciorul... Și-acum ne-am regăsit. Ce rost are să ne punem întrebări ? ! *O. K.* ?

Nu mi-a răspuns, a pornit motorul și a demarat puternic.

După un timp de tăcere, care nu știu cît a durat, dar în care mi-am dat seama că cel de lîngă mine mi-e totalmente străin, că el nu putea fi în nici un caz Victor, i-am cerut sticla cu băutura aceea grețoasă și n-am luat-o de la gură pînă cînd Wic n-a strigat : „Oprește, fetițo, sau dă-mi în cap cu ceva !".

Am spus la un moment dat :

— Mergem la Andermatt, te las acolo și... asta-i tot.

— Noaptea ? ! Am trecut de Chateau d'Oex, mai avem cel puțin o sută de kilometri pînă la Interlaken și pe serpentinele astea...

— Nu-nu, la Interlaken nu ! am țipat întrerupîndu-l.

— Atunci oprim undeva pe drum ?

— Cum vrei tu, Wic, am spus.

Se înnoptase de-a binelea cînd Wic a tras mașina în fața unui hotel, cu arhitectură specific montană, din Zweisimmen, și înainte de a coborî m-a întrebat dacă las și în cursul nopții să funcționeze instalația de aer condiționat.

— O să văd, i-am răspuns și i-am luat cheile ca să încui mașina, dar mai ales ca să le pun mai tîrziu undeva în siguranță.

— Bine, dar e destul de rece aici ! Sîntem la aproape o mie de metri !...

Controlam ușile, m-am făcut că nu-l aud. Nu știu de ce, dar n-aveam nici o poftă să intru în hotel, pur și simplu intrarea lui mă respingea.

— Wic, am spus, aș vrea să mă plimb puțin. Îmbrac un pulover... Nu vreau în casă, vreau să stau puțin la aer.

— Da, casa e o treabă tare tristă... Intri, închizi ușa și rămîi singur cu tine... E și părerea mea. Luăm întîi camerele... Două sau una ?

— Două. Te rog foarte mult, am spus încet, rugîndu-l să mă înțeleagă.

— Ne schimbăm, a continuat el, și ieșim amîndoi la plimbare.

— Dar eu nu vreau să fug nicăieri ! Nu vreau să te las aici... Sînt în mîinile tale !...

— Cum *în mîinile mele* ? Mă iei drept golan ? !

— Nu-nu ! am negat, am greșit. Am greșit, iartă-mă. De fapt, am o mare încredere în tine ! O încredere enormă, Wic ! Nu știu nici eu de ce, dar ăsta-i adevărul. Sînt absolut sigură că nu ești în stare să-mi faci nici un rău ! Nici cel mai mic rău.

— Bine, hai să intrăm.

Înainte de-a urca scările, m-am oprit și i-am spus :

— Wic, dacă tipul de la recepție o să spună că mă cunoaște și c-am mai stat o dată la ei, te rog foarte mult, arde-i un pumn în bărbie !

— Asta de ce dracu' să spună ? ! a făcut el și, izbucnind în rîs, m-a luat de braț pentru a mă conduce pe scări.

La recepție se găsea un bărbat în vîrstă, scund și uscat, ne-a zîmbit cu amabilitate stereotipă, examinîndu-ne fugitiv cu ochii lui mici, albi și rotunzi, ca de cioară.

— Vă stăm la dispoziție, a zis.

— Două camere *single* cu baie. Să nu-mi spui că n-ai *single*, sînt c-un Rolls-Royce afară, dorm mai bine în el, să vadă toată lumea cum vă primiți clienții cu blazonul *Zînei în văluri !* a zis Wic, referindu-se la celebra statuetă din argint masiv de pe radiatorul Rolls-ului, și i-a arătat recepționerului ușa.

Bătrînelul a dat scurt din cap, cam în sens de „Am înțeles, să trăiți !“, și, fără să spună un cuvînt, s-a îndreptat cu pași mărunți și grăbiți spre ieșire. E adevărat, ținuta lui Wic, geanta lui de voiaj, sticla cu *pepperment* de sub braț nu-l recomandau ca proprietar de Rolls-Royce, dar

milionarii sînt de obicei excentrici și recepționerul a vrut să se convingă probabil cu propriii săi ochi că în fața hotelului se află într-adevăr parcat un Rolls-Royce. A deschis ușa, a scos capul afară și s-a întors cu fața radiind de bucurie.

— Sigur că am două *single*, a spus el grăbindu-se spre noi și a întrebat : Alarma la emblemă e pusă, nu ? Nu-nu, la noi nu există să se fure ceva, totuși ea valorează peste două mii de franci !

Nu știam că statueta aceea, reprezentînd o tînără în poziție avîntată, ca și cînd ar fi gata să sară de pe o trambulină, putea să coste atîția bani și mai ales că exista la mașină un sistem de alarmă montat special pentru ea. Wic i-a spus recepționerului să n-aibă nici o grijă și i-a întins pașaportul, făcîndu-mi semn spre poșetă, să-l scot și eu pe-al meu.

Camerele erau la același etaj, în timp ce mă schimbam, Wic a bătut la ușă. Am intrat în baie să mă pieptăn și i-am strigat să intre.

— Am o propunere ! m-a anunțat el. Ce-ar fi întîi să mîncăm și abia după aceea să ieșim la plimbare ? Nu de alta, da' stomacul meu s-a transformat în cimpoi.

Am fost de acord, în timp ce stăteam la masă așteptînd chelnerul să ne aducă cele comandate, Wic a așezat palma peste mîna mea și mi-a spus cu o voce plină de căldură :

— Încearcă să ieși din toată povestea asta !

— Nu mai pot, am oftat, clătinînd din cap.

— Chiar dacă eu te ajut ?

— Nu mă poți ajuta. N-ai cum. Și am adăugat după o pauză : În afară de cazul în care ai un amestec...

— Ești plină azi de idei ca un cîine de purici ! a remarcat el, întrerupîndu-mă, și m-a prins cu tandrețe de braț. Hai, zîmbește ! m-a îndemnat.

Am încercat.

— Uite că merge ! Gurii tale așa-i stă bine : zîmbind. Zău c-aș săruta-o. Crede-mă, nu mă laud !...

Am rîs.

— De ce rîzi ? m-a întrebat.

— Pentru că mă simt bine cu tine, am spus.

— Tu ai zis ! a zîmbit el cu toată fața și mi-a apăsat vîrful nasului cu degetul ca pe butonul unei sonerii.

— Wic, notează-ți numărul telefonului meu de acasă... Dealtfel e foarte ușor de ținut minte : 52052. Dacă ai să vrei să mă vezi...

— O. K., surioară, a spus, scoțînd un pix și un carnețel cam jerpelit.

— Tu crezi în ceea ce se spune despre reîncarnări ? l-am întrebat deodată.

— Eu am ajuns să nu mai cred în mine, darmite în asemenea tîmpenii !

— În tine, de ce ?

— Pentru că am făcut ceva de care nu mă credeam niciodată în stare.

— Cum așa ?

— Ooo, dacă aș ști ? ! Sînt momente în viață cînd îți dai seama perfect că nu trebuie să faci un anumit lucru, că el te va cufunda în ceva indelebil, și totuși îl faci. E ca o mlaștină care te trage, te absoarbe și tu, privind-o hipnotic, te afunzi în ea tot mai mult și mai mult.

— Pentru că nu găsim întotdeauna suficiente forțe să luptăm cu ceea ce este în noi. Mai sînt și lebede de fum...

— Asta-i ! a exclamat Wic. Uitîndu-mă la tine, îți admiram linia gîtului... E de-o grație pe care doar lebăda neagră o are !

— Nu-nu, nu se poate, asta n-ai spus-o tu ! A spus altcineva, și el nu mai poate spune astfel de lucruri !

O tăcere grea s-a lăsat între noi, am fost amîndoi la fel de bucuroși probabil cînd l-am văzut pe chelner îndreptîndu-se cu un platou în direcția noastră. Wic i-a spus o trăsnaie de-a lui, comandasem *raclette valaisanne*, o specialitate a restaurantului, denumită așa după numele cantonului Valais, ce s-a vădit a fi foarte gustoasă, am ciocnit paharele cu vin, și Wic mi-a spus că, orice-aș zice eu, linia gîtului meu îi stimulează gîndirea. „Normal, a adăugat, sînt critic muzical !...“

Am rîs, cu el era imposibil să fii tristă.

— Dacă nu ești veselă, m-a amenințat Wic cu degetul, ți-am zis, riști să te culci astă-seară fără să te fi sărutat !

XIII

Nu reușea nici unul din noi să adoarmă ; îl simțeam cum nu-și găsește locul în pat și l-am auzit rupînd tăcerea : „Ne gîndim amîndoi la același lucru, surioară. Eu cred că este bine să-ncepi. N-o să scot un cuvînt, o să te ascult doar, și la urmă o să-ți spun ce se mai poate face sau nu. Crede-mă, n-am nevoie de povești străine pe cap, a mea mi-a ajuns... Dar tu nu mai ești acum o străină !...“

Cînd urcasem, înainte de a ne despărți pe coridor, Wic mă întrebase dacă poate *usca* un păhărel de *pepperment* în camera mea. I-am răspuns că da. Știam ce urma să se-ntîmple, fusese chiar clipa în care mă gîndeam să-i dau să-mi sărute obrazul, ca apoi el să-mi caute gura. Nu-l voiam ca bărbat, aveam însă sentimentul, un sentiment clar, precis, definit, că numai după ce mă voi culca cu el Wic n-o să fie în stare să-mi facă vreun rău, că abia atunci îi voi putea spune toate cele întîmplate. Să fi fost astea doar un pretext și eu chiar îl dorisem ? Atunci de ce mă gîndisem tot timpul la Victor ? Nu știu, n-am un răspuns ; trăiam ca într-o ceață densă, străpunsă, din cînd în cînd, de cîte o lumină ici-colo.

Am început povestirea cu vizita neașteptată pe care mi-a făcut-o Elsa acasă. Așa cum promisese, Wic mă asculta tăcut, urmărindu-mi fiecare cuvînt, și doar din cînd în cînd pronunța cîte un „da“ sau „mhî“, în sens că a înțeles, apoi, la un moment dat, s-a ridicat și a aprins lumina de sus. N-am înțeles gestul, pentru că lumina veiozei fusese destul de puternică. Mai tîrziu n-a mai răbdat și m-a întrerupt :

— Ai întrebat-o pe bătrînă cînd ai uitat jacheta în bistroul ei ?

— Nu. Eram atît de înspăimîntată, încît abia am reușit să introduc cheia în contact, i-am răspuns și am continuat povestirea.

Apoi Wic m-a întrerupt din nou :

— Stai-stai ! Ia-mă ușor, că mă sparg ! Deci, trei chei de contact identice și cu cea de pe lanț — patru. Unde le-ai pus ?

— În geamantan.

— Ia la subțiori colecția asta și flutură-mi-o pe sub nas ! Am o poftă teribilă să mă mir !

Am dat să cobor din pat și abia atunci mi-am dat seama că eram goală. L-am rugat pe Wic să se întoarcă la perete, am ieșit de sub pled, mi-am îmbrăcat cămașa de noapte și m-am dus la geamantan. Legasem cheile într-o batistă și înfundasem ghemotocul în vîrful unui pantof. Erau exact cum le pusesem. N-am putut desface nodurile, am vrut să mă ajut cu dinții, dar Wic mi-a cerut batista.

— Am început să mă-ncing ! Dacă ai ceva de călcat, mă poți folosi, a zis el și a remarcat că am legat batista de parcă aș fi avut în ea monezi de aur.

A desfăcut nodurile și a examinat cheile.

— Da, a spus el ca pentru sine, sînt chei de fabrică. Să fi cerut Krebs încă două chei de rezervă ? Să fi comandat el mașina cu patru chei în loc de două ? În cazul ăsta ar fi avut seria ștanțată pe ele !... Sau m-a deocheat cineva și văd eu cruciș ?

Am reluat povestirea. Wic se ridicase din pat și se plimba tot timpul prin cameră, turnîndu-și mereu *peppermint* în pahar și aprinzînd țigară după țigară. Nu i-am spus de ce m-am dus la Geneva sau că m-am întîlnit cu foștii colegi de la „George Enescu" și în scurt timp am încheiat. Wic întorsese scaunul, sprijinindu-și bărbia de spătar, și se uita gînditor la un punct imaginar din perete.

— Tu pe cine-ai bănui ? m-a întrebat el deodată. Cine te-a putut decora cu mortul ăsta, pe care-l porți în portbagaj după tine ?

— Nu știu. Impresia mea este că mi l-au băgat la *König Hotel.*

— Iar impresia mea e că trebuie să scăpăm de el cît mai urgent ! Hai, îmbracă-te ! Da' rapid ! Încă de copil mi-a plăcut s-arunc cadavre din portbagajele unor mașini !

— Nu-nu !... am încercat să mă opun, dar Wic m-a întrerupt :

— Ce, *nu-nu* ? Ții chiar atît de mult la cadavrul lui Meran ? Poate ai vrea să te și-ngroape cu el ? Dacă ți l-au băgat pe drum, înseamnă că nimeni nu știe de el în afară de cel care-a făcut-o. Iar canalia aia a băut o porție dublă din ceaiul uitării. Hai, au început să mă strîngă pantofii !

În timp ce mă îmbrăcam, Wic și-a adus geanta de voiaj, am strîns puținele lucruri pe care le scosesem din geamantan, am aruncat o privire în baie, să nu fi uitat ceva, și Wic mi-a pus în vedere :

— Recepționerul o să rămînă cam mirat că plecăm în plină noapte, îi spui cîteva cuvinte din șolduri, îi zîmbești mov și iei o gură festivă, *O. K.* ?

La ghișeu nu era nimeni, bătrînelul dormea în biroul din spate. L-a adus Wic și el ne-a făcut repede nota, fără să arate că este mirat, apoi ne-a condus ca să descuie ușa și, după ce ne-a urat drum bun, a mai rămas, așa cum mi s-a părut mie, cîteva clipe în prag, dorind probabil să se convingă că *Zîna în văluri* e tot acolo, pe radiator, avîntată și strălucitoare.

A fost prima oară cînd m-am apropiat de mașină fără teama că mă va aștepta o nouă surpriză și eram absolut sigură că dacă totul a decurs normal la hotel, aceasta s-a datorat prezenței lui Wic. Am scos cheile mașinii din poșetă și i le-am întins, spunîndu-i să conducă el Rolls-ul.

Străzile erau complet pustii, am făcut cîteva sute de metri și, ajungînd într-o piață cu o statuie în mijloc, Wic a întors mașina și a luat-o cu viteză în direcția din care venisem. După ce-am trecut zburînd prin fața hotelului, n-am mai răbdat și l-am întrebat încotro mergem.

— Spre Saanen, mi-a răspuns.

— Spre Saanen, de ce ?

— Fă și tu un efort de gîndire !...

M-am concentrat, însă n-am reușit să înțeleg. Din tăcerea mea Wic și-a dat seama că eram chinuită în continuare de întrebări, pentru că mi-a spus să deschid harta. Am aprins lumina de la bord și am constatat că orășelul Saanen era punctul de ramificație a două șosele. Prima străbătea versantul nord-vestic al masivului Tsanfleuron, prin Château d'Oex—Col des Mosses, iar a doua, mult mai sinuoasă, o lua pe partea sud-estică a masivului, prin Gstaad—Col du Pillon—Les Diablerets, pentru a se reîntîlni cu prima în drumul nr. 11.

— Tot n-ai înțeles, nu ? m-a întrebat Wic deodată și a adăugat enervat : Îmi trebuie povestea asta ca unui rățoi umbrelă !

Am rămas tăcută, gîndindu-mă cu [illegible]amă că Wic ar putea să mă trimită dracului în cele din urmă și să-și vadă de drum. L-am auzit cerîndu-și scuze :

— Iartă-mă, surioară, dar tot ce mi-ai turnat astăseară mă face să mă simt ceva mai inteligent decît o scrumieră ! Noi am venit, a continuat el, prin Château d'Oex și bineînțeles am fost văzuți pe drumul acela. Un Rolls-Royce alb nu trece neobservat !... Am oprit să cumpăr țigări, ca să nu mai vorbesc că ne-am întîlnit pe serpentine de două ori cu agenți-motociclești. Cînd ajungem la Saanen, o luăm spre Gstaad, găsim un loc unde să scăpăm de cadoul din portbagaj și-i dăm bătaie rapid înapoi.

De-abia atunci am înțeles de ce nu schimbase Wic faza lungă cînd ne întîlnisem cu o mașină din sens opus : îl orbise special pe conducătorul ei, pentru ca acesta să nu-și poată da seama de marca mașinii noastre. În rest însă, șoseaua era pustie : trecuse de ora trei, cine să se aventureze în plină noapte pe un asemenea drum cu serpentine continui, în *ac de păr ? !* La un moment dat, Wic a redus din viteză și a oprit în primul refugiu :

— Surioară, vrei să-mi dai portvizitul amicului din portbagaj ? mi-a cerut el și a adăugat : Cred că nu-i lipsit de interes să aruncăm mai întîi o privire asupra conținutului său.

— E între spătar și perna canapelei din spate, am spus și m-a cuprins teama că, în momentul în care voi coborî din mașină, Wic va demara puternic, lăsîndu-mă acolo. El nu oprise motorul... Dacă bagi mîna, îl găsești, am adăugat după o pauză, văzînd că el nu schițează nici o mișcare, ca și cînd ar fi așteptat să-i aduc portvizitul.

N-a spus nimic, s-a dat jos, a deschis portiera din spate și în aceeași clipă o forță m-a îndemnat să trec repede la volan și să fug. Am rămas nemișcată, ascultînd cum caută portvizitul. S-a întors cu el în mîini și, aprinzînd lumina de bord, a scos pașaportul.

— „Arthur Meran, a început el să citească cu voce tare, Interlaken, Rugenparkstrasse 47... și un nas ca o tîrtiță de găină, a adăugat Wic.

— Ia să văd ! i-am cerut.

Wic avea dreptate, nasul celui din fotografie era cam turtit și în colțuri.

— Ei cum ? am spus. Nasul celui din portbagaj nu-i așa !

— Da' cum e ? m-a întrebat Wic repede.

— Nu știu... Mi s-a părut că e drept.

— Dar că adulmeca aerul cu el nu ți s-a părut ? Uite, eu aș da nu știu cît, sînt gata să mă-ntorc chiar și-acasă, numai să-l văd pe amicul ăsta scobindu-se în nasul lui idiot !

Wic a scos apoi din portvizit cîteva bancnote împăturite, cea de deasupra era de 1000 de franci, și, după ce-a numărat banii, a declarat :

— Nu ca să-l jefuiască l-au trimis pe lumea cealaltă ! Sau dracu' știe... În orice caz, i-au lăsat în buzunar aproape două mii de franci !

În afară de cîteva cărți de vizită, din care reieșea că Arthur Meran fusese avocat, portofelul nu conținea nimic interesant. Wic a băgat la loc tot ce scosese afară și mi-a întins portvizitul.

— Eu ce să fac cu el ? !

— E dreptul primului găsit ! a răspuns Wic izbucnind în rîs.

Veselia lui mi-a făcut bine, simțisem încă pe drum cum se creează între noi o încordare din ce în ce mai intensă, ca și cînd și unul, și celălalt am fi stat la pîndă, așteptînd momentul prielnic pentru a lovi.

În scurt timp am ajuns la Saanen și Wic a luat-o pe drumul din stînga, mergînd de data aceasta foarte încet, pentru a prospecta marginile șoselei. Gstaad-ul era doar la cîțiva kilometri de Saanen, Wic a străbătut cu viteză orașul și apoi a redus din nou. După aproape un sfert de oră, am trecut un viaduct și Wic a oprit la capătul lui, scoțînd Rolls-ul cît mai mult din șosea, pînă cînd l-a lipit aproape de parapet.

— Hai, surioară, coboară să terminăm treaba asta odată !

— Nu pot, am spus eu exact ce simțeam.

— Ce înseamnă nu poți ? Ori n-am auzit eu bine ?

— Nu sînt în stare să mai văd o dată cadavrul.

— Uite, macara încă n-am devenit, cu toate că mi s-a lungit gîtul de plăcerea care m-aşteaptă ! Trebuie să poţi, altfel n-am cum să-l ridic singur !

— Wic, am spus cu hotărîre, nu se poate să-l aruncăm în prăpastie ! Nici pe un cîine nu-l arunci aşa !

— Amicului nu-i mai pasă, iar tu mai eşti încă în viaţă dacă nu mă-nşel ? ! Hai, dă-te jos !

Am coborît şi l-am găsit pe Wic umblînd la broasca portbagajului. Capacul s-a ridicat şi un miros greu, de nesuportat, m-a lovit parcă în creier. Aveam senzaţia că voi leşina dintr-o clipă în alta, cînd l-am auzit pe Wic cerîndu-mi o batistă. Se îneca, faţa i se strîmbase, devenise ascuţită şi dură, mi s-a părut un străin.

M-am smuls de acolo şi i-am adus batista din poşetă. Dar, întinzîndu-i-o, în loc să privesc în direcţia lui Wic, ochii au căutat faţa cadavrului : nu se vedea, era în penumbră. Wic a început să mişte cadavrul, m-am dat înapoi îngrozită, lovindu-mă de parapet, mi s-a părut că sînt înhăţată din spate, picioarele nu m-au mai ţinut şi am căzut în genunchi.

— De ce ţipi ? ! s-a răstit Wic la mine şi, văzîndu-mă jos, s-a repezit să mă ridice.

O clipă mai tîrziu am simţit palmele lui muşcîndu-mi obrajii, poate numai aşa mi-am venit în fire.

— O să-i scot tot ce are în buzunare, ca să poată fi identificat cît mai greu, a spus Wic şi s-a apucat să-i umble prin haine.

Am întors faţa într-o parte ca să-mi trag respiraţia, cînd am revenit l-am găsit cu o hîrtie în mînă, pe care o citea la lumina becului dinăuntru. Am vrut să-l întreb despre ce este vorba, dar el a făcut o mişcare bruscă, s-a uitat cu ură la mine şi m-a lovit atît de puternic în plex, încît m-am prăbuşit, încovrigată de durere. Am auzit, ca prin vis, capacul portbagajului trîntindu-se, apoi nişte paşi îndepărtîndu-se pe şosea.

Am rămas un timp — poate o oră sau poate doar cîteva minute — jos, la picioarele parapetului, învăluită într-o tăcere totală, fără să-mi pot da seama ce se întîmplă cu mine. Tot ce ştiam era că plîngeam, dar lacrimile nu erau ale mele, ochii din care se scurgeau erau şi ei parcă

străini. Dîrdîiam toată de frig. Ca și cînd aș fi vrut să mă conving, mi-am prins piciorul cu mîna : eram înghețată și mai ales eram eu. Așa mi-am amintit că Wic mă lovise. Oare de ce ? De ce plecase ? Și unde ?

Mi-am spus că trebuie să mă ridic de acolo, altfel o să înghet complet, m-am agățat de stîlpul parapetului și, învingînd durerea care mă seca în capul pieptului, am reușit să mă salt în picioare. Ușa mea rămăsese întredeschisă, am făcut un efort și m-am așezat în fotoliu. Doamne, de ce nu încetam să plîng ? ! Cum să opresc lacrimile astea străine ? Poate ar fi fost mai bine să fi rămas jos, în cele din urmă ar fi trecut o mașină, cei dinăuntru m-ar fi observat la lumina farurilor și totul ar fi luat sfîrșit.

Gîndurile nu durau, veneau și plecau, zeci, sute de gînduri. Mi-am spus că în primul rînd trebuie să mă încălzesc. Caloriferul mașinii era independent de instalația de aer condiționat, am controlat dacă Wic trăsese frîna de mînă, am verificat apoi poziția schimbătorului de viteze, dar cînd să pornesc motorul mi-am dat seama cu groază că lipsește cheia din contact.

Singura speranță era ca Wic să fi lăsat cheile în broasca portbagajului. Aveam cele trei chei în geamantan, nu constituia o problemă să plec cu mașina de acolo, dar pe lanț se găsea cheia de la garaj și mai ales cea de la capacul portbagajului. De la uși, de la rezervorul de benzină... Îmi era aproape peste puteri să cobor. M-am îndîrjit și, ducîndu-mă în spate, am găsit cheile în broască.

Eram gata să reintru în mașină, cînd mi-am adus aminte de hîrtia pe care Wic o citise la lumina portbagajului, hîrtia pe care el o scosese dintr-un buzunar al hainei lui Meran și din cauza căreia mă lovise. M-am întors și am deschis cu hotărîre capacul. Era o telegramă. Am luat-o împreună cu un carnețel de telefoane ce se găsea acolo, lîngă carpeta aceea de pluș al cărei desen mi se părea atît de cunoscut ; și, încuind portbagajul, m-am întors în grabă în mașină.

Am aprins lumina și primul lucru pe care l-am văzut a fost numele de Gretti pe locul semnăturii. Mă uitam și nu-mi venea să cred : telegrama fusese transmisă — cel

puțin așa scria — de la telefonul 52052 și era adresată lui Arthur Meran, Interlaken, Rugenparkstrasse 47. Dumnezeule, dar 52052 era numărul telefonului meu ! De ce era trecut atunci în continuare numele de Gretti King, Zürich ? Simțeam că înnebunesc, literele au început să-mi joace în fața ochilor sub o lumină ca de pucioasă. Am strîns din dinți ca să-mi adun forțele și în cele din urmă am reușit să parcurg textul :

„N-a fost nimic între mine și doctor, ai milă, întoarce-te, sînt în stare de orice. Te iubesc, Gretti".

Am recitit telegrama. Apoi iarăși, și iarăși, și o teamă nouă, o teamă care arăta altfel decît cea pe care o simțisem pînă atunci, o teamă teribilă, de nesuportat, o teamă tiranică îmi pătrunse treptat întreaga ființă.

Gretti King... Doamne, ce aveam eu cu acest nume ? Cui aparținea oare ? Și de ce-mi era atribuit ? Nu, nu-mi era complet necunoscut, încă atunci, la bistro, cînd proprietăreasa acestuia îmi spusese că, iată, și-a adus aminte, sînt Gretti King, am avut senzația că mai auzisem numele ăsta. De atunci mă gîndisem mereu, mă gîndisem mereu, în special după ce-l văzusem scris negru pe alb pe copia bonierului de la service și tot timpul avusesem impresia că nu fac efortul necesar pentru a-mi aminti ce era cu acest nume. Un nume pe care nu-l puteam complet evoca și pe care totuși nu-l putusem uita.

Am încercat să recitesc telegrama, dar numărul de telefon a început să se dilate, acoperind întreaga hîrtie. Nu-nu, nu mai era vorba de-o farsă cu peruca sau cu niște chei de contact... Nu mai era vorba de un registru de pasageri al unui motel sau hotel, ci de-o probă concretă : telegrama fusese transmisă de la telefonul ce figura pe numele *meu !* Dacă și Wic s-a lăsat convins...

Mi-am întrerupt gîndurile și m-am întors spre canapeaua din spate. Geanta lui de voiaj lipsea, rămăseseră doar valiza mea și sticla aproape goală de *pepperment*. Deci el plecase definitiv. Încotro oare ? În ce direcție să se fi îndreptat ? Trebuia neapărat să-l găsesc, să-i spun că telegrama e o înscenare, așa cum înscenări au fost tot ce-i povestisem în noaptea aceasta.

Am ajuns cu greu sticla de *pepperment* : mă durea nu numai unde mă lovise Wic, mă durea cotul stîng în care căzusem, genunchii... Alcoolul avea să mă remonteze, am tras cîteva înghițituri zdravene, mi-am aprins o țigară și, spunîndu-mi că Wic nu putuse să se îndrepte decît înapoi spre Gstaad, de care nu ne îndepărtasem prea tare, în orice caz nu mai mult de 5—6 kilometri, am pornit motorul și din cîteva manevre am reușit să întorc Rolls-ul.

Mergeam cu maximum de viteză pe care mi-o puteam permite pe acest drum extrem de sinuos, dar Wic nu se vedea nicăieri, și în scurt timp am intrat în Gstaad. Am luat-o pe străzile orașului în căutarea unui hotel, gîndindu-mă că singurul lucru pe care ar fi putut să-l facă Wic la ora aceea era să-și fi găsit o cameră.

Hotelul a apărut ceva mai departe, am oprit și am sunat la ușă.

Recepționerul avea o față mare, blajină, mi-a răspuns că de la ora douăzeci n-a mai primit nici un pasager nou, dar că o să telefoneze la celălalt hotel, poate că domnul de care mă interesez este acolo.

A telefonat și i s-a răspuns că nu. Tot trebuia să mă spăl, să mă schimb, arătam groaznic, puloverul era plin de negreală, singura soluție era să iau o cameră și să încerc să mă odihnesc cîteva ore. Și poate așa, văzînd Rolls-ul parcat în față, Wic va ști că sînt la hotel.

Mi-am luat valiza din mașină și, ajungînd în cameră, am citit din nou telegrama, ca și cînd lumina puternică a veioziei i-ar fi putut schimba cu ceva conținutul. Nu cunoscusem în viața mea un bărbat cu numele de Arthur Meran și nu avusesem cum să-i trimit o telegramă ! Înseamnă că cineva... — chiar această Gretti King, probabil — a intrat în garsonieră și, folosindu-se de telefonul meu, a transmis telegrama. Nu cumva Albert ?... m-am întrebat deodată. Albert avea într-adevăr o cheie de la garsonieră... Simțeam că înnebunesc.

Am început să mă dezbrac în grabă, mai bine zis să arunc lucrurile de pe mine, m-am dus în baie și m-am băgat sub duș. Am făcut-o cu atîta înverșunare, încît am uitat să-mi feresc părul și apa a început să-mi curgă șiroaie pe cap. Neplăcut a fost doar primul moment, adică conștiința

că voi fi nevoită să-mi usuc părul. Apoi a început să mă domine o senzaţie formidabilă de eliberare şi am rămas mult timp nemişcată, cu faţa ridicată spre perdeaua de apă, ca şi cînd aceasta ar fi spălat, ar fi luat cu ea toate relele ce se abătuseră peste mine şi mai ales gîndurile.

Am încercat să dorm, dar n-am reuşit. Începuse să se crape de ziuă, noaptea era terminată, iar noaptea aceasta nu aveam cum s-o întorc înapoi. Am aprins veioza şi, luînd telegrama de pe noptieră, am citit-o din nou. Literele erau reci, reale, mult mai reale decît paşaportul şi chiar mai reale decît însuşi cadavrul lui Meran. Am sărit din pat şi am început să mă îmbrac în grabă.

Aveam conştiinţa că trebuie să plec, să întreprind ceva, ce anume nu ştiam cu precizie încă, gîndurile mă trăgeau ba spre Basel şi valea St. Imier, ba spre Interlaken, ba spre Andermatt, tot ce ştiam era că nu aveam dreptul să pierd timpul.

Mi-am strîns lucrurile în valiză şi abia cînd am fost gata de plecare mi-am pieptănat părul. Nu se uscase complet, ca să nu răcesc mi-am pus un batic şi mi-am zis că voi pune în funcţiune caloriferul maşinii.

O cafea tare mi-ar fi făcut foarte bine, l-am întrebat pe recepţioner dacă la ora asta aş putea comanda o cafea.

— Îmi pare rău, doamnă, mi-a răspuns el, la bucătărie n-a venit încă nimeni, dar dacă doriţi, vă pot trata cu un *nes*. Am un fierbător, în cîteva minute e gata.

Recepţionerul avea o faţă de bonom, ochii săi erau mari şi blînzi, puteam să jur că omul acesta nu este în stare să facă nimănui nici un rău.

— N-am încotro, am spus, o să profit de amabilitatea dumneavoastră, vă mulţumesc foarte mult. Şi aş mai avea o rugăminte : să sunaţi din nou la hotelul acela şi să întrebaţi dacă le-a sosit azi-noapte un pasager cu numele de Willy Collon.

— Cu multă plăcere. Să pun însă întîi apa la fiert. Nu staţi în picioare, aşezaţi-vă, vă rog, în fotoliu, m-a invitat el.

— Nu-nu, mulţumesc, am refuzat şi l-am întrebat dacă uşa de la intrare e încuiată. Ceva, ca o presimţire, îmi spunea că îl voi găsi pe Wic aşteptîndu-mă în Rolls, aşa

cum mă aşteptase acolo, pe autostradă, în timp ce mîncam în restaurantul-pasarelă.

Recepţionerul mi-a răspuns că a descuiat uşa şi am ieşit afară. Se luminase de ziuă, Rolls-ul era la parcare, chiar în faţă. M-am dus să pornesc motorul, dar de fapt să mă conving că Wic nu dormea pe canapeaua din spate. La maşină totul era în regulă, am controlat capacul portbagajului dacă îl încuiasem sau nu azi-noapte. Da, îl încuiasem.

Cafeaua mă aştepta pe măsuţa dintre fotolii şi recepţionerul mi-a comunicat că l-a sunat pe colegul lui de la hotelul *Diana*, nu au pe nimeni cu numele de Willy Collon şi că de ieri de la ora şapte seara nu le-au mai venit noi pasageri. M-am aşezat să-mi beau cafeaua, era încă fierbinte şi mai ales foarte bună : tare şi nu prea dulce, recepţionerul pusese probabil două linguriţe de *nes*.

Aşezîndu-mă la volan şi deschizînd harta, am avut sentimentul că Wic o să apară dintr-o clipă în alta acolo, pe stradă. Ştiam că e o prostie şi totuşi, examinînd harta, ridicam mereu privirile pentru a le trimite de-a lungul străzii. Hotărîrea mea era luată, altfel nu se putea explica faptul că singurul drum pe care l-am examinat a fost cel spre Basel.

Aveam de făcut circa 60 de kilometri de drum sinuos de-a lungul masivului Simmental, la Spiez intram pe autostradă şi cei 140 de kilometri pînă la Basel nu mai constituiau o problemă. Am trecut prin Zweisimmen în viteză, dar gîndurile mele n-aveau nici schimbător de viteze şi nici pedală de acceleraţie pe care s-o apăs cu piciorul.

Am revăzut seara petrecută cu Wic, apoi cum ascultase în tăcere tot ce-i povestisem, bînd şi fumînd întruna. Şi deodată am auzit-o pe Fipsi spunînd : „Dar dacă Wic s-a prefăcut doar că scoate telegrama din buzunarul hainei lui Meran ? Ai văzut tu c-a scos-o de acolo ?!“ „Nu înţeleg ce vrei să spui ?“ „Că, de fapt, *întîlnirea* cu el pe autostradă face parte şi ea din *complot !* Iar tu, ca o proastă, ca o proastă incorigibilă, care mai crede încă în oameni, te-ai dat în mîinile lui !“ „Fipsi, spui nişte tîmpenii sinistre ! El e Willy Collon, criticul muzical de la *San Fran-*

cisco News ! Ştii foarte bine c-a scris despre mine !" „De unde eşti atît de sigură că *el* e Willy Collon ? Că nu i-a împrumutat numele ? ! Tu doar nu-l ştii la faţă pe Collon ! Nu ştii cum arată ! Şi ce să caute Willy Collon aici ?! I-a împrumutat numele şi s-a pregătit pentru întîlnirea cu tine... Iar el nici nu ştia prea multe despre cum fusese cu Obrist. Te-a pus pe tine să-i povesteşti. «Am un chef teribil s-aud povestea cu Obrist. Grozav îmi plac poveştile astea cu unii care luptă şi cu picioarele şi cu dinţii pentru fiecare felioară din acest imens imperiu al succesului ! Sînt gata, ascult.» Şi tu i-ai povestit. Nici în legătură cu Heeb nu prea ştia... A avut cîteva capete şi a tras de ele pînă cînd a depănat tot de la tine ! Şi mai ales ţi-a demonstrat că este Willy Collon ! De unde a ştiut că eşti din *Balanţă* ? Iasomia... Piatra de smarald a inelului... Lucrătura în aramă... Astea-s şarade ! El cunoştea cu precizie că eşti din *Balanţă !* Şi deci ziua şi luna cînd te-ai născut ! Este cea mai bună dovadă că Wic s-a pregătit din timp pentru întîlnirea cu tine !" „În ce scop ?" am întrebat-o. „Cum *în ce scop ? !* Ca să-ţi cîştige încrederea, iar apoi să te pună să-i povesteşti toate prin cîte ai trecut ! Ca să-şi dea seama de starea ta psihologică şi mai ales să-ţi afle intenţiile ! Ca să ştie cum să acţioneze mai departe !" „Nu-i exclus să ai dreptate. Dar dacă Wic nu-i Willy Collon şi face parte din complot, atunci nu stă în picioare tot ce-ai spus cu telegrama ! Ce rost avea să insceneze scoaterea ei din buzunarul hainei lui Meran ?! Aşa cum au băgat cadavrul în portbagaj, aşa puteau să introducă şi telegrama în buzunar !" „Sigur că puteau : au cheie. Cum ar fi intrat altfel Wic în maşină ? ! Ori nu cumva crezi că ai lăsat într-adevăr geamul deschis ? Pistolul nu fusese noaptea în cutia de bord, ştii bine, doar ai scos de acolo un pachet de *Marshal* şi te-ai uitat să vezi dacă ţi-au mai rămas ţigări de rezervă. Pistolul nu era. A apărut odată cu Wic. Asta cum îţi explici ?" „Da, aşa este", am recunoscut, şi Fipsi a continuat : „Te-a luat la sigur cu bateria, cu instalaţia de aer condiţionat... Te-a luat la sigur, pentru că ştia dinainte ! Un acumulator... Ei şi ce ? ! Evident ştia ! Adu-ţi aminte de şmecherul ăla de electrician de la service-ul din Geneva, care a luat acumulatorul

să-l pună la încărcat ! Nu numai c-a pretins că te cunoaşte şi c-a schimbat cu cîteva zile în urmă un bec la maşină, dar te-a pus să-ţi scoţi şi ochelarii de soare ! Acum înţelegi de unde ştia Wic că bateria era încărcată ?“ „Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Dar ce-i cu această Gretti King ? Ce-i cu acest nume ?“ „Cum, n-ai priceput încă ? ! N-ai priceput că face parte şi el din complot ? ! Vor să demonstreze că, pentru a induce în eroare organele de poliţie, ţi-ai dat un nume fals ! La bistro... Apoi la service...“ „Bine, dar eu n-am schimbat nici un bec la service-ul ăsta ! N-am...“ „Dovedeşte ! Electricianul va fi gata oricînd să te recunoască : «Da, este doamna căreia i-am schimbat un bec la Rolls-Royce. I-am făcut şi bon. Pe numele de Gretti King, pentru că aşa mi-a spus că o cheamă !» va declara el. Descoperirea aşa-zisei tale şmecherii cu numele de Gretti King va porni însă de la telegramă ! De-aia au şi băgat-o în buzunarul hainei lui Meran. Întîi, să te incrimineze cu ea... Prin numărul de telefon şi în acelaşi timp prin numele fals pe care, vezi doamne, tu l-ai comunicat telefonistei care a recepţionat telegrama. Să te incrimineze deci şi totodată să te descopere organelor de poliţie !“

Ieşisem pe autostradă, ocolind Spiez-ul, cînd Fipsi a reluat : „Telegrama asta este ceva în genul fotografiei tale pe carnetul de conducere al doamnei Krebs. Un fals de amator. Un fals de amator destinat poliţiei !“ „Cu telegrama, într-adevăr, ai dreptate... Dar cu falsificarea carnetului de conducere al doamnei Krebs ce-au urmărit ?... Ce legătură poate avea carnetul ăsta cu moartea lui Meran ? El nu constituie o probă că *eu* l-am omorît pe Meran !“ „Nu, sigur că nu, dar în felul acesta *ei* ţi-au tăiat orice posibilitate de-a da înapoi. Acum nu mai poţi băga maşina în garaj ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ce faci cu permisul de conducere al doamnei Krebs ?“ „O să-l distrug şi o să spun cînd voi fi întrebată că nici nu m-am uitat în cutia de bord.“ „Da, dar lipsa permisului ar putea trezi suspiciuni care nu se ştie unde vor duce ! Şi e posibil ca *ei* să nu se limiteze doar la permis !... Tocmai asta e, ei nu erau siguri dacă ai descoperit sau nu fotografia ta pe carnetul de conducere al doamnei Krebs şi una din misiunile

lui Wic a fost să afle. Adu-ți aminte cum te-a luat pe de departe ! «Mașina asta te-a băgat într-o nouă poveste... Tu poți să-mi spui ce vrei. Poți să-mi spui, de pildă, că ești soția proprietarului acestei mașini și poți să-mi ceri să te cred. Dar eu n-am să te cred... Mie n-ai de gînd să-mi spui, pentru că n-ai interes, dar altora da ...» Te-a sondat și, cînd și-a dat seama că nu văzuseși permisul falsificat, ți l-a băgat sub nas !" „Unde a putut însă Wic să dispară ? S-o fi luat spre Col du Pillon ? Imposibil ! Nu ne îndepărtasem de Gstaad decît vreo cinci kilometri. Iar ținta lui era ghețarul Ronului ! Normal ar fi fost să-l fi întîlnit pe drum..." „Tu nu înțelegi că lucrurile au fost pregătite dinainte ?! s-a răstit Fipsi la mine. Și nu-i exclus să-l fi așteptat puțin mai jos o mașină. Cînd și-a dat seama din cele povestite de tine că n-ai descoperit încă telegrama, ți-a propus să te scape de cadavru. În același timp, însă, este posibil ca telegrama nici să nu se fi aflat în buzunarul hainei lui Meran ! Au ticluit-o mai tîrziu... Indiferent însă de situație, principalul era ca tu să vezi că se aflase în buzunarul lui Meran. Tocmai de aceea a insistat Wic să vii la portbagaj, pretextînd că nu poate ridica singur cadavrul. Cînd el nici n-avea de gînd să-l ridice !... Te-a chemat acolo ca să vezi cum scoate telegrama din buzunarul lui Meran. Și poate chiar a scos-o... Te-a trimis doar să-i aduci o batistă !..." „Nu m-a trimis, mi-a cerut o batistă !" am precizat eu. „Bine, dar el știa că n-ai la tine batista și că ai să te duci s-o iei din poșetă ! Totul a fost gîndit pînă la cel mai mic amănunt ! Iar pretextul pentru *găsirea* telegramei l-a constituit golirea buzunarelor lui Meran, ca acesta, vezi doamne, să fie cît mai greu de identificat. Trebuie să recunosc, el și-a jucat rolul perfect : a citit telegrama, ea i-a *demonstrat* în mod categoric că tot ce i-ai povestit a fost o minciună, că de fapt *tu* l-ai omorît pe Meran — și astfel ți-a creat și o stare psihologică în sensul că proba este zdrobitoare, dacă pe el l-ai convins, pe el, care credea în tine și a vrut să te-ajute, atunci ?!... — *revoltat* și *scîrbit*, ți-a tras un pumn ca să nu te mai poți ridica și a plecat *pe jos*, în plină noapte, numai să scape de tine, să nu te mai vadă ! Excelentă și regia, și actorul !"

Am dat drumul radioului, am pus o bandă în casetofon și în scurt timp instalația stereofonică a mașinii a început să transmită un *blues*. Era chitara lui Eric Clapton, una din stelele acestei *muzici-pentru-singurătatea-fiecăruia*. Eric avea într-adevăr o chitară vrăjită, mîna sa *încetată* știa să scoată din strune un *feeling* uluitor. Apoi, brusc, *blues*-ul s-a transformat în ceva de neînțeles, dar care a avut un efect atît de puternic asupra mea, încît am frînat și am ieșit pe banda de staționare.

Nu-mi dau seama cît a durat această manevră și mai cu seamă cum am executat-o fără să mi se întîmple ceva, tot ce știu este că eram cutremurată de ceea ce auzeam, muzica aceasta nu se asemăna cu nimic din ceea ce cunoșteam, ea venea parcă din mine, de undeva din interior. Și, deodată, mi s-a părut că mă transform în diferite figuri geometrice care, în rotirea lor, lăsau în aer o trenă umbroasă. După aceea figurile au devenit colorate și trena s-a aprins caleidoscopic. Am închis ochii și am simțit că zbor. Un zbor lin, care mă legăna de pe o coastă pe alta, alunecam din vîrfuri de munți, dar nu coboram, ci, de de fiecare dată, urcam tot mai sus, și mai sus. Și era în acest zbor ceva ca un destin căruia nu i le poți împotrivi, și eu așteptam din clipă în clipă să se întîmple un lucru neobișnuit, grandios și irepetabil. Dar nu, nimic nu se întîmpla, sunetele mă duceau tot mai departe, și mai departe, parcă în neant, adunînd în mine o groază imensă. Apoi inima mi s-a strîns de durere, sentimente de milă se transformau în tristețe, în unele de alarmă, care creșteau, și creșteau. Acum nu mai zburam nicăieri, mă prefăcusem într-un ghemotoc. Muzica mă apăsa, mă străpungea cu milioane de ace, mă strivea, compactîndu-mă într-un punct pe care îl simțeam cu o inimă înghețată de spaimă. În fața mea, în spatele meu, înăuntrul meu se alungau mii de umbre, prelungi ca niște săgeți ce zburau din toate direcțiile, și eu le vedeam nu numai cu ochii, ci cu întreg corpul, cu fiecare celulă a pielii. Și, în momentul în care mi s-a părut că voi dispare, punctul devenind deodată nimic, m-am simțit aspirată de un crater rotativ și fierbinte și, într-o fracțiune de secundă, înaintea ochilor mei s-a prăbușit întregul pămînt : munții se rostogo-

leau în devălmășie, strivind totul în jur, de sub rădăcinile lor țîșneau spre înalturi uriașe coloane de lavă incandescentă. Haosul acesta apocaliptic s-a transformat apoi în miliarde de linii, spirale, zigzaguri, ce zburau neîncetat prin văzduh, ca o perdea fără început și fără sfîrșit, am simțit cum două forțe contrarii mă răsucesc, prefăcîndu-mă într-o sfoară, apoi într-o ață, într-un fir de păianjen, întins tot mai mult, și mai mult, devenisem invizibilă, atît de subțire eram, așteptam dintr-o clipă în alta să mă rup și să dispar în direcții opuse, cînd muzica a încetat.

M-am trezit ca după un coșmar, buimacă încă m-am întrebat ce fusese muzica asta, pentru că muzică fusese, dar cu o forță atît de teribilă, încît reușise să modifice însăși realitatea mea materială ! Sau dacă n-a fost muzică, atunci ce ? Și de unde a apărut banda aceasta ? O, să fi trăit Victor !... Construise o schemă de filtre electronice, în stare să descompună fiecare sunet în parte în sute de particule, a căror mișcare o încetinea sau o grăbea după dorință. Or muzica auzită de mine, această muzică tocmai așa se cerea descifrată !

Era ora cînd toți se grăbeau la serviciu, autostrada se aglomerase, nici nu-mi păsa, mergeam tot timpul în jur de 140—150 de kilometri pe oră, un accident îmi părea o bagatelă față de tot ce simțisem cît timp ascultasem muzica aceea supraumană. Vrusesem să pun din nou banda, dar îmi fusese teamă, o teamă fizică aproape, iar teama fizică doare mai mult ca orice, este cel mai îngrozitor lucru.

Am intrat în Basel cînd abia trecuse de șapte și după un sfert de oră opream pe aleea tăcută și verde, cu pomi seculari, în fața lui *König Hotel*. Cunoștința mea, portarul galonat, s-a repezit la portieră și, înclinîndu-se, m-a întîmpinat cu același „Bine-ați venit din nou pe la noi". A vrut să deschidă ușa din spate pentru a scoate valiza ; l-am oprit :

— Nu rămîn. Stau doar cinci minute și plec.

A fost cît se poate de dezamăgit.

— Ne pare foarte rău, doamnă... a spus el în timp ce intram.

Străbătînd holul nu prea mare, învăluit în aceeași liniște nefirească, cu miros de mobilă veche, ce cunoscuse în tihnă cîteva generații, am remarcat cu bucurie că la recepție se afla bărbatul înalt și uscățiv, cu chelie foarte pronunțată, care mă primise data trecută. M-am apropiat de ghișeu, căutînd ca fiecare mișcare să participe la binegînditul ritual al indiferenței.

Recepționerul m-a salutat respectuos, adăugînd că îi face o mare plăcere că îi onorez din nou.

— Sînt doar în trecere, am spus, și, profitînd de faptul că mă aflu în Basel, am venit să clarific un amănunt care pentru mine este oarecum confuz.

— Da, vă rog, vă stau la dispoziție, s-a arătat recepționerul cît se poate de amabil.

— Fiți bun, cînd am locuit penultima oară la dumneavoastră ?

— Vă spun imediat, și s-a grăbit să ia registrul de pasageri.

— Am ocupat un apartament parcă, i-am adus aminte. Data trecută m-ați întrebat dacă doresc același apartament.

— Un moment, s-a scuzat el și după o pauză, căutînd în registru, a adăugat : Am găsit. Ați locuit la noi pe data de douăzeci și unu a lunii.

— Împreună cu un domn ?

Recepționerul m-a privit oarecum surprins, a vrut să spună ceva, dar s-a abținut și, uitîndu-se din nou în registru, a confirmat :

— Da, cu domnul Arthur Meran. Credeam că dumneavoastră știți foarte bine acest lucru... nu s-a putut el abține în cele din urmă.

— Am vrut doar să verific. Și cît timp am stat ?

Recepționerul a avut o clipă de ezitare, ca și cînd l-ar fi preocupat niște gînduri, și iar s-a uitat în registru.

— O noapte. O singură noapte.

— Asta-i tot, am spus, vă mulțumesc. Săptămîna viitoare, am continuat, voi fi din nou la Basel împreună cu domnul Meran și atunci voi sta neapărat trei-patru zile. Basel-ul mi-a lăsat cîteva amintiri deosebit de plăcute !

Vorbind, îi urmărisem expresia feței : în afară de o satisfacție îndatoritoare, n-am reușit să descifrez nimic altceva.

— Ooo, vom fi încîntați ! a exclamat el. Basel-ul este într-adevăr un oraș cu totul aparte.

Am vrut să spun „Și are un local de noapte pe care n-o să-l uit niciodată !", am renunțat și, luîndu-mi la revedere de la el, m-am îndreptat spre ieșire. Covoarele pe care călcam mi-au dat impresia că de fapt nu schimbasem nici un cuvînt cu recepționerul, venisem pînă în dreptul ghișeului și imediat după aceea plecasem.

Pentru a nu pierde timp, am luat-o pe drumul nr. 18, prin Delémont, ca să ies la Tavannes, iar de acolo pe valea St. Imier. Șoseaua era foarte bună, însă destul de aglomerată, și în special sinuoasă. Bineînțeles nu de maniera aceleia pe care călătorisem aseară spre Château d'Oex—Zweisimmen. Trăgeam cît puteam de mașină, curioasă să văd ce jachetă *uitasem* la bistroul acela.

Reconstituind discuția avută cu proprietăreasa, mi-am amintit că, foarte curios, localul mi se păruse cît se poate de cunoscut. Tejgheaua aceea nichelată, raftul cu băuturi din spatele ei, ușa de comunicație cu bucătăria, toate acestea le mai văzusem parcă undeva. Chiar aranjamentul meselor, modul de dispunere a reclamelor de băuturi îmi fuseseră familiare. Să fi intrat eu în bistroul acela în timpul unei vieți anterioare ?

Am vrut să dau drumul la radio, dar mi-am oprit mîna pe drum, cuprinsă deodată de senzația că muzica aceea se află tot timpul în difuzoare, mai bine zis stă la pîndă acolo, gata să izbucnească din nou, chiar și la simpla atingere a aparatului de radio. Păstrînd o mînă pe volan, am deschis cu stînga poșeta și am scos telegrama afară. Am încercat s-o citesc, din față veneau însă aproape continuu mașini și a trebuit să renunț.

Gestul meu fusese o prostie, o știam pe de rost : „N-a fost nimic între mine și doctor, ai milă, întoarce-te, sînt în stare de orice. Te iubesc, Gretti". Am început să plîng. Plîngeam ca și azi-noapte, lacrimile se scurgeau din ochi independent de voința mea, ca și cînd n-ar fi fost lacrimile mele.

Simțeam o sete teribilă, trebuia să opresc undeva, însă lacrimile astea idioate continuau să se scurgă din ochi. Nu voiam să mă mai gîndesc la nimic, este imposibil ca în tot complotul acesta să nu fie undeva o fisură ! Poate că eu nu voi reuși s-o descopăr... Poliția însă... poliția va reuși cu siguranță. De data asta n-am nici o vină... Singura mea vină în viață a fost că n-am lăsat atunci copilul lui Victor ; de-acolo a pornit totul.

Nu mi-am întrerupt nicăieri drumul și, intrînd în Courtelary, am oprit în fața bistroului, exact cum oprisem și atunci, ca să-mi cumpăr țigări.

Localul era aproape gol, la o masă, doi clienți mîncau niște cîrnăciori care miroseau cît se poate de apetisant. M-am apropiat de tejghea și i-am spus băiatului care servea că vreau să vorbesc cu stăpîna localului.

— Îndată, a făcut el cam speriat și a dispărut pe ușa ce ducea la bucătărie.

Bătrîna a apărut în scurt timp, cu un șorț alb în față, îmbrăcat peste o rochie neagră, și m-a recunoscut imediat.

— Acum v-ați amintit ? m-a întrebat ea apropiindu-se.

Mirosea a prăjeală, fața ei stafidită și mică, ca un pumn aproape, nu mi s-a mai părut atît de rea ca data trecută ; ochii ei decolorați mă cercetau curioși.

— Aș dori să văd jacheta, am spus.

— Da, sigur, este la mine în cameră, un moment, și a dispărut după tejghea.

Am comandat o cafea tare și a apărut bătrîna, îndreptîndu-se în grabă spre mine, ca și cînd i-ar fi fost teamă că o să fug. Aducea jacheta mea roșie — am recunoscut-o de la distanță — cu guler alb, mare și evazat. Manșetele erau și ele albe, nasturii la fel...

— Uitați-vă, în cuierul acela ați uitat-o, a spus bătrînica, arătînd spre un cuier din colțul din dreapta al localului.

— Eram singură sau însoțită de un domn ? am întrebat-o, privindu-mi jacheta pe care o știusem în dulapul din peretele antreului.

— Singură. Da, erați singură, a spus bătrînica, de data aceasta cu mai multă convingere. V-am servit o ca-

fea cu lapte și chifle cu unt. Nu, nu erați insoțită de nimeni.

— Fiți amabilă, ați văzut cu ochii dumneavoastră cînd am agățat jacheta în cuier ?

— Nu, asta n-am văzut... Dar nu putea fi decît a dumneavoastră, pentru că altă doamnă nu intrase în dimineața aceea în local. Am observat jacheta cam la un sfert de oră după ce-ați plecat. Mi-a atras atenția un domn...

— Ce-a zis ? am iscodit-o.

— A zis : „Uitați-vă, doamna care a fost aici și-a uitat jacheta". Într-adevăr, nu putea fi decît a dumneavoastră. Eu n-am ce face cu ea. Și, chiar dac-aș avea, mie lucruri străine nu-mi trebuie. Am deschis localul ăsta cu bărbatu-miu, dumnezeu să-l ierte, acum patruzeci de ani, dar nu s-a plîns nimeni c-a plecat înșelat de la noi sau c-a uitat vreun lucru și nu l-a găsit. Acum opt ani, un zăbăuc din Sonvilier, s-a îmbătat, nenorocitul — cînd a intrat la noi era gata aranjat — și și-a uitat în cuier geanta cu banii celor care lucrau la carieră. Aproape douăzeci și șase de mii de franci ! A venit cu noaptea-n cap, nu știa nici el unde-o uitase. L-au dat afară de la carieră, dar a scăpat cu fața curată.

— Spuneți-mi, vă rog, mai țineți minte cum arăta domnul care v-a atras atenția că am uitat jacheta în cuier ?

— Cum să nu țin minte ? ! Credeți că dacă-s o femeie în vîrstă nu mai am memorie ? ! Pe dumneavoastră cum v-am recunoscut ? !

— Da, aveți dreptate, am concedat și am întrebat cu voce neutră : Domnul era de prin împrejurimi ?

— Atunci v-aș fi spus cum îl cheamă : cunosc întreaga vale St. Imier !

Era alunecoasă bătrîna, i-am zis una în gînd și am întrebat-o direct :

— Atunci, cum arăta ?

— Era un bărbat înalt... un bărbat frumos. Blond, cu o față plăcută și ochi albaștri... Și trăsături de om hotărît.

M-am gîndit imediat la Wic, descrierea corespundea perfect, și am întrebat-o din nou pe bătrînă.

— Părul destul de mare, nu ? Cărare într-o parte...

— Ei, văd că-l cunoaşteţi, a spus bătrîna, uitîndu-se bănuitor la mine.

— Cred că l-am văzut în local... Cîţi ani putea să aibă, ce ziceţi ?

— N-aţi avut cum să-l vedeţi, pentru c-a venit imediat după ce-aţi plecat dumneavoastră. A venit şi mi-a comandat un *White Horse* dublu. M-am şi mirat că bagă-n el atîta alcool dimineaţa. Vorbea stricat franţuzeşte... „De-aia se şi întîmplă atîtea accidente, străinii nu ţin seama, beau, nu le pasă", a comentat René după ce-a plecat domnul. Avea accent englezesc. Chiar semăna... Anglo-saxon. Toarnă-n ei cum se scoală. Mănîncă zdravăn şi beau.

— Era deci cu maşina ?

— Toţi străinii vin aici cu maşina !... Valea St. Imier e vestită în toată lumea ! Şi nu numai prin caii noştri, cum ar vrea să insinueze unii. Unde mai găseşti păduri de brazi ca la noi ? ! Şi ce brazi ? ! Munţi sînt peste tot, da' golaşi ! Piatră. Te uiţi şi nu vezi decît piatră. Ce frumuseţe o fi asta ?

— Ce credeţi, cîţi ani avea domnul acela ?

— Cam treizeci şi cinci-treizeci şi şase... Cam aşa. Mi-a zis că vă ştie de la televizor. E actriţa Gretti King. Precis se-ntoarce cînd o să-şi dea seama că n-are jacheta.

Acum totul era clar : Wic fusese acela care agăţase jacheta în cuier, iar apoi atrăsese atenţia bătrînei, spunîndu-i că aş fi uitat jacheta acolo.

Da, Fipsi a avut perfectă dreptate, tipul a făcut din mine ce-a vrut... Ştia că sînt legată de mîini şi de picioare, că nu voi apela la poliţie pentru a mă debarasa de el, şi, ca să nu se demaşte, mi-a servit povestea cu pistolul pe care l-a băgat special în cutie. În cutie, ca să-l poată *găsi*. Pistolul şi permisul de conducere al doamnei Krebs cu fotografia mea lipită grosolan acolo.

Şi deodată mi-am dat seama despre ce fotografie era vorba ! Doamne, cum de nu sesizasem pînă atunci ? Cînd Wic mi-a arătat permisul şi mi-am văzut fotografia lipită în locul aceleia a doamnei Krebs, ceva m-a şocat, dar pericolul — un pericol nou pentru mine — pe care îl crease falsul, conştiinţa, deodată evidentă, că aş putea

fi acuzată astfel de furtul Rolls-ului m-au absorbit atît de puternic, încît nu m-am mai putut gîndi la altceva. Mai mult, nici nu mă întrebasem cel puţin de unde luaseră *ei* o fotografie de-a mea ! Dealtfel, Wic nici nu-mi dăduse timp să gîndesc. Mi-a servit că-i Willy Collon de la *San Francisco News* şi mi-a cîştigat cu abilitate încrederea, apoi m-a presat cu bateria, cu instalaţia de aer condiţionat... Şi toate acestea pe fundalul descoperirii pistolului, care mă buimăcişe total. Vorbele lui hazoase, comparaţiile năstrupnice fuseseră perdeaua de fum în spatele căreia îşi ascunsese adevărata sa faţă ! Şi eu, ca o idioată ce sînt, i-am crezut toate balivernele, şi nu numai că m-am dat în mîinile lui, făcîndu-i jocul, dar m-am şi culcat cu el, spunîndu-mi că, astfel, sînt apărată mai bine, că numai aşa îi voi putea povesti toate prin cîte trecusem. Dar de ce alesesră *ei* tocmai fotografia aceasta, în care eram foarte tînără ? O făcusem la Bucureşti, chiar în preziua examenului la Conservator... Am mers împreună cu Victor — n-avea nici el fotografii — la un atelier pe Calea Victoriei, a cărui vitrină îl expunea pe Radu Beligan lîngă un bebeluş cu poponeţ rotofei. Fotograful ne-a întrebat ce dorim şi Victor i-a răspuns „Cafea cu lapte". Aşa ne-am împrietenit cu meşterul, ne-a aşezat alături şi ne-a făcut fotografiile pe acelaşi clişeu. „Dumneavoastră tăiaţi fotografia în două şi fiecare îşi ia partea pe care o merită", ne-a spus el. Aşa am şi făcut, dar şi eu, şi Victor am păstrat şi cîte o fotografie în care eram amîndoi. Aflîndu-mă încă în Statele Unite, îi scrisesem mamei şi o rugasem să-mi trimită fotografia aceea la San Francisco, dar ea mi-a răspuns că îl decupase pe Victor încă demult şi nu mai ştie ce-a făcut cu el, e o prostie să mă mai gîndesc la ce-a fost, o rătăcire de fapt. A rupt-o, asta a făcut. I-am cerut să-mi trimită partea mea şi mi-a trimis-o. Păstram fotografia pe televizor, într-o ramă mică... Le-a fost mai la îndemînă şi *ei* au preferat-o altora mai recente, dar care trebuiau căutate.

XIV

Eram frîntă de oboseală, făcusem peste 400 de kilometri, pînă la gheţarul Ronului mai rămăseseră aproape 80, dar de la Innertkirchen urma să străbat una din cele mai sinuoase şosele ale Elveţiei, care urca la peste 2 400 de metri, şi eu mă simţeam complet sleită de puteri. Noaptea nedormită îşi spusese cuvîntul, am oprit într-un refugiu şi m-am întins pe iarbă.

De la Courtelary o luasem înapoi spre Tavannes, tăiasem drumul spre Biel, iar de acolo la Thun mersesem pe autostradă, în afară doar de o porţiune de vreo douăzeci şi ceva de kilometri, între Lyss şi Berna, care nu era terminată. Şoseaua de ocolire fusese însă foarte bună, rar cînd coborîsem sub 120 de kilometri pe oră. Oprisem în Thun să scot nişte bani şi vorbisem cu *San Francisco News*. Rolls-ul înghiţea pur şi simplu benzina, mereu mă trezeam cu indicatorul de la tabloul de bord coborînd spre zero, dar eu ştiusem dinainte că voi telefona la San Francisco ! Scoaterea banilor fusese doar un pretext, pentru că în poşetă mai aveam aproape 250 de franci.

Spre surprinderea mea, centralista redacţiei mi-a spus că domnul Willy Collon nu mai lucrează la ei de aproape şase luni. Am întrebat-o dacă nu ştie cumva unde aş putea să-l găsesc, mi-a zis că nu ştie, are grijile ei, vrea să afle întîi unde a întins-o bărbatu-su, dar, din cîte a auzit, Willy Collon şi-ar fi dat demisia.

Pe drum, Fipsi mi-a spus că sînt o mare proastă, o proastă incorigibilă, dacă mai am îndoieli că derbedeul ăla de Wic nu-i amestecat în complot, cînd lucrurile sînt cît se poate de clare, jacheta şi numele de Gretti King sînt cele mai bune dovezi. „Sînt convinsă, mi-a zis ea, că Wic s-a aflat tot timpul în spatele tău ! Împreună cu bărbatul-de-la-*Bristol Café*. Ăsta-i tipul care l-a aşteptat mai jos de Gstaad cu maşina ! A ştiut, bineînţeles, dinainte că Wic o să te ducă acolo, la capătul viaductului, ca să te scape, vezi doamne, de cadavru ! Aşa se şi explică de ce nu l-ai întîlnit pe drum şi de ce nu l-ai găsit nici la cele două hoteluri ! Unde a dispărut ? Altfel cum a putut să dispară ? ! Spune !“

Nu i-am răspuns, o voință în afară de mine mă mîna spre gheţar, eram aproape sigură că-l voi găsi acolo pe Wic.

Nu ştiam încă ce înseamnă acest „acolo", în faţa ochilor mei se desena un vîrf de munte acoperit cu gheaţă, ce strălucea orbitor în soare, şoseaua ducînd pînă în marginea crestei, pe o platformă, un grup de oameni admirînd gheţarul şi, printre ei, Wic. Cu imaginea aceasta, o imagine aproape concretă, m-am ridicat de pe iarbă şi am pornit mai departe.

Un timp, drumul a fost destul de acceptabil, şi eu am ţinut mereu Rolls-ul la 100—120 de kilometri pe oră, dar după Innertkirchen şoseaua a devenit ceva mai îngustă şi în special a început să urce tot mai sus, şi mai sus, printr-un defileu care trebuia să fie al Aar-ului. Peisajul era din ce în ce mai sărac, am intrat într-un tunel foarte lung, cînd am ieşit afară lumina strălucitoare a soarelui se reflecta orbitor în cascadele rîului Aar.

Urcam şi urcam, parcă spre cer, am trecut pe lîngă oglinda de apă a unui lac înconjurat de munţi, ale căror vîrfuri erau albite de zăpezi veşnice, şi după cîţiva kilometri am intrat în trecătoarea Grimsel. Drumul era dificil şi aglomerat cu maşini din toate colţurile Europei, un zănatec de italian mergea de vreun sfert de oră în spatele meu, încercînd mereu să mă depăşească, deşi marcajul şoselei interzicea o asemenea manevră, iar din faţă curgeau maşini aproape fără încetare.

Gheţarul Ronului a apărut de după un viraj în toată grandoarea. dar pînă la poalele lui mai era drum de făcut. Am încercat să găsesc un refugiu liber, ca să scap de italianul din spate, a fost imposibil : toate erau înţesate cu maşini, oprite pentru răcirea motoarelor încinse de urcuşul acela teribil.

În faţa gheţarului se desfăşura nu numai o platformă de unde puteai admira naşterea Ronului, ale cărui ape, provenite din topirea lentă a giganticei căpăţîni de gheaţă, cădeau spre ameţitoare adîncimi, dar şi un adevărat *business* turistic, începînd cu vînzarea de ilustrate şi terminînd cu magazine de suveniruri, instalate chiar şi în galeria de un alb imaculat, săpată în interiorul gheţarului.

Am băut acolo o cafea dublă, l-am căutat pe Wic peste tot și am ieșit afară dîrdîind de frig. Pe o terasă săpată în stîncă, la cîteva sute de metri mai jos, văzusem un hotel și, gîndindu-mă că Wic ar fi putut să se oprească aici pentru a rămîne mai mult timp în preajma gheţarului, m-am îndreptat într-acolo.

Hotelul se chema *Belvédère*, nume întru totul îndreptăţit ; după ce fata de la recepţie a terminat cu grupul de englezoaice, toate în jur de şaptezeci de ani, dar cu mîinile pline de brăţări şi inele, am întrebat-o dacă nu cumva există în hotel un pasager cu numele de Willy Collon.

— Nu, mi-a răspuns ea, dar domnul Collon a lăsat un mesaj telefonic în cazul în care l-ar căuta o duduie. Un moment, s-a scuzat fata şi mi-a întins un bilețel pe care l-a scos dintr-un sertar al ghişeului.

L-am citit dintr-o privire, chiar acolo, în faţa recepţiei :

„Nu mă căuta, am impresia că te voi găsi tot eu,
Wic."

I-am mulţumit fetei şi am plecat însoţită de cuvintele lui Fipsi : „Ei, ce ţi-am spus ? ! Cînd ai să te convingi în sfîrşit că eşti o mare idioată ? !" Am trimis-o dracului, ea a rămas tăcută o vreme, dar după ce am terminat de coborît serpentinele şi am ieşit pe şoseaua aproape dreaptă ce ducea la Interlaken, am auzit-o sfătuindu-mă : „Supraveghează oglinda retrovizoare, sînt sigură că se ţine de spatele tău o maşină ! Tu nu vezi că *ei* îţi cunosc fiecare pas ? ! De unde au ştiut că ai să vii la gheţar ? ! Cînd ai plecat din Zürich, au aflat, să zicem, că te-ndrepţi spre Geneva pentru că ai reţinut un bilet la concert şi camera la hotel *Mon-Repos*... Apoi ai vorbit c-un benzinar, cu altul, cu fata de la *Automobile Club de Suisse*... Bondocul ţi s-a băgat pe gît şi ţi-a făcut itinerarul, sfătuindu-te s-o iei spre valea St. Imier... Acolo n-au putut s-o cumpere pe babă, sau mai curînd nici n-au încercat, dîndu-şi seama, din cîteva vorbe aruncate, că stăpîna bistroului n-o să se preteze la o înscenare murdară, oricît i s-ar plăti, şi atunci Wic a montat povestea cu jacheta... De gheţarul Ronului n-a ştiut însă nimeni ! Dar absolut nimeni ! Asta nu-ţi spune nimic ? Şi-apoi nici nu-i nevoie să te

gîndești prea mult, Wic recunoaște singur : «...am impresia că te voi găsi tot eu». Păcat că n-ai întrebat la ce oră ți-a fost trimis mesajul... Ai fi reușit să-ți dai seama unde te aflai în momentul respectiv și dacă direcția ta putea fi dedusă în clipa aceea. În sensul că te îndrepți spre ghețarul Ronului"...

Cuvintele lui Fipsi îmi treceau pe lîngă urechi ; aveam tot timpul sentimentul că dintr-un minut în altul se va întîmpla ceva catastrofal. Încercam să scap de senzația asta, care începuse să mă domine încă de pe serpentinele repezi ale trecătorii Grimsel, dar nu reușeam.

Și la venire, cîtă vreme drumul fusese oarecum drept, și apoi la întoarcere, mă uitasem mereu în oglinda retrovizoare, mi se păruse uneori că o mașină sau alta se ține după mine, însă, în cele din urmă, temerile mele fuseseră nejustificate. Pe autostradă, supravegherea spatelui era o treabă mult mai la îndemînă, nu, nici acolo nu reperasem pe nimeni.

Și, deodată, cele văzute în față m-au umplut de groază : o mașină a poliției și doi motociclești blocau intersecția șoselei, legitimînd pe toți ocupanții mașinilor. Nu mai era nici o scăpare, am oprit la rînd. Chiar dacă aș fi intrat brusc în depășire și aș fi încercat să fug, m-ar fi prins la intersecția cealaltă, de lîngă Interlaken, care fusese și ea blocată probabil.

Tot ce aveam de făcut era să dau drumul la radio, pentru ca muzica aceea, căci muzică fusese, să mă prefacă din nou într-o ață, într-un fir de păianjen și poate că, de data aceasta, întins tot mai mult și mai mult, firul n-o să reziste și eu voi dispare în două direcții contrare. Așa este, frica fizică doare mai tare ca orice, lașitatea a oprit mîna și eu mi-am spus că este imposibil ca poliția să nu stabilească nevinovăția mea.

„De unde știi că pe tine de caută ? ! a spus Fipsi deodată. Dacă te-ar căuta pe tine, ar veni de-a dreptul la Rolls, n-ar legitima toată lumea !" „Poate au doar semnalmentele mele... numele..." „Asta numai Wic a făcut-o ! El te-a denunțat !" „Imposibil ! am refuzat să cred. Nu, Wic nu-i în stare de-o asemenea mîrșăvie !" „În orice caz, fii atentă, nu te trăda cu nimic, polițiștii iau lecții

de psihologie, își dau imediat seama cînd ceva nu-i în ordine !“ m-a prevenit Fipsi și a avut dreptate.

Polițistul m-a salutat ducînd mîna la cască și, în timp ce-mi cerea pașaportul, a aruncat o privire în interiorul mașinii.

— În ce direcție vă îndreptați ? m-a întrebat el.

Am ezitat o clipă, gîndindu-mă ce să spun.

— Spre Berna, am răspuns.

S-a uitat la mine pentru a mă compara probabil cu fotografia din pașaport și l-am auzit remarcînd :

— Sînteți palidă... Nu vă simțiți bine ?

— Da, am puțină febră.

— De unde veniți ?

— De la ghețarul Ronului, am răspuns, gîndindu-mă că cel mai bun lucru era să spun adevărul.

— N-ați luat pe nimeni pe drum ?

— Nu, cum o să iau ? ! am protestat.

— Se mai întîmplă... Nu v-a făcut nimeni semn ? Un bărbat înalt, cam de un metru optzeci și doi, blond, ochi albaștri, îmbrăcat într-un costum sport, gri ?

Erau semnalmentele lui Wic, și eu probabil am tresărit, pentru că polițistul m-a întrebat imediat :

— Îl cunoașteți ?

— Nu, nu ! am negat energic și am adăugat cît mai firesc : Mi-am adus aminte de o cunoștință din Statele Unite. A avut un accident de mașină...

— Cine n-are azi un accident de mașină ? ! Deci n-ați văzut pe drum un asemenea bărbat ?

— Nu. Și nici n-am fost atentă, am răcit probabil la ghețar, era îngrozitor de frig.

— Vă mulțumesc, puteți pleca.

„Ei, vezi, nu pe tine de caută, ci pe el !“ a spus Fipsi cu răutate. „Du-te dracului !“ am înjurat-o ca să mă descarc pe cineva.

La intrarea în Interlaken am oprit la o stație de benzină, am cumpărat o hartă a orașului și am început s-o examinez în mașină, căutînd Rugenparkstrasse. Orașul nu este prea mare, cozile celor două lacuri, Brienz și Thun, se unesc chiar în mijlocul lui, am găsit repede strada și drept punct de reper am luat cel de-al doilea pod peste rîul Aar.

În vreme ce pătrundeam în oraș, m-am uitat la ceasul de la bordul mașinii : se făcuse șase și un sfert și eu m-am întrebat ce să fac mai întîi. Mă simțeam atît de obosită, încît abia țineam volanul în mîini ; aveam impresia că dacă o să mănînc — pentru că de cu seară nu pusesem nimic în gură — și o să beau din nou o cafea tare, o să-mi revin cît de cît. Am hotărît să mă duc întîi acasă la Meran și abia după aceea să mănînc undeva.

Intrînd pe Rugenparkstrasse, am oprit Rolls-ul ceva mai departe și am luat-o pe jos. Era o stradă liniștită și verde, cu vile vechi, cele mai multe trădînd opulență. Cînd m-am apropiat de numărul 47, nu mi-a venit să cred ochilor : în fața mea se găsea garajul Rolls-ului. Și ușa, și zidul... Am făcut cîțiva pași și, aruncîndu-mi privirea asupra casei, am constatat că mă aflam de fapt în fața vilei domnului Krebs. Nu, nu era nici o îndoială ! Bine, dar eu mă găseam la Interlaken, și nu la Zürich. Doamne, doar n-am înnebunit !

M-am întors la garaj și am căutat broasca. Cînd să scot cheile din poșetă, în spatele meu a răsunat o voce de copil :

— Tanti, pe dincolo se intră în vilă. Aici e garajul.

Era un băiețel de vreo opt ani, pe bicicletă, de-aia nici nu-l auzisem venind. Am dat din cap, nefiind în stare să scot nici o vorbă, și el a continuat :

— Degeaba o să sunați, domnul Meran nu este acasă.

Am zîmbit neîncrezătoare.

— De unde știi tu ? l-am întrebat, mîngîindu-l pe căpșorul cu păr mare și blond.

— Cum să nu știu ? ! locuiesc în vila de-alături.

— Aaa, am spus în sens că am înțeles și am adăugat : Îmi pare foarte rău...

— Trebuia să telefonați mai întîi !... a remarcat puștiul.

— Da, ai perfectă dreptate, sigur să trebuia să telefonez mai întîi ! Cum te cheamă ?

— Erich Dross, s-a prezentat el, înclinînd scurt capul.

— Îmi pare bine, Erich, ești un băiat nu numai foarte drăguț, dar și inteligent, am spus și, cuprinzîndu-l de umeri, am pornit cu el pe stradă. De cît timp ai bicicleta asta atît de frumoasă ?

— Ooo, o am de un an ! Am avut alta înainte... Nu mai e așa de frumoasă, mi-a zgîriat-o Tini, uitați-vă ce mi-a făcut la aripă, mi s-a plîns Erich, arătîndu-mi o zgîrietură lungă pe vopseaua argintie a aripii din față. A venit cu viteză și a intrat în mine. Cu toți face așa. Ca să ne obișnuim cu accidentele, spune. Lui Otto i-a strîmbat ghidonul, și Otto era cît pe-aci să rămînă lat pe asfalt. „Ce tot plîngi ? i-a zis Tini. Ești asigurat ! O să iei despăgubiri... Gata, nu sînt morți, deblocați circulația !“ Mereu face pe agentul de circulație, și mi-a zis că tata i-a promis un motoraș la bicicletă.

— Cel mai bun lucru este să nu vă mai jucați cu el, l-am sfătuit și am spus ca și cînd mi-aș fi adus aminte : Trebuia să-i fi lăsat vorbă domnului Meran că l-am căutat.

— Dar nu v-am spus că nu este nimeni acasă ? !...

— Cum, absolut nimeni ? Nici soția ?

— Domnul Meran este divorțat. De mult.

— Am înțeles... Oare cînd l-aș putea găsi ? Nu știi cine ar putea să-mi spună ?

Erich a ridicat din umeri, gîndindu-se o clipă.

— Nimeni, a zis el. Domnul Meran e mereu plecat, tata mi-a spus că are procese... E avocat domnul Meran. Dumneavoastră tot pentru un proces ați venit ?

— Nu, am venit să-i transmit ceva. Probabil e plecat cu mașina, nu ? Și sînt sigură că are o mașină frumoasă !...

— A noastră e și mai frumoasă ! a făcut Erich cu mîndrie. E un Maserati ! Iar un Maserati e un Maserati, știe oricine ! A domnului Meran e doar Mercedes...

Mi-am luat rămas bun de la el și am înconjurat întreg pătratul de străzi, ca să ies la Rolls fără să fiu văzută de Erich. Eram decisă să încerc cu orice preț cheia la ușa garajului și, pentru a nu mă întîlni din nou cu puștiul, am coborît cu mașina spre podul de peste Aar, spunîndu-mi că el nu va rămîne mult timp poate pe stradă.

Ceea ce văzusem acolo nu era deloc în ordine, este imposibil ca două case să fie identice. Chiar dacă, să presupunem, au fost construite de același arhitect. Bine, casa, dar și grilajul de fier, și pomii ? !... Ușa garajului nu mai era cea de pe vremuri, ci una modernă, rabata-

bilă... Exact ușa de la garajul domnului Krebs. Vopsită într-un maron închis...

Și mi-am adus aminte că ușa masivă a vilei din Zürich avea, printre ornamente, chiar în centru, două capete de buldogi. Nu pot suferi rasa asta de cîini, ei mi-au produs întotdeauna oroare și eu mă și strîmbasem la unul din capetele acelea sculptate în lemn, în timp ce așteptam în dimineața aceea să mi se deschidă ușa.

Cînd îi spusesem puștiului, pentru a-l trage de limbă, că domnul Meran are desigur o mașină frumoasă, avusesem aproape certitudinea că el va răspunde : „Da, are un Rolls-Royce ! Și încă Excalibur !“ N-a fost așa. Dar ce puteau să însemne, ce semnificație aveau oare acele două vile identice ? Una la Zürich, alta la Interlaken, la aproape 150 de kilometri distanță una de cealaltă ? Să fie o simplă întîmplare ? Imposibil ! Le uneau brutal Rolls-ul și cadavrul lui Meran. Aici era ceva care îmi scăpa. De ce nu fusese băgat în Rolls cadavrul altcuiva ? De ce tocmai cadavrul lui Meran, a cărui vilă era identică aceleia a domnului Krebs ?

M-am chinuit un timp cu întrebări ce decurgeau unele din altele, și cărora nu le puteam găsi nici un răspuns, și am urcat din nou spre Rugenparkstrasse. Ca și data trecută, am oprit mașina la o oarecare distanță de vila lui Meran, am parcurs restul drumului pe jos, lăsînd perechea care mergea înaintea mea să se îndepărteze, și, cum puștiul nu se vedea nicăieri, am încercat, în timp ce inima îmi bătea cu putere, să introduc cheia în broască. Nu intra. M-am uitat, orificiul era obturat cu un băț de chibrit. „Asta ce poate să însemne ?“ m-am întrebat, apoi, prefăcîndu-mă că mi-au scăpat cheile jos, m-am aplecat să le ridic și m-am convins că nu venea nimeni pe stradă.

Curtea nu era prea mare, pomii și verdeața de lîngă grilaj mascau vila într-o oarecare măsură și am constatat în scurt timp că ușa masivă din lemn de stejar avea în centrul ornamentației două capete de buldogi. Am sunat și am apăsat pe mîner. Spre surprinderea mea, ușa a cedat. O curiozitate teribilă mă îndemna să intru, însă teama că ușa aceasta deschisă ar putea constitui o capcană a fost mai puternică.

Întorcîndu-mă la mașină, regretam nespus că nu reușisem să-mi înving teama. În definitiv, îmi spuneam, cursa cea mai terifiantă îmi fusese întinsă : cadavrul lui Meran se afla în portbagajul meu... Întregul complot era el însuși o cursă imensă. Ceva mai groaznic, mai compromițător decît telegrama de azi-noapte nu putea să urmeze. M-am hotărît să mănînc undeva și să mă întorc ; aveam tot timpul în fața ochilor holul vilei din Zürich, sau mai bine zis pereții aceia tapetați în întregime cu timbre.

Începuse să se întunece, am aprins luminile de poziție și asta mi-a sugerat ideea de-a cumpăra o lanternă. Eram aproape de centru, am oprit imediat, ca nu cumva să se închidă magazinele. Unul cu electrice era chiar peste drum și eu mi-am ales o lanternă care să încapă în poșetă, dar în același timp cu un fascicol luminos foarte puternic. „Este tocmai bună pentru a da o lovitură la o casă de bani !“ a spus rîzînd vînzătorul.

Am găsit un restaurant prin apropiere și primul lucru pe care l-am cerut chelnerului a fost să-mi arate unde aș putea să mă spăl. Simțeam o nevoie teribilă să fac un duș, mi-am răcorit îndelung fața, care îmi ardea de oboseală, pentru un moment m-am simțit ceva mai înviorată, dar numai atît, un moment. Am hotărît să iau o cameră la hotel și abia după aceea să mă duc la vila lui Meran.

Inițial, mă gîndisem să nu rămîn la Interlaken, mi-am dat seama însă că a continua drumul, și încă noaptea, îmi va fi de-a dreptul peste puteri. Făcusem aproape șase sute de kilometri, în urechi auzeam continuu vîjîitul mașinilor, prin fața ochilor îmi zbura tot timpul marcajul șoselelor ; stînd pe scaun, la masă, aveam senzația că mă aflu în mers cu mașina. Din cauza serpentinelor, mîinile îmi erau parcă smulse din umeri, mă durea spatele, cu toate că schimbasem mereu poziția spătarului, picioarele îmi zvîcneau din vreme în vreme, ca și cînd m-ar fi lovit cineva sub genunchi pentru a-mi controla reflexele. Nu închisesem un ochi toată noaptea, cei aproape șase sute de kilometri fuseseră un efort prea mare pentru mine, mai ales că eu condusesem la regimuri ridicate de viteză, încordată mereu ca un odgon. Și toate acestea

pe fondul celor întîmplate cu Wic. Era chiar de mirare că nu intrasem în vreo mașină sau nu zburasem peste parapet la unul din virajele acelea înspăimîntătoare.

După ce am mîncat, am bătut o cafea și un *brandy*, ca să mă înviorez un pic, și m-am oprit la hotel *Krone*. Nu pot să spun că dușul m-a remontat, dar în timp ce apa rece îmi biciuia corpul m-am gîndit că Meran fusese omorît probabil în casă, așa se și explica faptul că ușa nu era încuiată.

Problema era însă alta : să mă duc cu Rolls-ul la vilă, sau să iau un taxi care să mă lase în apropiere ? Un Rolls, chiar pe o stradă de oameni bogați ca Rugenparkstrasse, atrage imediat atenția, naște întrebări... Nu e greu să-ți amintești unde ai văzut un Rolls-Royce staționînd ! Și, totuși, mi se părea că cel mai bun lucru ar fi să-l am la îndemînă, nu știu de ce aveam sentimentul că va trebui să fug de acolo. Am hotărît să mă duc cu mașina, cu toate că eram conștientă că, oricum, voi fi nevoită să mă întorc la hotel, deci fuga mea nu va fi una reală, eficientă.

Lumina becului din stradă se filtra anevoie prin coroanele copacilor, ușa vilei era cufundată într-un întuneric aproape total. Am apăsat pe mîner și, simțind cum cedează, m-am strecurat înăuntru. În casă era o liniște mormîntală, de nicăieri nu se auzea nici cel mai mic zgomot, în afară doar de cel al inimii mele, care bătea nebunește în piept.

Am rămas un timp nemișcată, ca și cînd la primul pas m-aș fi prăbușit într-un hău fără margini. Apoi am deschis încet poșeta, ca să scot lanterna. Mîna a întîlnit pistolul. Atingerea lui mi-a dat parcă siguranță, încredere. Am apucat lanterna, dar n-am îndrăznit s-o aprind, dominată deodată de senzația că lumina ei mă va descoperi cuiva care pîndește în întuneric.

Înăuntrul vilei din Zürich, în stînga și în dreapta ușii, erau montate două oglinzi de înălțimea unui om. Învingîndu-mi în cele din urmă teama, am acționat butonul lanternei. Fascicolul de raze a izbucnit dur, sfîșiind întunericul, și eu m-am văzut reflectată într-una din oglinzi. Nu mai exista nici o îndoială, vila aceasta reproducea sau, mai curînd, era aievea casei lui Krebs !

„Cum o să fie casa lui Krebs, cînd el locuieşte la Zürich, iar tu te afli la Interlaken ? ! Ce, ai înnebunit ? !“ am auzit-o pe Fipsi apostrofîndu-mă. „Poate“, am spus şi, urcînd cele cîteva trepte spre hol, am îndreptat fascicolul lanternei spre unul din pereţii acestuia. Era tapetat cu timbre. „Ei, acum ce mai ai de zis ? ! am întrebat-o pe Fipsi. Un asemenea hol e probabil unic în lume ! Cui să-i mai vină o asemenea idee de a tapeta pereţii cu timbre ? !“

M-am uitat cu atenţie, erau, ca şi la Zürich, timbre veritabile, acoperite cu o pojghiţă de lac, şi nu tapet imprimat, aşa cum fusesem tentată să cred cînd intrasem în dimineaţa aceea în holul vilei lui Krebs, ca să duc valizele la maşină. Şi pentru a mă convinge definitiv, am început să rad cu marginea ascuţită a lanternei pojghiţa de lac. De fapt făceam un semn, cu gîndul dement de a-l căuta apoi în acelaşi loc în holul vilei din Zürich.

Plimbînd fascicolul lanternei prin încăpere, am recunoscut canapeaua enormă, în faţa ei măsuţa lungă, în stil florentin, şi cele patru fotolii în jur, toate din piele bej, apoi scara care ducea la etaj, aceeaşi scară din stejar sculptat, în vîrful căreia auzisem atunci, coborînd şi îndată oprindu-se, paşii doamnei Krebs ; apoi piedestalul cu un cap de fetiţă în marmură, uşa pe care au dispărut în seara aceea Elsa şi domnul Krebs, lăsîndu-mă să-i aştept în antreu...

Era un birou foarte frumos, dominat de un cămin enorm, în faţa căruia era aşternută o blană de urs alb ; rafturi pline de cărţi, strînse în decursul cîtorva generaţii, acopereau în întregime pereţii, în colţ se afla o masă de lucru, cu două fotolii de piele... Totul era într-o ordine desăvîrşită, nimic nu arăta că poate chiar în biroul acesta s-a produs o crimă. Dar poate nici nu s-a produs în birou...

Am ieşit şi am luat-o pe scări. Uşa de sus era şi ea descuiată, mi-am dat imediat seama că acolo se afla dormitorul. Patul mare din mijlocul camerei fusese lăsat nefăcut, la marginea lui se găsea o pijama bărbătească, apoi lumina lanternei s-a reflectat într-o oglindă mare, ovală, stil rococo, ca şi patul dealtfel ; alături, într-o ramă, era fotografia unei femei goale, cu un corp armonios,

frumos proporționat, parcă mai văzusem undeva picioarele acestea prelungi, femeia se aflase cu spatele, ea întorsese doar umerii și fața spre obiectiv.

— Dumnezeule ! am exclamat cu groază. Dar asta sînt eu !

Mîna care ținea lanterna a început să tremure și, simțind că mă voi prăbuși dintr-o clipă în alta, am căutat marginea patului. Nu se poate ! Nu, imposibil ! N-am pozat nimănui goală ! „Mi s-a părut, femeia aceea e cu totul altcineva !“ am spus în șoaptă și am încercat să-mi umezesc gîtul uscat. Doamne, nu mai aveam nici salivă !

Am încercat să mă liniștesc și, fără să-mi dau seama ce fac, am început să mă dezbrac.

Eram goală, voiam să ridic lanterna pentru a lumina din nou femeia din fotografie, dar n-am îndrăznit. Am rămas acolo, pe marginea patului, cu ochii ațintiți în vid, cu hoarde de gînduri care veneau și plecau pustiindu-mă, poate zece minute, poate o oră, poate chiar mai mult.

În cele din urmă m-am ridicat hotărîtă și, cu ajutorul lanternei, m-am uitat în oglindă. M-am întîlnit acolo cu propria-mi privire, de care fugeam cît puteam de o bună bucată de vreme. Nu, nu erau ochii mei ! Erau doi ochi aparținînd altcuiva. Doi ochi străini, goi, goi ca și această casă enormă și goală și în care încercam să mă mint că nu sînt eu cea din fotografie. Era nasul meu, gura mea, gîtul, umerii, sînii... Totul era al meu, străini erau doar ochii.

M-am așezat din nou pe marginea patului și din nou am vrut să mă uit la fotografia din ramă. Mîna care ținea lanterna n-a mai vrut să mă asculte.

Mă îmbrăcam încet, fiecare mișcare părîndu-mi-se o povară căreia cu greu îi puteam face față, cînd am auzit un zgomot ca un scrîșnet pătrunzător și prelung, un zgomot bizar, cavernos parcă, venind din direcția holului. Am stins lanterna și, scoțînd pistolul din poșetă, am rămas la pîndă. Eram hotărîtă să trag în plin în oricine ar apărea pe ușă, iar ultimul glonte să-l rezerv pentru mine. Ce rost mai avea să trăiesc ? ! La ce-mi mai trebuia viața asta a mea eșuată, ce mai puteam face cu ea ? !

Am ascultat un timp cu atenția încordată, dar nu s-a mai auzit nimic. M-am ridicat și, apropiindu-mă de perete, am luat fotografia de acolo. Era cît se poate de reușită, pînă și porii pielii se vedeau conturați... Și lumina lanternei a descoperit pe neașteptate cîteva cuvinte scrise în marginea de jos a fotografiei :

„Ție, Arthur, pentru totdeauna a ta,
Gretti"

Peste putință ! Era scrisul meu !

Am vrut să strig : „Nu, nu se poate !", dar n-am reușit să articulez nici un sunet măcar. Și doar știam că buzele mele se mișcaseră ! Trebuia să strig, strigătul acesta era pentru mine ca un pai salvator, am făcut o nouă și înverșunată încercare și am fost covîrșită de sentimentul că pierdusem pentru totdeauna facultatea de-a vorbi.

Simțeam nevoie de aer, am început să respir adînc, ca după o fugă epuizantă de cîțiva kilometri. Atrase de fotografie, privirile au întîlnit în locul ei un ecran vaporos. Am început să plîng, încet, fără lacrimi, și m-am lăsat să cad gelatinoasă pe pat.

Mi-am revenit după un timp, după cît timp anume nu pot să-mi dau seama, năpădită de roiuri de gînduri ce se ștergeau reciproc, împletindu-se unele cu altele și mai ales cu un murmur incoerent și a cărui perfidie m-a făcut să mă cutremur de groază. „Dumnezeule, am spus, cine mă va salva ? Eram singură în această lume, în această lume străină, cine m-ar putea ajuta aici ? ! Singura speranță era în mine...

M-am îndîrjit, adunîndu-mi toate forțele, și am privit fotografia lucid. „Bine, dar ăsta era dormitorul meu din San Francisco !" am exclamat uimită. Nu, nu exista nici o îndoială : recunoșteam perfect dulapul de haine, un colț al patului... Fusesem surprinsă în timp ce mă îndreptam spre dulap ; umerii, capul erau întorși, ca și cînd mi-aș fi adus deodată aminte că am uitat ceva în baie. Numai că fața mea era destinsă, se vedea chiar o anumită gingășie întipărită pe ea.

„Dar ce să caute aici această fotografie făcută la San Francisco ? m-am întrebat fără să vreau. Fipsi, tu nu spui nimic ?" „Complotul ! Complotul pornește încă de-acolo !

mi-a răspuns ea. Poate tocmai de aceea se găsește Wic în Elveția !..." „Bine, dar tu spuneai că Wic nu-i Willy Collon !" „Sigur că nu-i. Dar e din San Francisco ! De-aia și cunoaște el așa de bine tot ce ți s-a întîmplat acolo ! Și de unde știi că bărbatul-de-la-*Bristol Café* nu-i și el american ? !" „Se prea poate...", am acceptat.

Spunîndu-mi că fotografia trebuie luată și distrusă, am scos-o din ramă, am prefăcut-o în bucățele și le-am băgat în poșetă. „Ia vezi în baie, mi-a șoptit Fipsi, poate și acolo-i ceva... Caută în baie, caută peste tot, nu te grăbi !"

Baia era alături și, da, Fipsi avusese dreptate : pe cristalul de deasupra chiuvetei se afla demachiantul meu *Lindo*, crema mea de noapte *Jeunesse*. Le-am strîns și, convingîndu-mă că nu mai era nimic care să-mi aparțină, m-am întors în dormitor.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost cămașa de noapte pe una din pernele patului. Am recunoscut-o imediat după dantela bogată a corsajului și într-o clipă am avut imaginea magazinului din San Francisco de la care o cumpărasem. Am luat-o de pe pernă, ea mai păstra mirosul corpului meu. Prezența ei era concretă, materială, așa cum concrete și materiale fuseseră fotografia, demachiantul, crema de noapte.

Am căutat peste tot, în dulap, apoi în scrin am mai găsit cîteva lucruri de-ale mele : o fustă, două furouri, pantalonii bej, bluza cu dragoni și alta pe care o cumpărasem la Zürich, galben-pai... Le-am strîns și am coborît în hol, ca să le împachetez în ceva. Era acolo o ușă care ducea probabil la dependințele casei și eu mi-am spus că este imposibil să nu găsesc o geantă de voiaj sau ceva asemănător.

Mă îndreptam spre ușa aceea, cînd am auzit venind din stînga vocea lui Wic :

— Bună, surioară !

Curios, nu m-am speriat și nici n-am tresărit cel puțin. M-am întors doar brusc și l-am căutat cu lanterna. Stătea pe canapeaua aceea enormă, picior peste picior.

— Ei, vezi, te-am găsit ! a spus el zîmbind ironic.

— Victor, m-am trezit spunînd implorator, ce vrei tu de la mine ?

— Să te scap din povestea asta idioată, care îţi stă tot atît de bine ca unui cîine cuşca hingherului ! Unii mor şi nu reuşesc să aibă şi ei o poveste în viaţă... O poveste cît de mică, mor fără nici o poveste. La naiba, tu te-ai băgat în două, şi încă ce poveşti !... De poveşti din astea nici dracu' n-are nevoie !

— Bine, dar nu-i adevărat, nu eu l-am omorît pe Meran !

— Dar lucrurile din braţele tale sînt adevărate sau nu ?

— Wic, mă uit la ele şi nu-mi vine să cred...

— Într-o zi ai să vezi o maşină năpustindu-se peste tine, n-o să crezi că-i maşină şi ea o să te strivească pe caldarîm !...

M-am aşezat în fotoliu şi am început să plîng. După un timp am spus printre sughiţuri :

— Wic, nu mai pot. Nu mai pot, înţelege !... Mă duc să mă predau la poliţie.

— Opreşte avionul, vin cu tine, fetiţo ! a zis el rîzînd.

— Wic, te rog, nu-ţi bate joc de mine ! l-am implorat.

— Dar tu de mine nu ţi-ai bătut joc ? ! Mi-ai turnat o herghelie de cai verzi pe pereţi şi eu, ca un idiot de treizeci şi trei de ani, care are impresia că a început să se priceapă la oameni şi a plecat în lume ca să-i înveţe mai bine, am rumegat cîlţii pe care mi i-ai băgat tu în gură ! I-am rumegat şi era să-mi vărs maţele peste hoitul iubitului tău ! Ai crezut că eşti colosală... Nu eşti deloc ! Tot ce ştii e să cînţi la vioară şi să te culci c-un bărbat. Dar în loc de cap ai o chiuvetă în care se spală oricine ! Şi-n special maică-ta !...

— Ajunge, Wic ! Te rog, ajunge ! Da, eu l-am omorît pe Meran. M-a părăsit şi eu m-am răzbunat. Telegrama e cea mai bună dovadă ! Telegrama, cămaşa mea de noapte din dormitorul lui... Desuurile, fusta, bluzele... Şi mai ales nudul meu la el pe perete ! Tu m-ai recunoscut desigur în fotografia aceea ! Doar m-ai văzut de-atîtea ori goală ! Ai sărutat fiecare părticică a pielii !... Da, eu i-am trimis telegrama aceea, implorîndu-l să nu mă părăsească şi în acelaşi timp ameninţîndu-l că sînt în stare de orice... Era doar iubitul meu, cum ai spus ! Am locuit

împreună la *König Hotel* din Basel, la motelul *Croix d'or* din Neuchâtel... Dar de ce nu-mi amintesc nimic despre el ? Și încă ceva, Wic : de ce vila asta a lui seamănă ca două picături de apă cu vila domnului Krebs din Zürich ? În Rolls-ul căruia a fost băgat cadavrul lui Meran ?

— Iar umbli cu șomoioage de paie ?

— Dar tu cu ce umbli ? ! Tu cine ești, Wic ?

— Ha-ha ! a rîs el. Eu sînt o zi de noiembrie. O zi de noiembrie cu numele de Willy Collon. Poate ai mai auzit de numele ăsta ? ! Sau el nu-ți spune nimic ?

— Și vrei să te cred ? Tu poți să-mi spui orice. Pe Willy Collon îl cunosc doar după semnătura din ziar ! Da, am auzit, era un critic rafinat...

— ...și cumpărat de Heeb. În povestea mea tot el m-a băgat. Și cînd am deschis ochii — în viață totul e să-l deschizi la timp ! — și-am văzut că sînt gata să-l concurez pe Kermak la umplut cu oameni lăzile de gunoi, am trecut pe dreapta și-am băgat în marșarier. Bine, dar stai, nu despre asta era vorba... O să-ți reamintesc îndată : ai fost bisată, ai cerut voie să cînți o melodie folclorică românească, ai amintit de George Enescu și de *Rapsodia română*... Tu înțeleseseși probabil, sau ai intuit doar, că un artist care n-are o țară în spatele lui, care nu reprezintă pe nimeni... Și ai executat o bucată cu nume de pasăre, care a stîrnit ovații.

— *Ciocîrlia.*

— Exact !

— Nici acum nu te cred, am spus oftînd.

— Ce nu crezi ?

— Că ești Willy Collon. S-a scris în ziar despre ce-ai povestit tu.

— *O.K.* Ridică-ți de pe ochi scufița, poate pașaportul meu o să te convingă în cele din urmă ! și mi-a întins pașaportul. Acolo ai să găsești de toate, chiar și *de ce* m-am născut. Noi, americanii, sîntem ai dracului de scrupuloși cu hîrtiile !

Într-adevăr, era el, am examinat fotografia, proiectînd asupra ei lumina lanternei, capsele erau neatinse și, citindu-i semnalmentele, am spus deodată speriată :

— Victor, te caută poliția !

— Pe Victor Hugo poate. Și pe bună dreptate...

— Te rog, crede-mă, am insistat și i-am povestit cum mă chestionase polițistul de la intersecția șoselelor nr. 6 și 11.

— Mă confundă c-un hipopotam zburător, a spus el cu indiferență.

— Dar în bistroul de pe valea St. Imier ce-ai căutat ? În bistroul din Courtelary ?

— Poate într-o viață trecută... Tu ești cu reîncarnările...

— Și totuși bătrîna te-a descris exact cum ești !

— Uite, mi-ai aflat slăbiciunea : mor de plăcere s-aud o babă făcînd cuiva portretul vorbit ! Dar că țineam un pian între dinți nu ți-a spus ?

— Nu, dar erai c-o mașină.

— Trasă de un cîine olog.

— Tu ai fost acela care a-nscenat povestea cu jacheta, cu...

— Surioară, aruncă-mi turnul Eiffel în spinare, că-l suport mai ușor !

„Nu-l crede, se ascunde iar după vorbe, se învelește cu ele !“ mi-a șoptit Fipsi la ureche.

— Cum ai nimerit aici ? De unde ai știut adresa lui Meran ? l-am întrebat deodată în tăcerea care se lăsase între noi.

— Cînd mi s-a prezentat amicu', el a ținut să-mi dea și o carte de vizită. Avea vreo opt în portvizit... Partea proastă la tine e că fiecare piatră ți se pare bolovan !...

— Bine, Wic, bine... am spus sleită de puteri.

L-am întrebat după o pauză :

— Cum se face însă că vila în care ne găsim este identică, dar absolut identică cu vila lui Krebs din Zürich ? Și de ce tocmai cadavrul lui Meran, și nu al altcuiva, a ajuns în Rolls-ul lui Krebs ?

— Pentru că ai fost trăsătura lor de unire. Fetițo, tu altceva spune-mi ! Cînd te-am văzut eu *de-atîtea ori goală ?* Cînd ți-am sărutat *fiecare părticică a pielii ?* Parcă așa ai zis, nu ?

Am rămas tăcută. Da, știam, există o boală care se cheamă alienație sau alienare mintală... Lucrurile ajunseseră la paroxism, trebuia să întreprind un pas hotărîtor, care să mă salveze, dacă acest cuvînt mai putea însemna

ceva pentru mine. Și în bezna aceasta s-a aprins deodată o licărire infimă de speranță.

— Wic, am spus încet, ai zis că vrei să mă scapi din povestea asta idioată... Cum ? am întrebat cu teamă.

— Prin tine. Trebuie să te duci la poliție, altă soluție nu există ! Să te duci singură, înainte ca ei să te prindă !

— Asta și vreau. Sînt hotărîtă. Acum, imediat.

— În sfîrșit, am auzit niște vorbe care n-au călcătură de rață !

— Bine, atunci tu pentru ce-ai venit aici ?

— Ca să văd dacă se mai poate face ceva. Am crezut aproape tot ce mi-ai povestit noaptea, dar cînd am citit telegrama, am luat foc. Apoi, dimineața...

Fipsi îmi șoptise „Nu-l crede, minte !" și eu l-am întrerupt :

— Unde-ai dispărut, că nu te-am găsit ?

— Am fost în hotelul la care te-ai oprit și tu. Am văzut de la fereastră Rolls-ul, însă eu îl avertizasem pe amicul de la recepție că-i crăp capul dacă scoate o vorbă. Mi-a spus că n-ai rămas decît o oră, ți-a făcut un *nes* și ai plecat spre Zweisimmen. Am bănuit că te-ai dus să mă cauți la ghețarul Ronului și ți-am transmis un mesaj telefonic la hotel *Belvédère*. Am judecat corect, pentru că, sunînd după-amiază, mi s-a spus că ai trecut pe acolo și ai luat mesajul.

— Și cum ai ajuns la Interlaken ?

— Cu trenul, cum era să ajung ? ! Autostop fac de plăcere... Sculîndu-mă dimineața, am început să cred din nou în cuvintele tale și mai ales în tine. Te-am întors pe o parte, pe alta, m-am uitat la cusături și mi-am spus că nu ești în stare să omori un om. Iar dacă totuși da, atunci mi-aș fi dat seama încă din momentul în care am scos pistolul din cutia de bord...

Aducîndu-mi aminte că uitasem pistolul pe pat, l-am întrerupt și l-am rugat să mi-l aducă de acolo.

— Crede-mă, i-am cerut să mă înțeleagă, nu sînt în stare să urc scările și mai ales să intru din nou în camera aceea.

— Bine, dă-mi lanterna ! Am fost ziua aici...

I-am dat-o, dar în aceeași clipă m-a cuprins teama de a rămîne singură în holul acela imens.

— Merg cu tine, am zis și m-am ridicat din fotoliu. Pistolul era acolo unde îl lăsasem și, văzînd lîngă el rama goală, Wic mi-a spus că nu este în regulă.

— Un lucru nu pricep : cum poți să minți atît de perfect și în același timp să comiți prostii atît de enorme ! Ai scos fotografia și-ai rupt-o... Bun. Dar rama asta de ce-ai lăsat-o pe pat ? Ia-o de-aici și fă cu ea ce vrei să faci și cu lucrurile pe care le-ai strîns din camera asta. Treaba ta, nu mă privește.

Am coborît în hol și, aprinzîndu-și o țigară, Wic a reluat, clătinînd din cap :

— Nu, nu, ceva nu-i în ordine... Toată istoria asta șchioapătă pe undeva. Dimineața mi-a părut rău că telegrama aceea m-a scos din sărite, că te-am lovit... Dracu' s-o ia de treabă, nici acum nu-mi vine să cred... Ori poate tu stăpînești atît de bine arta de-a disimula și lași să se vadă exact ce-ți convine, iar ce nu, ascunzi sub douăzeci și unu de lacăte ? În orice caz, mie mi-ajunge, a spus el și s-a ridicat din fotoliu. Gretti, te rog înțelege-mă...

— Cum ai spus ? Gretti ? ! Gretti mi-ai spus ? !

— Dar cum vrei să-ți spun ? ! Sau poate ai pretenția că ești Germaine Krebs, surioară ?

— Da, tu ești acela care ai pus la cale întregul complot ! Acest complot monstruos... De ce, Victor, de ce ? l-am implorat să-mi spună. Peruca, cheile de contact, apoi la bistro...

— Oprește, fetițo, c-ai luat-o razna de tot ! La dracu', doar nu te-i fi hotărît să susții că nu ești Gretti King ? Ar fi o tîmpenie cum nu s-a mai pomenit !

— Wic, dar tu știi foarte bine : eu sînt Irina Băicuș ! Doar ai scris despre mine !

— Irina Bai... — iartă-mă, n-am reținut — vei fi fiind la tine în țară !...

N-am spus nimic, pentru că n-am găsit forțele necesare și nici n-aveam ce să mai spun. Între noi s-a lăsat o tăcere crispată. Și deodată Wic s-a îndreptat cu hotărîre spre ușă.

„Ce ți-am spus ? ! a izbucnit Fipsi. Acum te-ai convins !“ „Da, ai avut perfectă dreptate“, am articulat cu

greu, gîndindu-mă la ceea ce avea să urmeze. Tot timpul mă gîndisem cu spaimă la ceea ce avea să urmeze.

Pe spatele hărţii Interlaken-ului era tipărit un prospect cu obiectivele turistice din împrejurimile oraşului şi eu citisem acolo că şoseaua spre Lauterbrunnen, o staţiune montană la vreo treizeci de kilometri depărtare, străbate o regiune deosebit de pitorească prin sălbăticia aspră a munţilor, constituindu-se, aproape în întregime, din viaducte şi tuneluri. Era exact ce-mi trebuia şi eu m-am îndreptat într-acolo.

Mergeam încet, scormonind cu privirile în conul de penumbră al farurilor, bucuroasă că nu întîlnisem nici o maşină pe drum. Lauterbrunnen era punctul terminus al şoselei, pe platoul din vîrful muntelui mai exista o staţiune ; dar la ea nu se putea ajunge decît cu un trenuleţ cu roţi dinţate, şi apoi se făcuse aproape două noaptea.

Întîlnind un refugiu, am tras maşina acolo, decisă să înfrunt din nou mirosul de nesuportat al cadavrului şi, evident, lucrurile nu se rezumau doar la miros. Am tras aer în piept, mi-am astupat nasul şi gura cu batista, am deschis capacul şi, fără să mai pierd timp, am început să verific buzunarele hainei. În afară de cîteva monede, nu se mai găsea nimic în ele.

Întorcîndu-mă cu spatele, am încercat să respir adînc, ghemul pe care îl simţisem tot timpul în gît n-a vrut însă să dea înapoi şi am început să vomit. Fusese şi duhoarea de vină, dar în special ideea că va trebui să caut şi în buzunarele pantalonilor.

Teama că ele ar putea conţine ceva compromiţător pentru mine, ceva poate chiar mai compromiţător decît telegrama, m-a determinat să-mi încordez la maximum voinţa şi să fac şi operaţia asta. Nu dintr-o singură dată, lucrul acesta mi-a fost peste puteri ; după fiecare buzunar am fost nevoită să vomit din nou şi din nou. În buzunarul din spate am găsit un carnet de cecuri şi, nefiind capabilă de un nou efort, l-am introdus într-unul din buzunarele hainei.

Eram atît de istovită, încît, aşezîndu-mă în fotoliu, am rămas inertă mai bine de o jumătate de oră, fără să fiu în stare să fac nici cea mai mică mişcare sau să mă gîndesc cel puţin la ceva, şi chiar m-am întrebat la un

moment dat dacă nu cumva am murit. Revenindu-mi puţin, mi-am adus aminte că mai rămăsese un rest de băutură în sticla de *pepperment* şi, într-adevăr, cele cîteva înghiţituri mi-au pus sîngele în mişcare.

Lucrul cel mai greu fusese făcut, am şters bine cu batista pistolul, am dezlipit apoi fotografia mea de pe foaia permisului doamnei Krebs şi l-am făcut bucăţele, după care am distrus şi telegrama adresată lui Meran. Mai rămînea să le arunc într-o prăpastie cît mai adîncă.

Am parcurs cîţiva kilometri şi, ajungînd pe un pod suspendat între două tuneluri, am oprit la mijlocul lui. Zgomotul înfundat al unei căderi de apă mi-a spus că locul este cît se poate de potrivit. M-am aplecat peste parapet şi, aprinzînd lanterna, am încercat să-mi dau seama ce distanţă era pînă jos : fascicolul luminos s-a pierdut undeva în întuneric.

Am aruncat în vidul ce se căsca sub mine pistolul, rama în care fusese fotografia, lanterna, rămăşiţele telegramei şi ale permisului de conducere... Prăpastia era atît de adîncă, încît zgomotul produs de lovirea pistolului sau a lanternei de stîncile de pe fund n-a reuşit să ajungă la mine.

Mă puteam declara mulţumită, numai că operaţiunea cea mai dificilă abia urma : trebuia să car pînă la marginea parapetului acumulatorul acela imens şi să-l fac şi pe el să dispară. Mi-am pus mănuşile de automobilist ce se găseau în cutia bordului, dar rămăşiţele de puteri care mă mai ţineau pe picioare n-au fost în stare să lupte cu imensa greutate şi am căzut în genunchi.

Am rămas un timp în poziţia asta, mi-am tras răsuflarea, apoi, mişcînd acumulatorul cînd de un colţ, cînd de altul, am reuşit în cele din urmă să-l urc pe pragul uşii, iar de acolo să-l răstorn pe asfalt. Nu ştiu cîte kilograme putea să aibă, mie însă îmi apărea ca un monstru ; tîrîndu-l centimetru cu centimetru aproape, aveam impresia că tîrăsc de fapt cadavrul lui Meran.

„Acum totu-i în regulă, am auzit-o pe Fipsi spunînd, dar dacă Wic dă un telefon la poliţie, atunci te-ai ars !" În vocea ei descifrasem o anumită răutate, inflexiuni de satisfacţie rea, şi n-am mai putut stăpîni ura care mocnea în mine încă de mult. „Scîrbă ! am izbucnit stri-

gînd cu dușmănie și, cu ultimele puteri, m-am repezit la geamantan. Tot timpul ai fost împotriva lui Victor ! Mereu mi-ai băgat în cap fel de fel de prostii !“ Am scos-o afară, am zdrobit-o cu tocul pantofului într-o nestăpînită furie și, aruncînd-o în întunericul hăului, am simțit o ușurare imensă.

XV

Fusesem condusă în camera comisarului de serviciu, care, se vede, terminase tocmai de povestit o anecdotă, sau în orice caz ceva foarte vesel, dactilografei, ce-și avea biroul alături de-al lui, pentru că aceasta, la intrarea mea, abia reușise să-și stăpînească rîsul. Comisarul era mult mai tînăr decît ea, cînd l-am văzut am crezut că înnebunesc, atît de bine semăna cu Willy Collon. Mă și așteptam să spună : „Vezi, surioară, iar ne-am întîlnit“. Ochii îi erau însă alunecoși, iar în colțul buzelor îi flutura tot timpul, ca un steag, un zîmbet de superioritate ironică.

— Nu, nu înțeleg, a zis comisarul, scuturînd din cap, ce înseamnă *am un cadavru în mașină ?*

— Îmi este foarte greu să dau explicații chiar în momentul acesta... Sînt multe, foarte multe de spus... Și în special greu de explicat. *Acum* îmi este imposibil. Tot ce vreau este să mă duceți la închisoare, sau unde vreți dumneavoastră, numai să mă pot odihni cîteva ore.

— Deci, cadavrul acesta este opera dumneavoastră ? Dați-mi, vă rog, pașaportul ! a cerut el, întinzînd mîna.

— Nu, nu este opera mea ! am negat cu hotărîre și am deschis poșeta, pentru a scoate pașaportul din ea.

— Atunci ce caută el în mașina dumneavoastră ? Cui aparține cadavrul ?

— Lui Arthur Meran. Mi l-a băgat cineva în portbagaj.

Comisarul a făcut un semn din cap în sens de „Ei, asta-i !...“ și a continuat să examineze pașaportul filă cu filă.

— Văd că sînteţi stabilită la Zürich... Înseamnă că toată povestea s-a întîmplat acum, noaptea, la Interlaken ?

— Nu, *acum* m-am hotărît eu. Dacă nu veneam *acum*, eram poate în stare... Nu mai ştiu nici eu ce eram în stare. Tot ce vă rog este să faceţi formele... care sînt necesare şi să mă odihnesc cîteva ore.

— Staţi puţin ! m-a oprit el. Dacă spuneţi că nu dumneavoastră l-aţi omorît pe acest Arthur Meran, eu nu vă pot reţine ! Trebuia să vă fi odihnit la hotel... Bine, am înţeles... şi s-a întors spre dactilografă : Doamna Traube, aş zice să ne faci la toţi cîte-o cafea tare şi să-i dăm drumul. Să mergem la maşină, domnişoară ! mi s-a adresat comisarul ridicîndu-se. Ce maşină aveţi ?

— Un Rolls-Royce.

Comisarul a fluierat a uimire.

— Nu-nu, nu-i maşina mea ! am spus. Este a domnului Ervis Krebs din Zürich. A plecat în America Latină, iar eu, pe timp de o lună, îi înlocuiesc secretara. Pot fi acuzată de furtul maşinii ? l-am întrebat deodată.

— Unde se aflau cheile Rolls-ului ?

— La mine. Mi le-a dat domnul Krebs. I-am condus la aeroport — a plecat cu soţia — şi el mi-a spus : *Bine că ne-am reîntîlnit, restul nu contează,* şi să duc maşina în garaj. N-am dus-o. Am plecat cu ea la Geneva.

— Din moment ce nu s-a depus nici o plîngere împotriva dumneavoastră şi este adevărat că el v-a dat cheile... nu puteţi fi acuzată încă de furt. Un moment, s-a scuzat comisarul. A deschis o uşă ce răspundea într-o cameră vecină şi a strigat cuiva care se afla acolo : „Gata, băieţi, avem afară un Rolls cu un mort înăuntru !"

Am descuiat portbagajul şi, scoţînd cheile din broască, pentru a lua din maşină portvizitul lui Meran, l-am rugat pe comisar să ridice el capacul, eu nu mai rezist să văd încă o dată cadavrul.

Cînd m-am întors, l-am găsit cu faţa strîmbată din cauza mirosului. Oprisem încă de pe şoseaua spre Lauterbrunnen instalaţia de aer condiţionat ; pînă făcusem un duş, strînsesem lucrurile în valiză şi achitasem camera la hotel, durase un timp, în drum spre poliţia din Interlaken simţisem duhoarea infiltrîndu-se din ce în ce mai puternic în habitaclul maşinii.

— Dar cu foarfeca asta ce dracu' e-aici ? l-am auzit pe comisar întrebîndu-se. Şi s-a întors spre mine, încercînd să glumească : L-aţi tuns ?

Un fior de gheaţă mi-a trecut prin şira spinării : nu văzusem nici o foarfecă în portbagaj... Să fi fost în carpetă ? Intrigată, am făcut cîţiva paşi şi am aruncat o privire înăuntru. Era o foarfecă de mărime mijlocie... Dumnezeule, dar era foarfeca mea ! Avea un vîrf rupt... Încercasem să scot dopul unei sticle şi vîrful lamei cedase...

— Ce s-a întîmplat ? m-a întrebat comisarul, cercetîndu-mă cu privirea.

— Nu, foarfeca asta n-a fost în portbagaj ! am spus cu hotărîre.

Doi bărbaţi, ducînd un aparat fotografic cu bliţ şi tot felul de genţi, se apropiaseră de noi şi comisarul li s-a adresat :

— Vreau să ştiu, şi încă urgent, tot ce poate spune această maşină şi mai ales cadavrul din portbagaj ! Martin, s-a întors comisarul spre cel mai înalt dintre ei, cheamă-l imediat pe doctorul Rieder şi daţi-i drumu' la treabă ! Apoi m-a întrebat : Din cîte înţeleg, aţi umblat la cadavru ? Văd c-aveţi un portvizit în mînă...

— Da, am recunoscut, am vrut să văd cui aparţine.

Afară se luminase aproape de ziuă, comisarul a scos paşaportul din portvizit şi a aruncat o privire fugitivă peste paginile lui.

— La adresa aceasta aţi fost ? s-a interesat neutru comisarul, arătînd paşaportul lui Meran, şi a adăugat cu zîmbetul de superioritate ironică ce-i reapăruse pe faţă : Altfel nu v-aţi găsi la Interlaken !...

M-am gîndit că n-avea nici un sens să neg, impresiunile mele digitale vor fi descoperite cu siguranţă în vila din Rugenparkstrasse, şi am tresărit cu putere : în vilă, în interiorul maşinii, pe capacul portbagajului... se aflau nu numai impresiunile mele digitale, ci şi ale lui Wic ! Iar asta însemna, în cazul în care îl căuta într-adevăr poliţia, că va fi şi el implicat !...

— Am fost. Am găsit uşa descuiată, dar pe nimeni în casă. Am crezut că nu este vorba de Meran... că doar

pașaportul aparține acestuia. Că de fapt avocatul Meran trăiește.

— Bun, bun, dar asta nu schimba cu nimic datele problemei : cadavrul era cadavru, indiferent cui aparținea ! Să mergem înăuntru ! m-a invitat comisarul.

— Domnule Winder, i s-a adresat cel care începuse să fotografieze din diferite unghiuri interiorul portbagajului, al habitaclului, doriți acum pozele ?

— Le doresc ieri ! Martin să se ocupe de valiză !

Am intervenit energic :

— Valiza, vă rog foarte mult, să fie deschisă în prezența mea ! Mereu apar lucruri pe care eu nu le-am luat cu mine de-acasă !... Să se facă un inventar ! Cu mine de față !

— Cum apar lucruri pe care nu le-ați luat de-acasă ? s-a mirat comisarul și a adăugat : Este dreptul dumneavoastră să cereți... Veți asista la inventarierea valizei... A conținutului poșetei...

— Este foarte bine așa... am spus și m-am dus la mașină să iau valiza cu mine, gîndindu-mă că cine știe ce surprize fuseseră introduse în ea, și o transpirație rece mi-a invadat fruntea. Dar nu, înainte de a pleca de la hotel controlasem fiecare lucru în parte și mai ales cele descoperite în vila lui Meran.

— Pot să v-ajut ? s-a oferit comisarul să ducă valiza și a adăugat : Fiți sigură că n-o să introduc pe drum nici un cadavru în ea !...

N-am spus nimic, l-am însoțit tăcută în direcția biroului și abia aici am vorbit :

— O să vă povestesc și o să vedeți cîtă dreptate am.

— Asta și vreau !...

Ne așteptau cafelele. Aprinzîndu-mi țigara, am văzut cum îmi tremură mîinile și m-a cuprins o senzație îngrozitoare de panică. Nu reușeam să-mi scot din cap imaginea foarfecei, mereu mă întrebam, fără să pot găsi un răspuns, ce semnificație putea ea să aibă acolo, lîngă cadavru. Comisarul mi-a spus să încep și eu mi-am dat seama că îmi tremură și vocea, nu numai mîinile.

Vorbeam rar, încercînd să mă concentrez cît mai mult cu putință pentru a nu scăpa nici un amănunt care să

conducă la concluzia că cele ce mi se întîmplaseră fuseseră puse la cale de către bărbatul-de-la-*Bristol Café*. Eram atît de obosită, încît adesea apucam cu mîinile marginile scaunului, strîngîndu-l pînă cînd durerea devenea insuportabilă, dar tocmai durerea aceasta îmi făcea bine.

Ştiam, comisarul nu mă dusese să mă odihnesc undeva, ca să profite de starea mea de oboseală, el anume nu mă lăsase să dorm cîteva ore. Şi-ar fi putut să mă lase cel puţin acolo, pe scaun, doamne, ce n-aş fi dat pentru o oră-două de somn ! Mă gîndisem întîi să refuz a vorbi, însă nerăbdarea de a clarifica, de a clarifica în primul rînd pentru mine substratul întregului complot, fusese mai mare decît nevoia de somn. Şi apoi eu nu puteam să las nesupravegheată valiza nici măcar un minut.

Cînd m-am întors la cele petrecute la *Bristol Café*, l-am văzut pe comisar enervîndu-se :

— Un moment ! m-a întrerupt el. Sînteţi o femeie care poate stîrni interesul oricărui bărbat, ştiţi asta şi singură... De ce n-am presupune...

— Nu-nu, am respins eu cu hotărîre ideea şi am continuat : Totul a fost gîndit pînă la cel mai mic amănunt ! I-am cerut chelnerului să-mi comande un taxi, dar acesta mi-a zis că telefonu-i defect. Prima minciună. Aşa i s-a şi creat bărbatului de la masă posibilitatea de-a mă acosta afară, la uşă ! Timiditatea, timbrul cald şi plăcut al vocii au vrut să-mi inspire încredere, privirea plină de suferinţă a fost şi ea o punere în scenă !

— Se prea poate, a concedat comisarul, dînd gînditor din cap.

— Cum s-ar explica altfel că tocmai la *Adlerhotel im Park* mi s-a umblat prima dată în maşină ? ! Terminasem aproape de mîncat, cînd l-am văzut apărînd pe terasă. S-a uitat drept în direcţia mea, ca şi cînd ar fi fost absolut sigur că mă găseşte la masa aceea, m-a salutat printr-o înclinare a capului şi eu m-am surprins răspunzîndu-i. N-a fost un răspuns ca între doi cunoscuţi, mai curînd o jumătate de răspuns, dar totuşi un răspuns. Ar fi putut să profite şi să vină la masă, n-avea de unde să ştie că răspunsul meu fusese involuntar, dar n-a făcut-o. S-a aşezat în partea opusă a restaurantului şi după puţin timp a

dispărut. Ceruse probabil ceva de băut... Am crezut că mă aștepta în fața hotelului. Nu l-am găsit. În schimb, la parcare mă aștepta prima surpriză. În timp ce descuiam ușa, am văzut geamantanul pe fotoliul din stînga, iar eu îl lăsasem pe canapeaua din spate. Deci, cineva umblase la mașină ! Portiera din dreapta o descuiasem eu, simțisem clar deblocarea clanței, am înconjurat Rolls-ul și am încercat fiecare portieră pe rînd : erau încuiate. Veți spune poate că înainte de-a părăsi mașina am căutat ceva în geamantan și că de fapt eu fusesem aceea care îl adusese pe fotoliul din față. Uitați-vă însă ce se întîmplă : fiindu-mi cald cu peruca pe cap, am scos-o la un moment dat și am pus-o pe fotoliul din stînga ; gestul cel mai simplu posibil, pentru că mă aflam la volan. Deci peruca ar fi trebuit să se afle dedesubtul geamantanului. Ei bine, n-am găsit-o acolo. Deși, cînd închisesem Rolls-ul la plecare, o văzusem pe fotoliu și, gîndindu-mă la imaginea dezagreabilă pe care o oferă aruncată acolo, vrusesem s-o ascund undeva. Dar îmi fusese prea foame. Și apoi, sinceră să fiu, mi-am spus că într-un Rolls-Royce îți poți permite orice. Am mutat valiza la loc pe canapeaua din spate și am trecut lîngă ea, ca să controlez dacă nu-mi lipsește ceva. Așa am găsit peruca aruncată pe jos.

— Din geamantan ați constatat vreo dispariție sau nu ? m-a întrebat comisarul.

— Îmi dispăruseră mănușile. Și cele albe, de vară, și cele de seară. Cum am deschis geamantanul mi-am dat seama că se umblase în el. Așezasem rochia de seară cu decolteul în sus... Normal, așa se așază orice rochie... O haină bărbătească la fel... Or eu am găsit-o pusă invers. Iar mănușile nu erau nicăieri. Le luasem cu mine, asta știam cu precizie, printre primele lucruri pe care le pusesem în geamantan fuseseră mănușile. Așa a dispărut prima serie de mănuși. M-am oprit la Murten, am cumpărat de acolo niște mănuși foarte drăguțe, mai ales cele de seară erau reușite, însă pe drumul între Murten și Geneva mi-au dispărut și acestea. Oprisem în fața hotelului *Mon-Repos* din Geneva, i-am dat unui *boy* valiza să mi-o ducă în cameră... Așa mi-am adus aminte de punga cu mănuși : o pusesem deasupra valizei. Era o pungă din

plastic, cu numele magazinului imprimat cu albastru. Am căutat amănunţit prin toată maşina, dar punga nicăieri.

— V-aţi oprit undeva pe drum ? a întrebat comisarul.

— Da, am oprit pe autostradă, la un restaurant-pasarelă, ca să beau o cafea. Cînd a venit chelnerul, mi-am adus aminte că trebuia să mănînc... Dar nu despre asta e vorba, e vorba că, ridicînd la un moment dat ochii, l-am văzut la cîteva mese distanţă de mine pe bărbatul-de-la-*Bristol Café*. Nu mai exista nici un dubiu, mă urmărise tot timpul. M-am prefăcut că nu l-am observat şi un timp am privit pe geam, urmărind circulaţia de maşini. Cînd am revenit, nu mai era în local. Se înţelege, apariţia lui m-a pus în alarmă, era a treia oară cînd îl întîlneam de cînd plecasem din Zürich...

— O clipă, vă rog, m-a întrerupt comisarul. Eu am reţinut doar două întîlniri. Cea de la *Adlerhotel im Park* din Baden şi aceasta, la restaurantul-pasarelă.

— A mai existat una, la Möhlin, bineînţeles şi ea cu implicaţii ; o să vă povestesc îndată. Cum spuneam, alarmată, m-am uitat prin maşină ; dar n-am sesizat, pentru moment, dispariţia pungii cu mănuşi. Pînă la Geneva n-am mai oprit, şi nici n-aş fi avut unde, aşa că mănuşile nu avuseseră cum să dispară decît atunci cînd mă aflasem în restaurant. Dar iată şi cele întîmplate la Möhlin... Trecînd prin localitate, am văzut un local frumuşel chiar în şosea şi, cum simţeam nevoia unei cafele, am oprit. Restaurantul avea ferestre mari, larg deschise, şi eu mi-am ales o masă de unde să pot ţine sub observaţie maşina pe care o lăsasem peste drum, la parcare. Bineînţeles, controlasem mai întîi fiecare portieră în parte. După puţină vreme, la masa mea s-a invitat o pereche destul de ciudată, ea mi-a distras atenţia de la Rolls, dar la un moment dat l-am văzut pe bărbatul-de-la-*Bristol Café* strecurîndu-se printre maşinile de la parcare. Coborîse dintr-un Peugeot... Şi eu am ştiut că la maşină mă va aştepta o surpriză. Într-adevăr, întorcîndu-mă la Rolls, am găsit peruca deasupra valizei şi nu dedesubt, unde o ascunsesem. Încă la Baden, ridicasem geamantanul, mutat pe canapeaua din spate, şi o băgasem sub el ! Am controlat portierele. Erau de neclintit ! Ei, ce părere aveţi ?

— Evident, sînt indicii care conduc la impresia că v-a urmărit cineva și că acel cineva era în posesia unor chei ce se potriveau la mașină, a spus comisarul.

— Acel cineva este bărbatul-de-la-*Bristol Café !* Iar povestea cu peruca este abia începutul. Am descuiat ușa, dar cînd să mă urc la volan, chiar în momentul în care introduceam primul picior, am văzut jos, lîngă pedala de accelerație, o cheie de contact. Care nu fusese acolo cînd încuiasem mașina ! Comparînd-o, mi-am dat seama că este identică aceleia de pe lanț și mi-am zis că este vorba de cheia de rezervă de la contactul Rolls-ului. Cum apăruse ? M-am mințit că ajunsese acolo prin cine știe ce întîmplare, căzuse probabil din cutia de bord... — cu toate că aceasta este exact în partea opusă — și, de fapt, n-o observasem eu. Ceea ce era imposibil. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Am dormit la *König Hotel* din Basel, portarul a dus Rolls-ul în garajul subteran și apoi tot el mi l-a adus la plecare. Mi l-a adus și mi-a întins o cheie de contact pe care mi-a spus că a găsit-o lîngă pedala de accelerație. L-am întrebat dacă o văzuse acolo cu o zi mai înainte și mi-a răspuns că nu, n-o văzuse. Era și el contrariat, deoarece mașina fusese încuiată.

— Poate era cheia pe care ați descoperit-o la Möhlin ?

— Și eu mi-am spus același lucru... Cheia descoperită la Möhlin o pusesem într-un buzunar al poșetei. Asta știam precis. Special o pusesem acolo. Ca să înlătur orice dubiu !

— Vă așteptați la apariția unei noi chei ?

— Eram aproape sigură că va apărea încă o cheie.

— Bine, dar orice mașină, inclusiv Rolls-Royce-ul, este livrată numai cu două exemplare de chei !

— Știam asta.

— Și ? Ați găsit cheia în poșetă ?

— Nu! Dispăruse. Și eu din nou m-am mințit. M-am mințit că *intenționasem* doar s-o pun în poșetă și că, în realitate, cheia descoperită de portar nu este alta decît cea de la Möhlin. Adevărata surpriză abia urma însă. A doua zi dimineața — petrecusem noaptea la motelul *Croix d'Or* de lîngă Neuchâtel și Rolls-ul se afla la parcare — descuind portiera, am văzut pe covoraș, lîngă

pedală, nu o cheie, nu două, ci trei ! Trei chei de contact, absolut identice, așezate în rînd, ca soldații !

— Ce-ați făcut cu ele ? m-a întrebat comisarul cu abia stăpînită curiozitate în voce.

— Le-am legat pe toate trei într-o batistă și, ca să fiu și mai sigură, le-am băgat în vîrful unui pantof. Un moment, să vi le arăt, am spus și, ridicînd valiza, am așezat-o pe scaunul din fața mea.

De la început cheile fuseseră în pantofii bej cu maro, după ce i le arătasem lui Wic le pusesem, tot așa înnodate în batistă, în cei negri, de seară, pe care oricum nu mai aveam să-i îmbrac. Mă uitam și nu-mi venea să cred : cheile nu mai erau acolo. O transpirație rece îmi înghețase pe frunte, m-am repezit la pantofii maro cu bej, apoi la cei albi, am băgat mîna în fiecare din ei ; nemaiputînd rezista, m-am lăsat în genunchi și, înfundîndu-mi fața în lucrurile din valiză, am izbucnit în hohote de plîns.

Cînd m-am trezit, afară era întuneric, probabil dormisem douăsprezece ore, dacă nu și mai bine. Într-un colț al încăperii ardea un bec slab de veioză, am vrut să mă uit la ceas și am auzit o voce feminină chiar în spatele meu :

— Sper că vă simțiți bine, domnul comisar Winder vă așteaptă.

— Da, cred că da, am spus cercetîndu-mă. Da, cred că mă simt bine, și am văzut o femeie îmbrăcată în halat alb așezîndu-se pe pat și luîndu-mi mîna ca să-mi controleze pulsul.

După o jumătate de oră mă aflam în biroul comisarului Winder, alături de masa lui se afla o altă dactilografă, care m-a privit pe sub ochelari, și un bărbat cu o față roșcată și plinuță pe care nu-l mai văzusem. M-am așezat pe scaun și comisarul a intrat direct în subiect :

— Noi am lămurit unele lucruri, pe altele o să încercăm să le lămurim împreună. Sînteți de acord, nu ?

Am confirmat printr-o mișcare a capului. Zîmbetul de superioritate ironică îi flutura acum și mai evident în colțul buzelor, ochii săi alunecoși alergau aproape fără

încetare pe fața mea, ca și cînd mi-ar fi palpat cu ei fiecare părticică a pielii.

— Întîi v-aș ruga să-mi povestiți cînd și în ce împrejurări ați descoperit existența cadavrului, mi-a cerut comisarul.

— Eram pe valea St. Imier... am început. Dormisem la *König Hotel* din Basel. Rolls-Royce-ul fusese parcat în garajul subteran al hotelului, portarul mi l-a adus abia la plecare, de la Tavannes puteam s-o iau spre Biel, dar am preferat drumul mai lung ce străbătea valea St. Imier, ca să ajung, prin Le Locle, la Neuchâtel. La un moment dat am rămas fără țigări și atunci m-am oprit la un bistro, la bistroul din Courtelary, și mi-am cumpărat un pachet de *Marshal ; Humbert* n-aveau. Cînd am ieșit din bistro m-am pomenit agățată de-o bătrînă oribilă...

Și, dîndu-mi seama ce prostie enormă era să fac prin dezvăluirea celor întîmplate la bistro, m-am speriat atît de puternic, încît pentru cîteva clipe mi s-a tăiat respirația. Aici, la acest bistro fusese pronunțat pentru prima oară numele de Gretti King ! Iar acest nume ascundea o primejdie teribilă pentru mine, o primejdie de neînlăturat, asta știam cu precizie ! Și apoi, în povestea cu jacheta, Wic are o legătură directă. El îi semnalase bătrînei jacheta uitată de mine în cuier, iar asta însemna să recunosc că mai fusesem în bistroul acela, din pricina asta mi se păruse el cunoscut ! Și mai ales însemna să-i pun poliția pe urme, pentru că descrierea făcută de bătrînă corespundea perfect cu semnalmentele lui.

— Ce s-a întîmplat ? m-a întrebat comisarul, cercetîndu-mă cu atenție.

— Nu, nimic, m-am apărat. Bătrîna aceea era parcă moartea... Fața ei uscată și rea, mîna costelivă cu care m-a prins de braț mi s-au întipărit atît de tare în minte... Mi-a cerut să-i cumpăr tot coșul cu zmeură, spunîndu-mi că am bani destui.

Din cîte mi-am dat seama, comisarul nu era prea dispus să mă creadă, însă eu altceva mai bun n-aveam la îndemînă.

— Deci, chipul bătrînei va sugerat ideea că în portbagajul mașini s-ar găsi un cadavru ? m-a întrebat el cu

un zîmbet sarcastic. Sau între cadavru și bistro există o altă legătură ?

— La această legătură voiam să ajung, am spus și i-am povestit comisarului cum mi s-a părut că țigările miroseau dubios, că am suspectat apoi lucrurile cumpărate la Baden, ceea ce m-a și făcut să iau hotărîrea de a le muta în portbagaj.

— Ce v-a izbit întîi, mirosul sau vederea cavadrului ? m-a întrerupt comisarul.

— Cred că amîndouă deodată. Era un miros de nesuportat !

— Atunci cum de-ați rezistat atîtea zile acestui miros ? și comisarul a făcut un gest de parcă s-ar fi ferit de un miros neplăcut.

— Rolls-ul are instalație de aer condiționat, altfel n-aș fi putut rezista, am răspuns, cu impresia că nu asta îl interesa pe comisar în primul rînd și că el n-a făcut altceva decît să pregătească întrebările care aveau să urmeze.

— Puneați în funcțiune aerul condiționat numai cît timp vă aflați în mașină, sau și-atunci cînd o părăseați undeva, la o parcare, pentru diverse treburi ? Cînd vă duceați să mîncați, de pildă ?

Mi s-a părut că întrebarea ascunde o cursă și am încercat s-o evit, spunînd adevărul.

— Am lăsat instalația să meargă chiar și în cursul nopții.

— În cursul nopții, de ce ? s-a prefăcut mirat comisarul.

— Ca să nu se descompună cadavrul, am spus și m-am grăbit să-i explic : De fapt, eu n-am folosit instalația de aer condiționat pentru a climatiza habitaclul mașinii, ci pentru a opri procesul de putrefacție. Altfel, instalația n-ar fi fost în stare să facă față mirosului. Și eu am băgat tot timpul aer înghețat în portbagaj.

— Dar cum de-a rezistat bateria !

Aici era cursa ! Aici și vrusese comisarul să ajungă ! Nu știam ce să răspund și am rămas tăcută, ca nu cumva să greșesc.

— O să vă spun eu, a făcut comisarul, văzînd că refuz

să vorbesc. Bateria n-a rezistat. N-avea cum să reziste. Şi dumneavoastră aţi cumpărat o baterie nouă la service-ul *Aral*, de lîngă restaurantul-pasarelă — dealtfel bonul se află în poşeta dumneavoastră — şi n-aţi vrut să abandonaţi vechea baterie. Bateria n-avea nimic, era doar descărcată, nu ? În maşină n-am găsit-o, ce-aţi făcut cu ea ?

— Am aruncat-o, am spus cu nepăsare, încercînd să-mi stăpînesc nervii, şi am hotărît să fac abstracţie de existenţa dactilografei. Bătea la maşină întrebările şi răspunsurile după metoda oarbă, pîndindu-mă aproape tot timpul pe deasupra ochelarilor şi eu nu puteam pricepe de ce îi mai purta pe nas dacă tot n-avea nevoie de ei. Mă studia probabil şi bărbatul roşcovan care stătea alături de comisar, dar acesta o făcea cel puţin cu discreţie şi nici nu-l aveam mereu sub priviri.

— Singură aţi aruncat-o ? m-a întrebat comisarul neîncrezător.

Am spus că da.

— Bine, dar o baterie ca asta cîntăreşte, nu glumă ! Unde aţi aruncat-o ?

— Într-o margine de şosea, am spus neglijent, gîndindu-mă cu groază că întrebările lui îl aduceau tot mai aproape, şi mai aproape de ceea ce voiam să-i ascund. Presimţisem aceasta, tocmai de aceea refuzasem să răspund atunci cînd mă întrebase cu nevinovată mirare cum de rezistase bateria dacă instalaţia de climatizare funcţionase ziua şi noaptea.

— Puteaţi foarte bine s-o fi lăsat în maşină, nu ? Nu vă încurca cu nimic. Ce rost a avut să faceţi un asemenea efort ?

Ce era să-i răspund ? Că mă chinuisem cu greutatea aia imensă, că o tîrîsem centimetru cu centimetru spre marginea parapetului, cu impresia că tîrăsc de fapt cadavrul lui Meran, numai ca nu cumva, prin intermediul ei, să se ajungă la service-ul din Geneva, unde mă întîlnisem din nou cu numele de Gretti King ? !

— Doamna bate prea tare la maşină ! am izbucnit, nemaiputînd suporta. Ţăcăniturile maşinii mă loveau parcă în creier.

— Doamnă Weks, oprește, i-a cerut comisarul. Ai să dactilografiezi după bandă.

— Iertați-mă... am spus.

— Vă înțeleg... a făcut comisarul concesiv și mi-a amintit : Îmi sînteți datoare un răspuns... Poate doriți puțin alcool ? m-a întrebat, surîzîndu-mi amabil.

— Vă mulțumesc, cred că puțin alcool mi-ar face bine. Am dormit, dar n-aș putea spune că sînt cu mult mai odihnită decît azi-dimineață.

— *Whisky* sau *peppermint* ? m-a întrebat comisarul, scoțînd două sticle din sertarul biroului.

— *Whisky*, am spus, simțind un nod de greață la vederea băuturii verzulii din una din sticle.

Comisarul mi-a turnat în pahar și a repetat întrebarea :

— Ce rost a avut să luptați cu o baterie imensă ca greutate pentru puterile dumneavoastră, cîtă vreme ea stătea foarte bine în mașină ? La început n-ați vrut s-o abandonați și ați cerut mecanicului s-o pună în mașină — eu v-am spus că noi am aflat unele lucruri — și, deodată, ați hotărît să vă debarasați de ea ? De ce ?

Nu aveam un răspuns și mi-a venit să plîng.

— Nu știu, am spus. Nu-mi dau seama exact...

— Nu este adevărat ! a făcut comisarul. V-ați debarasat de baterie pentru că n-ați dorit s-o vedem noi ! Din ce motiv, nu știm încă, dar dacă o să fie nevoie, o să aflăm. Pe baza celor povestite de dumneavoastră, azi-dimineață, noi am reconstituit o parte din itinerarul călătoriei pe care ați întreprins-o cu Rolls-ul și, bineînțeles, am stabilit unele lucruri. Vă rog să povestiți ce-ați făcut după descoperirea cadavrului.

— M-am oprit la motelul *Croix d'Or* de lîngă Neuchâtel. Este vorba de motelul unde, a doua zi dimineața, au apărut în Rolls, așezate lîngă pedala de accelerație, în rînd ca soldații...

— Știu, m-a întrerupt comisarul, cele trei chei de contact. Ați lăsat instalația de aer condiționat să funcționeze și în cursul nopții ? Sau asta s-a întîmplat abia în noaptea următoare ?

— Nu, din prima noapte. Iar dimineața... adică era aproape la prînz, motorul n-a mai vrut să pornească.

— Ați prevăzut că ați putea rămîne în pană de curent ?

— Da, dar chiar alături de motel era un service. Așa s-a și întîmplat, mi-au trimis mașina lor de depanare.

— De ce n-ați cumpărat imediat o baterie ? De ce ați făcut-o abia în apropierea Genevei ?

— Pentru că service-ul acela n-avea baterii de amperajul necesar, am spus și, alarmată din nou de întrebările comisarului, am încercat să-i abat atenția : M-am întrebat mereu cînd a fost introdus cadavrul acestui om în portbagaj. Întîi, mi-am zis...

— Un moment ! m-a întrerupt comisarul. Mai întîi v-am ruga să ne spuneți ce-ați făcut la Geneva.

— Am sosit pe la cinci după-amiază, mi-am cumpărat mănuși în locul celor care dispăruseră din mașină în timp ce mă aflam la restaurantul-pasarelă, seara am fost la un concert, am dormit la hotelul *Mon-Repos*, unde reținusem telefonic o cameră, iar a doua zi am plecat înapoi spre Zürich. Cu gîndul ca de la Vevey să n-o iau spre Berna, ci să fac ruta Aigle—Interlaken—Luzern.

— La Interlaken, ca să controlați dacă într-adevăr cadavrul din portbagaj aparține lui Meran ? Nu, asta e versiunea pe care ne-ați prezentat-o...

— Asta-i adevărul ! am spus cu hotărîre.

— Și ?

— Și am găsit pe Rugenparkstrasse o vilă identică, dar absolut identică cu aceea a domnului Krebs din Zürich. Identică pînă la cele mai mici amănunte. Același garaj... Pe ușa vilei, în centrul ornamentației, două capete de buldogi. Două capete de buldogi — uf, nu pot suferi animalele astea ! — se găsesc și pe ușa vilei din Zürich ! În antreu, în stînga și-n dreapta, două oglinzi mari, de înălțimea unui om.. Lucrurile merg pînă acolo încît și holul vilei lui Meran și cel al vilei lui Krebs au pereții acoperiți în întregime cu timbre ! Nu-nu, nu-i vorba de un tapet, de un tapet lavabil sau de o mătase imprimată... Sînt timbre veritabile ! Și totul : canapeaua enormă, în fața ei o măsuță lungă, în stil florentin, patru fotolii în jur, din piele bej, piedestalul cu un cap de fetiță... Iar toate

acestea și în holul vilei lui Krebs din Zürich. Identice, dar absolut identice. Cînd am văzut garajul, ușa de tip basculant a acestuia...

— Să ne întoarcem puțin, mi-a propus comisarul, întrerupîndu-mă. Pe drumul de la Geneva la Interlaken ați luat pe cineva în mașină ?

— În mașină ? am întrebat mașinal și am vrut să duc mîna la inimă, ca nu cumva comisarul să audă bătăile ei nebunești. Nu, n-am luat pe nimeni, am spus.

— Sticla aceea de pe canapeaua din spate a cui este atunci ?

— A mea !

— Poate mai doriți puțin alcool ? m-a întrebat comisarul cu un zîmbet sarcastic, arătînd spre cele două sticle ce rămăseseră pe masă. și a continuat : Dacă ar fi fost a dumneavoastră, ați fi preferat *pepperment*, și nu *whisky*...

De-abia atunci mi-am dat seama cîtă perfidie conținuse propunerea comisarului, cît de prefăcută fusese amabilitatea lui.

— Este sticla mea. A fost tot ce am putut să răspund.

— La întretăierea șoselelor 6 și 11 ați declarat polițiștilor — vă amintiți, nu ? — că veniți de la gheţarul Ronului. Este adevărat ?

— Da, este adevărat.

— Deci nu v-ați îndreptat direct spre Interlaken, așa cum ne-ați spus, ci v-ați dus întîi la gheţar. Curioasă treabă... Cu alte cuvinte, vizitarea gheţarului — sau poate ați vrut să-l congelați acolo pe Meran ? — era mai importantă pentru dumneavoastră decît a stabili dacă într-adevăr cadavrul aparținea lui Meran sau nu !

Am rămas tăcută, așa cum rămîi tăcut în fața profesorului, cînd n-ai de unde să găsești un răspuns. Întîi, întrebările comisarului vizaseră bateria, ca prin ea să ajungă la service-ul din Geneva, iar de acolo la numele de Gretti King, înscris în bonier. Îi dejucasem planul. Acum întrebările comisarului îl aveau în vedere pe Wic, iar eu eram hotărîtă, indiferent ce s-ar fi putut întîmpla, indiferent de consecințele pe care le-aș fi putut suporta, să nu-i dau voie să se atingă de Wic nici măcar cu un deget ! Chiar dacă toate acestea porniseră de la el, Wic

era nevinovat, și n-are importanță ce s-a întîmplat la bistro cu jacheta și că-i spusese bătrînei că aș fi actrița Gretti King, mă știe de la televizor, vinovată eram doar eu, eram singura vinovată, pentru că nu lăsasem copilul lui Victor.

— Tăcerea-i mai bună decît o minciună, a remarcat comisarul și a adăugat : Ar fi într-adevăr timpul să încetați cu minciunile !

— Dar eu nu v-am mințit ! am protestat.

— Bine, atunci spuneți-mi cum a ajuns cadavrul lui Meran în portbagajul Rolls-Royce-ului ?

— Eu să vă spun ? am întrebat indignată. Dar asta trebuie să stabiliți dumneavoastră ! Eu tocmai de aceea m-am prezentat aici !

— În regulă, să auzim versiunea pe care ne-o propuneți !

— Eu n-am să vă spun nimic. N-am nici o versiune... de propus. Cadavrul lui Meran putea fi introdus în timp ce Rolls-ul se afla în garajul subteran al hotelului *König* din Basel... Sau încă în garajul domnului Krebs. Nu cumva tocmai acest cadavru să fie acel *rest* care nu contează ?... am spus și, enervată de zîmbetul comisarului, am izbucnit : Nu eu, ci dumneavoastră sînteți cei care trebuie să stabiliți toate astea ! Să stabiliți cine-i bărbatul-de-la-*Bristol Café*, pentru că el este acela care a înscenat toată povestea cu geamantanul, cu peruca, cu cheile de contact !... Dispariția mănușilor — și la *Adlerhotel im Park*, și la restaurantul-pasarelă — este tot opera lui !

— Impresiuni ați lăsat peste tot... O să vă demonstrăm îndată... Atunci de ce nu vă puteați dispensa de mănuși ?

— Cine a spus că nu mă puteam dispensa ? ! m-am apărat.

— Așa a reieșit. Ați cumpărat mănuși la Murten, apoi la Geneva... Din cauza cicatricei ? m-a întrebat comisarul pe neașteptate, arătînd printr-un semn al capului spre mîna mea stîngă, și zîmbetul lui de superioritate ironică i-a fluturat pe buze ca un steag pe catarg.

Zîmbetul ăsta m-a scos din sărite și nu m-am putut abține să nu-l pun la punct :

— Dacă n-ar fi fost această cicatrice, m-aş fi aflat acum pe un podium de concert ca solistă, ca o celebritate !... Şi nu aici, la poliţie !

— Iertaţi-mă, nu înţeleg, a spus comisarul, scuzîndu-se.

— Sînt violonistă, i-am explicat. Iar o violonistă cu vencle tăiate e ca şi cînd ai pune un ofticos să cînte la trompetă.

— Un accident... Sau...

— Orice poate fi. Şi mai ales un act de luciditate, am spus şi l-am întrebat, aducîndu-mi aminte : Ce înseamnă că am lăsat impresiuni peste tot ?

— Aţi fost ieri la vila lui Meran, din Rugenparkstrasse... Cît timp aţi rămas acolo şi ce-aţi făcut ?

Nu ştiam ce să spun, o panică teribilă a pus stăpînire pe mine şi am repetat întrebarea pentru a cîştiga timp :

— Cît timp am rămas acolo ? N-aş putea spune exact... Cîteva ore.

— Singură ?

— Categoric ! Am fost tot timpul singură !

— Singură, cîteva ore, într-o vilă pustie şi încă pe întuneric ? s-a mirat comisarul.

— Am stat pe canapeaua din hol şi m-am gîndit la toate cîte mi se întîmplaseră.

— Cam bizar !... Aveaţi o cameră la hotel *Krone*, puteaţi să vă gîndiţi acolo...

— Am fost sigură că Meran trăieşte, iar cadavrul aparţine altcuiva... Faptul că nu l-am găsit acasă m-a zdruncinat foarte mult.

— Dar dumneavoastră ştiaţi că lipseşte !...

— Nu-i adevărat, nu ştiam ! am protestat.

— Cum nu ? ! V-a spus Erich, băiatul domnului Dross ! Pe care l-aţi întîlnit cu bicicleta pe stradă ! L-aţi descusut, aţi aflat tot ceea ce doreaţi să ştiţi... Mi-aţi imputat că nu încercăm să stabilim unele lucruri care să ducă la descoperirea celui care l-a omorît pe Meran... V-aţi întîlnit cu Erich pe stradă cînd afară era încă lumină... Aţi luat apoi o cameră la hotel *Krone*... Cu ce scop v-aţi întors la vilă după lăsarea întunericului ?

— V-am mai spus : m-a izbit identitatea de-a dreptul neverosimilă a vilei lui Meran, de-aici, din Interlaken, cu

aceea a domnului Krebs din Zürich și am vrut să constat dacă lucrurile merg atît de departe încît holul vilei lui Meran are și el pereții tapetați cu timbre.

— Și după ce v-ați convins că da, pereții sînt tapetați în întregime cu timbre, ce-ați făcut ?

— Ce-am făcut ?

— Da. ce-ați făcut cîteva ore în vilă ? Pentru că la hotel v-ați întors abia după miezul nopții !

— Am stat pe canapeaua din hol, copleșită de identitatea celor două vile...

— Domnișoară, m-a întrerupt roșcovanul, se întîmplă uneori că noi aflăm unele lucruri înainte de-a le descoperi cu adevărat, să știm înainte de-a cunoaște...

— Dar o asemenea idee ca asta cu timbrele este greu să se nască în mintea a doi oameni !

Comisarul a intervenit cu un gest brusc, prin care a vrut să arate că își pierduse răbdarea, a spus : „Bine, ce-ați făcut în vilă o să lămurim mai tîrziu, să ne întoarcem la cadavrul lui Meran“, și din clipa aceea lovituri teribile, de nesuportat, s-au abătut asupra mea ca o ploaie de foc. ca o ploaie de pietre în flăcări și am avut impresia că mi se aprind nu numai hainele, dar și părul din cap.

— Cred că vă aduceți aminte, deschizînd portbagajul Rolls-ului, am găsit lîngă cadavru o foarfecă. Ați privit-o întîi stupefiată, apoi fața dumneavoastră a căpătat o expresie de teroare. Mi-am zis că gluma mea a fost complet deplasată, o glumă stupidă, de-a dreptul idioată. Dar nu, gluma mea n-a fost departe de adevăr.

— Ce vreți să spuneți ? l-am întrebat.

Arătam probabil atît de speriată, încît comisarul m-a rugat să mă liniștesc. Doamne, viziunea acelei foarfece m-a urmărit obsedant, mă gîndisem tot timpul cu groază ce-ar putea să semnifice ea acolo, în portbagaj, lîngă cadavru, și dacă nu mă putusem concentra în suficientă măsură pentru a răspunde la întrebările comisarului, dacă n-am avut de multe ori un răspuns la întrebările lui, abia acum îmi dau seama, aceasta s-a datorat blestematei de foarfece ! „Sau poate numelui de Gretti King ?“ m-am întrebat eu deodată.

— Eu vă expun fapte... Sînt obligat... Funcția mea mă obligă... a spus comisarul, parcă scuzîndu-se. În portbagaj s-au găsit așchii de unghii... Ei bine, ca și cînd cineva ar fi făcut acolo manichiura lui Meran. Specialiștii noștri au stabilit că este într-adevăr așa.

Aici comisarul s-a oprit, de parcă i-ar fi fost teamă să continue, i-a oferit roșcovanului o țigară și a schimbat o privire cu acesta, și-a aprins și el una, s-a uitat cercetător la mine și din nou am avut senzația că privirile sale au capacități tactile, că ochii lui îmi palpează fiecare părticică a pielii.

Așteptam înlemnită de spaimă să-mi spună că foarfeca îmi aparține, dar ceea ce a urmat m-a înfiorat atît de puternic, încît am rămas un timp nemișcată și eu m-am întrebat dacă nu paralizasem cumva.

— Domnișoară s-a hotărît în cele din urmă comisarul să vorbească, analiza de laborator a demonstrat că particulele rămase între dințișorii pilei dumneavoastră de manichiură provin de la unghiile lui Meran. Dumneavoastră sînteți aceea care i-ați tăiat unghiile acolo, în portbagaj, căci impresiunile digitale de pe mînerul nichelat al pilei de manichiură vă aparțin !

Dactilografa mi-a adus un pahar cu apă, abia tîrziu am văzut-o stînd lîngă mine și întinzîndu-mi paharul, comisarul spusese ceva în genul că nu înțelege de ce am făcut una ca asta, totul plutea ca într-o ceață lăptoasă, și dactilografa, și paharul cu apă, și cuvintele comisarului, și roșcovanul examinîndu-mă cu atenție, și mai ales eu mă vedeam aievea ținînd un deget țeapăn de la mîna lui Meran, a cărui unghie o pileam cu mișcări îndemînatice de manichiuristă. Și deodată mi-am dat seama de unde cunoșteam carpeta de pluș în care fusese înfășurat cadavrul lui Meran. Dumnezeule ! Dar era carpeta de lîngă sofaua pe care stătusem culcată o oră sau două după ce fusese omorît copilul lui Victor ! Desenul ei, reprezentînd un harem cu tinere dansatoare, îmi brutalizase privirile și eu rămăsesem cît se poate de surprinsă de-a fi găsit în casa unui medic, a unui intelectual adică, atîrnat pe perete, un lucru de-un atît de prost gust, o producție asemănătoare cu picturile acelea pe care le întîlnești de obicei pe la bîlciuri.

Am băut în cele din urmă apa și, întinzînd paharul în direcția comisarului, l-am rugat să-mi toarne puțin *whisky*.

Alcoolul mi-a pus sîngele în mișcare și parcă mi-a dat curaj.

— Mai doriți ? m-a întrebat comisarul, zîmbindu-mi binevoitor.

— Vă mulțumesc, am spus și am făcut un semn din cap în sens că da, aș mai dori puțin *whisky*.

În timp ce duceam paharul la gură, comisarul a scos din birou o coală de hîrtie pe care a reținut-o în fața ochilor, ca și cînd i-ar fi fost teamă să mi-o întindă, și eu am înghețat de spaimă : spatele îngroșat al hîrtiei arăta că pe ea era lipită o alta, de dimensiuni mai reduse și cu o liniatură ce-mi era cunoscută.

— O să vă citesc o telegramă... a spus deodată comisarul și s-a uitat la mine să vadă cum reacționez.

Nu știu ce a putut citi pe fața mea, știu doar că eram împietrită de groază, nici să respir nu puteam, zadarnic încercasem a-l împiedica pe comisar să ajungă la numele de Gretti King, el tot ajunsese la el, iar numele acesta ascundea pentru mine cel mai groaznic pericol din lume, un pericol de neînlăturat.

— ...Și poate că textul ei, a continuat comisarul, o să vă amintească și cum a ajuns cadavrul lui Meran în portbagajul Rolls-ului. Telegrama e adresată domnului Arthur Meran, Rugenparkstrasse 47, Interlaken, și iată conținutul ei : „N-a fost nimic între mine și doctor, ai milă, întoarce-te, sînt în stare de orice. Te iubesc, Gretti". Telegrama a fost expediată din Zürich și transmisă de la telefonul dumneavoastră 52052. Poftiți ! a încheiat comisarul, întinzîndu-mi hîrtia.

Formularul telegramei era reconstituit din zecile de bucățele pe care le aruncasem în prăpastia aceea de pe drumul spre Lauterbrunnen, doar colțul din stînga lipsea, iar el fusese alb, nu prezenta nici o importanță.

— Nu știu ce-i cu telegrama asta ! am zis, clătinînd energic din cap. Nu eu i-am transmis-o lui Meran. Și am adăugat, cu toate că știam ce avea să urmeze : Eu nici nu l-am cunoscut pe acest om. Nu l-am văzut nici măcar o singură dată în viață !

Comisarul n-a spus nimic, a scos calm din același sertar fotografia nudului meu, reconstituită și ea aproape în întregime, și mi-a pus-o în față, împreună cu cîteva bucățele din rama aceea.

— Că în fotografia asta sînteți dumneavoastră, nu mai puteți nega însă ! Și comisarul a continuat după o pauză : Pe unul din pereții dormitorului lui Meran, chiar lîngă oglindă, se găsește o urmă, ca și cînd acolo ar fi fost agățat un tablou. Și nu numai urma a rămas, ci și clema de care a fost agățată rama. Dimensiunile acestei fotografii se încadrează perfect în acel dreptunghi !

— Eu n-am pozat nimănui așa... dezbrăcată... Și n-am dat nimănui o asemenea poză... Totul, și telegrama, și cheile de contact, și fotografia, și rama, și cadavrul fac parte din complot ! am spus cu voce excedată, aproape țipînd.

Comisarul a luat fotografia și a citit cu voce egală cele scrise în colțul de jos :

— „Ție, Arthur, pentru totdeauna a ta, Gretti".

— Este un fals ! m-am apărat. Un fals prin care se urmărește distrugerea mea ! Iar dumneavoastră, în loc să mă apărați de acest nume, mă înfundați tot mai rău. V-am spus : eu nu l-am cunoscut pe Meran. Nu l-am văzut nici măcar o singură dată în viață !

— Un moment ! m-a oprit comisarul și, după ce a aruncat o privire asupra unei hîrtii aflate pe birou, a format un număr de telefon cu prefix.

În scurt timp i-a răspuns o voce bărbătească care a răzbătut pînă la mine : „*König Hotel*, recepția ! Poftiți !" „Sînt comisarul Winder, de la poliția din Interlaken. În ziua de 21 a lunii, așa cum mi-ați comunicat, ați avut un pasager cu numele de Arthur Meran. Vă rog să repetați cu cine a locuit în cameră !" Comisarul a tăcut și a îndreptat receptorul în direcția mea. „Cu domnișoara Gretti King, a răspuns recepționerul. Cîteva zile mai tîrziu, domnișoara King s-a oprit din nou la noi, dar de data aceasta a fost singură."

Comisarul i-a mulțumit și a format din nou un număr cu prefix. I-a răspuns tînăra de la recepția motelului *Croix d'Or* din Neuchâtel, nu mi-a fost greu să-i recunosc vocea. Și aceasta i-a spus comisarului, ca pe o lecție bine

învățată, că pe data de 22 domnul Arthur Meran a fost însoțit de domnișoara Gretti King. „Au dormit o singură noapte, a zis ea. Dimineața au plecat la Berna, dar domnișoara King a spus că se va reîntoarce și a cerut să i se păstreze camera. Nu s-a reîntors, iar cînd a revenit peste cîteva zile, s-a prefăcut mirată văzînd că i-am trecut pe nota de plată cele două zile anterioare : o zi efectiv dormită cu domnul Meran și o zi în care camera a rămas neocupată, fiind reținută de dumneaei. Și chiar a plîns, spunînd că nu-și amintește. Noi nu dorim discuții cu clienții, a continuat recepționera. *Croix d'Or* este unul din cele mai bune moteluri din Elveția, numele său a devenit o garanție în toată Europa, și domnul Lampe, proprietarul motelului, a expediat chiar azi domnișoarei Gretti King, pe adresa dumneaei din Zürich, contravaloarea celor două nopți."

Eram copleșită de tot ce auzisem, acum știam de ce îmi dispăruse din poșetă nota de plată de la motelul *Croix d'Or* : cum era și normal, fusese făcută pe numele meu, pe numele meu de Irina Băicuș. Înscenarea se completa, se implinea, se rotunjea... „Dumnezeule, mi-am spus, dar eu trebuie să mă apăr ! Să mă apăr cît mai am încă puteri !..."

— Nu este adevărat ! am strigat. Au fost falsificate registrele ! Și la *Croix d'Or*, și la *König Hotel*. Ca să fie același nume cu cel de pe telegrama adresată lui Meran ! De ce nu m-apărați, domnule Winder ? La *Mon-Repos* nu se pretinde c-am locuit cu Meran și-n consecință nici numele de Gretti King nu mai apare !

— Nu-nțeleg, a făcut comisarul, scuturînd din cap. Apoi m-a fixat o clipă cu privirea, a ridicat receptorul și a format un număr de telefon. I-a răspuns o voce feminină : „Hotel *Mon-Repos*, recepția". Comisarul și-a declinat calitatea și a întrebat pe ce nume au fost reținute de la telefonul 52052 din Zürich un bilet de concert și o cameră pentru sîmbătă noaptea. „Un moment, să mă uit în registru, a spus funcționara și a revenit în scurt timp : Pe numele de Gretti King. Persoana a dormit o singură noapte la noi."

Am vrut să țip, să mă ridic și să țip, dar n-am reușit să articulez nici un sunet măcar și nici să mă mișc n-am putut, dominată deodată de senzația că devenisem lichidă și dintr-o clipă în alta o să mă vărs pe podea, iar de acolo o să mă scurg de-a lungul peretelui, undeva la canal.

— Dar ăsta nu-i numele meu, am spus în cele din urmă, șoptit și cu teamă, pe deplin conștientă că în zadar încercam să mă apăr.

— Nu-i numele dumneavoastră ? a întrebat mirat comisarul. Atunci pașaportul ăsta al cui e ? Și scoțînd dintr-un sertar pașaportul, mi l-a întins peste masă.

Era pașaportul meu. L-am deschis și nu mi-a venit să cred ochilor : în loc de Irina Băicuș scria Gretti King. Da, era pașaportul meu, faptul acesta nu putea fi pus la îndoială, îmi erau doar atît de familiare semnele lui, semnele lui particulare, ca să zic așa. Viza canadiană fusese aplicată cu o ștampilă încărcată cu tuș, se imprimase și pe pagina de vizavi... Și-apoi fotografia aceasta n-avusese nimeni de unde s-o ia. Mă fotografiasem cînd depusesem formele de pașaport pentru concursul de la Montreal... Fusese o fotografie în plus și eu o lăsasem mamei ca fiind cea mai recentă... Și din nou am citit numele trecut în pașaport, articulînd prin mișcarea buzelor fiecare literă în parte : G-r-e-t-t-i K-i-n-g. Era o imposibilitate. Și totuși un fapt real. O realitate brutală și în același timp monstruoasă !

— Ce se-ntîmplă, vi-e rău ? l-am auzit pe comisar întrebîndu-mă cu îngrijorare în glas.

Devenisem acum o masă amorfă, carnea, oasele, creierul, hainele erau un tot nedefinit și neorganizat...

— Vreau să dau un telefon, am spus. Asta e tot.

Comisarul mi-a pus la îndemînă aparatul telefonic și eu am format numărul de la biroul lui Albert.

— Irina la telefon, am spus cînd i-am auzit vocea.

— Care Irina ? a întrebat Albert cu voce nesigură și m-a luat la rost : Gretti, iar ai băut ? De unde vorbești ?

— Îmi recunoști vocea și spui că sînt Gretti ?... Gretti, și nu Irina ? !... Gretti și mai cum ?

— Doamne, ești din nou beată ! Ce-i cu tine ? Ce s-a-ntîmplat ? De ce nu te-ntorci odată la Zürich ?

— Hai, Albert, spune : Gretti și mai cum ? am insistat. Te rog foarte mult, Albert, spune !

— Dacă ții cu tot dinadinsul... Gretti King. Și-acum te rog să-mi explici...

Nu l-am mai ascultat și am pus receptorul în furcă. Doamne, eram anulată ! Potențial și efectiv anulată. Dizolvată în neant... Și totuși existase o entitate cu numele de Irina Băicuș... Da, acesta fusese numele meu : Irina Băicuș. Curios, repetîndu-l, el mi-a sunat străin... „De fapt, mi-am spus, la ce-mi mai trebuia el ? ! Nu mă mai lega nimic de numele ăsta, ce să mai fac eu cu el ? !...“

— Și ca să încheiem, a rupt comisarul tăcerea, iată și arma crimei, și a scos din sertarul din mijloc al biroului un carton pe care se afla pistolul găsit de Wic în cutia de bord a Rolls-ului. Aceasta este arma cu care a fost împușcat Meran. Iar pe ea se găsesc impresiunile dumneavoastră digitale !

— Nu este adevărat ! am strigat cu ultimele puteri. Așa ceva este imposibil ! Cum de-au apărut impresiunile mele, cînd eu am șters de cîteva ori cu batista pistolul înainte de a-l arunca în prăpastie ? !

— Iertați-mă, m-am folosit de-o stratagemă. Pistolul e într-adevăr *curat*. Mărturisirea dumneavoastră însă...

— Mărturisirea mea, l-am întrerupt, se referă la pistolul pe care l-am aruncat în prăpastie ! Ar fi trebuit să se vadă cum s-a izbit de stînci. Era o prăpastie enormă...

— Nu știu unde l-ați aruncat sau nu, nu sîntem noi aceia care am descoperit telegrama, fotografia, pistolul... Ni le-a trimis un anonim. Probabil complicele dumneavoastră... Într-un colet poștal...

— Într-un colet poștal ? am întrebat fără să vreau, cuprinsă de groază și, deodată, am avut o clipă de luciditate, exact cum se întîmplă cu aparatul de fotografiat, cînd perdeaua neagră, obturatoare, se ridică și coboară în spatele obiectivului, lăsînd să pătrundă înăuntru lumina.

— Este adevăratul vinovat ! am strigat. El este adevăratul vinovat : expeditorul coletului !

— Dumneavoastră știți desigur mai bine !... a făcut comisarul, accentuînd zîmbetul său de superioritate ironică. În colet am găsit și această hîrtiuță, semnată cu un

pseudonim. Poate recunoaşteţi semnătura... Sau semnificaţia pseudonimului de *Mutti*... şi mi-a întins un colţişor îngălbenit de hîrtie, rupt dintr-un ziar.

Era semnătura mamei, i-am recunoscut imediat scrisul. În afară de semnătură însă, nimic altceva. Şi ar fi putut scrie : „Pentru Gretti cea dragă“ sau „Scumpei şi iubitei mele Gretti“... Numai ea mă anulase, numai ea, mama, mă dizolvase în neant...

Şi am simţit deodată o dureroasă, o desperată nevoie de a mă întoarce acasă.

XVI

Mă aflam a treia zi la Zürich, însă o ploaie dementă, ca într-un diluviu, mă ţinea captiv în camera de hotel şi norii, coborîţi parcă definitiv deasupra oraşului, ca şi cînd ar fi vrut să-l strivească, îmi spuneau că acesta nu-i decît începutul.

Era un sfîrşit de octombrie, la Bucureşti fusese cald şi frumos, editura din Zürich mă invitase pentru cîteva zile şi eu luasem cu mine un fel de balonseide care era bun de fason, dar în nici un caz pentru ploaie. Pur şi simplu îmi venea să turbez de ciudă, în oraş erau o mulţime de lucruri de văzut.

Riscam mici ieşiri şi mă întorceam murat. Pantalonii mi se făcuseră ca nişte burlane ; uscat lîngă calorifer, pe spătarul scaunului, sacoul arăta cam în genul celor vîndute la supermagazinul din Perieţii din Vale. Am hotărît să rămîn toată după-amiaza în hotel, să dau costumul la călcat, iar seara să-l ascult pe Arthur Rubinstein. Marele pianist cîntase la Bucureşti, însă tocmai atunci lipsisem din ţară, mi se oferea, la Zürich, un prilej poate unic de a-l asculta. Bineînţeles, la „un bilet în plus“ şi mai ales la unul cu un preţ care mi-ar fi fost accesibil. Sala de concerte era la doi paşi de hotel, mă interesasem la casă, iar acolo mi se spusese că toate biletele se vînduseră de două săptămîni şi ceva.

Seara, cu o jumătate de oră înainte de concert, m-am instalat sub o cornișă la colțul străzii și norocul mi-a surîs în scurt timp : mi s-a oferit un bilet la balcon. Tînărul care mi-a vîndut biletul s-a vădit a fi însă foarte vorbăreț și el a ținut să-mi explice că prietena sa făcuse o criză de apendicită și fusese internată în spital pentru a fi operată, că același lucru i se întîmplase și lui cînd avea doisprezece ani, criza se declanșase în timpul unui meci de volei...

N-am scăpat de el nici la intrare și nici la garderobă. Ocupîndu-ne locurile în penultimul rînd al balconului, a început a-mi face confidențe picante despre Martha, cum o chema pe prietena lui, fiind cît se poate de sigur că pentru mine era foarte important de știut în ce situație anume avusese ea criza. Și asta n-ar fi fost nimic, dacă nu aș fi avut ghinionul să stau lîngă o hippy — altfel o fată cu trăsături frumoase și chiar de o anumită distincție — care exala un miros bun de trezit bețivii cu el. Îmi strîmbase și nasul, și gura, o găleată de amoniac ar fi mirosit mai plăcut.

În timpul pauzei m-am decis să nu mai revin la balcon. Reperasem chiar în primul rînd, la parter, trei locuri libere, partea a doua a programului prevedea Debussy și Ravel, voiam să fiu cît mai aproape de Rubinstein, și eu învățasem în anii studenției cum trebuie procedat în asemenea cazuri. Am întîrziat special în foaier, pînă a intrat toată lumea în sală ; constatînd de după draperia ușii că cele trei locuri rămăseseră neocupate, am adoptat un aer grăbit, am pus pe buze un surîs care ar fi vrut să spună „Iertați-mă pentru întîrziere, m-au reținut treburi cît se poate de importante“ și am intrat cu pași siguri în sală. Nu sînt deloc convins că am reușit să induc pe cineva în eroare, pe lîngă zîmbet mi-ar fi trebuit și un smoching. Chiar și fără garoafă albă, cum purtau la butonieră toți bărbații din jur. Mie însă puțin îmi păsa, nu mă cunoștea nimeni la Zürich.

Aveam să constat că mă înșelasem. În scurt timp, membrii orchestrei și-au ocupat locurile și am recunoscut-o cu surprindere, în rîndul *primelor viori*, pe Irina Băicuș. Nu m-a remarcat. Cînta ca de obicei, transfigurată, ochii ei dilatați nu vedeau decît muzica. O știusem în

Statele Unite, i se oferise acolo un contract și, cum aveam cîteva cunoștințe comune în țară, am așteptat-o pe coridorul de la „ieșirea artiștilor", pentru că afară, din cauza ploii, era imposibil de stat.

S-a bucurat foarte mult cînd m-a văzut și chiar m-a sărutat pe obraz, în acest elan al ei, cu toate că nu fusesem în relații atît de amicale. Evident, mi-a făcut plăcere.

— Să mergem, m-a chemat ea. Chiar alături e o bodegă foarte curățică... Haideți !

A deschis umbrela, m-a luat de mînă și am pornit amîndoi în fugă pe stradă. Bodega era micuță și intimă, Irina mi-a zis că proprietarul localului este italian din Genova, a comandat cîte o *pizza* genoveză și o sticlă de vin roșu, denumind o regiune viticolă, apoi m-a întrebat dacă am mai fost în Elveția. I-am spus că nu, este prima oară, dar că editura din Zürich m-a invitat din nou, în primăvară, și, cum de data aceasta va fi vorba de trei săptămîni, voi veni cu mașina.

Un timp, discuția noastră s-a învîrtit în jurul acestui subiect, mai bine zis Irina mi-a făcut o serie de recomandări asupra celor ce, din punct de vedere turistic, trebuie văzute în primul rînd în Elveția, mi-a punctat cîteva trasee, și, din cuvintele ei, mi-am dat seama că era încîntată de țară. S-a referit apoi la cîteva orașe, buna dispoziție continua să rămînă dominantă în atitudinea Irinei, în același timp însă umbrele care treceau peste privirile ei arătau că niște gînduri începuseră s-o preocupe cu insistență. Bănuiam despre ce este vorba, ar fi fost însă nedelicat din partea mea să abordez subiectul în cauză și am așteptat s-o facă ea.

— Pe Sanda ați mai văzut-o ? Dar Mioara ? Mioara ce face ? Am fost prietenă foarte bună cu ea.

I-am povestit ce știam despre fiecare din ele, am vorbit apoi despre alte cunoștințe comune și am văzut că ezită să se refere la Victor. Ca și cînd mi-ar fi citit gîndurile, m-a întrebat brusc și cu voce spartă, de parcă n-ar fi fost a ei :

— De Victor ce știți ? I-a făcut Luiza copil ?

— S-au despărțit, am spus. Mariajul lor n-a durat nici un an. N-a mers. Victor e în București acum... In-

giner-şef al unei uzine, construită abia anul trecut... Mi-a zis că a încercat, dar n-a mers. Evident, Luiza şi-a dat şi ea seama, şi ei au divorţat de comun acord.

Irina n-a zis nimic, se uita tăcută la mine, ca şi cînd ar fi aşteptat să continui.

— M-am întîlnit cu Victor, să fie poate o lună... Dactilografa care îmi bate la maşină stă în Drumul Taberei, cînd am coborît din bloc l-am văzut la parcare întinzînd prelata peste maşină. Locuieşte chiar în blocul vecin. M-a invitat la el să bem ceva... Şi după un timp discuţia a alunecat spre dumneavoastră. Aceasta şi fusese, cred, motivul invitaţiei lui : simţea nevoia să discute cu cineva despre cele întîmplate şi cum eu ştiam unele lucruri...

— Ce v-a spus ? m-a întrebat Irina, cu un tremur uşor în voce.

— Nimic anume... am zis, neştiind dacă să intru în amănunte sau nu. Mi-a povestit cum aţi venit la el după ce-aţi pierdut copilul, cum i-aţi spus că-l aşteptaţi pe platforma dintre etaje ca el să vă cheme... că, în clipa în care coboraţi scările pentru a-l aştepta acolo, el s-a încuiat în baie şi a aruncat cheia pe fereastră...

— Asta n-am ştiut ! a spus ea, clătinînd energic din cap, de parcă ar fi încercat să se disculpe. A aruncat cheia pe fereastră ? Abia acu' aflu ! Şi a adăugat după o pauză : Da, nativii din *Berbec* rareori dau înapoi... Ceva în genul cheii aruncate pe fereastră a fost probabil şi plecarea cu Luiza la mare... Cheia... Cheia... O cheie aruncată pe fereastră... Cheia... O cheie a începutului... Sau mai curînd a sfîrşitului. O cheie, de fapt, a destinului. De la această cheie a şi pornit totul... Şi aici este marea mea vină... a spus Irina încet, ca şi cînd ar fi gîndit cu glas tare, şi, brusc, s-a înveselit nefiresc şi m-a întrebat, zîmbind cu bucurie străină : Cum ne-am cunoscut în tren nu v-a zis ?

— Ba da, şi mi-a arătat şi cele două bilete. Al dumneavoastră şi al lui. Erau prinse în golul unui pătrat al bibliotecii, unde se pun de obicei diverse bibelouri. Şi tot acolo — o codiţă presată de ceapă verde, iar deasupra, aşezat în triunghi, ca un ştergar, un fular de mohair cu o gaură arsă la mijloc. Or fi avînd fiecare semnificaţiile lor...

N-am mai continuat, ultimele cuvinte o tulburaseră profund pe Irina, și ea, pentru a disimula, începuse să-și facă de lucru cu *pizza* care rămăsese neatinsă în farfurie. Atunci am întrebat-o, ca și cînd mi-aș fi adus deodată aminte, de ce-a plecat din Statele Unite.

Întrebarea îmi stătuse tot timpul pe buze ; mă intrigase faptul de a fi găsit-o la Zürich. S-a uitat la mine o clipă și prin fața ochilor i-au alunecat parcă material niște gînduri.

— În viață te poți aștepta la orice surpriză... a spus ea cu o anumită tristețe în voce și a continuat după o pauză, ca și cînd ar fi rememorat : Patinam într-o după-amiază... La început m-am dus pentru mișcare... Patinoarul era la zece minute de casă. Apoi mi-a plăcut din ce în ce mai mult, o oră-două de patinaj mă deconectau fantastic. Gheața era cam tăiată, m-am retras la o margine, am vrut să fac o *norvegiană,* însă m-am împiedicat într-un riz și-am căzut, întinzîndu-mă cît eram de lungă. Un băiat de vreo șaisprezece ani venea lansat foarte puternic, nu m-a mai putut evita și a intrat în mîna mea cu lama patinei lui de hochei. Și încă în mîna stîngă. Băiatul n-avea nici o vină... M-au transportat la spital, mi-au fost cusute venele... Și m-am ales cu cicatricea asta urîtă, cicatricea asta ca un capăt de sfoară ! a spus arătîndu-mi încheietura mîinii stîngi. Și dacă ar fi numai ea... a încheiat Irina oftînd.

— Care cicatrice ? am întrebat surprins. Pielea era perfect netedă, n-avea nici o cicatrice acolo. De cînd ne așezasem la masă, ținuse aproape tot timpul mîna stîngă în jos, ferind-o parcă de privirile mele, dar nu dădusem faptului nici o importanță. Cîntase cîteva ore...

A continuat ca și cînd n-ar fi auzit întrebarea mea :

— Din cauza ei port ceasul-brățară... Ca s-o mascheze. Știți cum e lumea... S-ar putea crede c-am încercat...

— Domnișoară Irina, am intervenit, despre ce fel de cicatrice vorbiți ? Unde-i ? La mînă n-o aveți ! Acolo-i doar ceasul !...

M-a privit gînditoare, de parcă ar fi încercat să înțeleagă cele spuse de mine.

Zîmbindu-i amical, i-am luat mîna cu delicateţe şi am trecut încet degetele peste locul unde spusese că ar fi cicatricea.

— Uitaţi-vă, am îndemnat-o, dar nu există nici o cicatrice aici !

A coborît încet şi cu teamă privirea asupra mîinii şi a izbucnit deodată în plîns.

Proprietarul localului a observat scena, i-a adus un pahar cu apă şi ea s-a calmat.

— Domnişoară Irina, am spus, iau un taxi şi vă conduc pînă acasă...

— Nu-nu ! Nu, acasă nu ! a refuzat ea categoric, subliniind cuvintele printr-o mişcare energică a capului. Şi a spus, ca şi cînd ar fi luat o hotărîre : Trebuie să verific ceva ! Mă-nsoţiţi ? Vă rog foarte mult ! Vă rog !... aproape că m-a implorat ea.

— Sigur... Vă-nsoţesc, cum să nu ?!

Ploaia se mai potolise un pic, am oprit un taxi şi Irina i-a dat şoferului adresa :

— *Margrithstrasse*, 7. Este în *Zähringert*, a precizat ea.

Am mers tot drumul tăcuţi ; oprindu-se la destinaţie, Irina i-a cerut şoferului să aştepte şi, coborînd din maşină, s-a uitat cercetător de-a lungul străzii.

— Ce căutaţi ? am întrebat-o.

— Doamne, dar aici trebuia să fi fost un garaj... a zis şi m-a chemat după ea.

Am urmat-o în curtea casei, o vilă veche şi cam ponosită, cu tencuiala căzută ici-colo, şi am văzut-o pe Irina aruncînd priviri neîncrezătoare în jur. Cînd am ajuns la intrare, a spus pe un ton iritat : „Imposibil !“ Apoi a sunat şi a pipăit cu ambele mîini tăbliile uşii. N-am înţeles gestul, becul din stradă arunca o lumină destul de puternică, se vedea destul de clar desenul făcut de crăpăturile vopselei.

— Bine, dar unde sînt capetele de buldogi ? a zis ea mirată şi în aceeaşi clipă în spatele uşii s-a auzit o voce feminină întrebînd scurt :

— Cine-i ?

— Sînteţi amabilă, aici locuieşte familia Krebs ? Familia Ervis Krebs ? s-a interesat cu nerăbdare Irina.

— Irina, tu ești ? a întrebat vocea și ușa s-a deschis, lăsînd să apară o doamnă înaltă și slabă. în jur de cincizeci de ani. S-a întîmplat ceva ? a făcut ea speriată.

— Vai, doamnă Traube, mă iertați... Nici eu... a început să se bîlbîie încurcată Irina. Mă iertați... Nu-mi... Știți, trebuia să vă aduc cartea... O să vă explic mîine la repetiție... Să nu fiți supărată pe mine : mîine vă aduc negreșit cartea ! Noapte bună ! Mă iertați încă o dată, și m-a luat de mînă, grăbindu-mă spre taxi.

Am condus-o acasă și în noaptea aceea am auzit o poveste cît se poate de stranie. Cînd am ajuns la hotel, era aproape să se lumineze de ziuă, nu mai avea sens să mă culc. Am făcut un duș, am băut o porție dublă de *nes* și după trei sferturi de oră eram în autobuzul ce trebuia să mă lase la Gara din Sud.

De la Zürich la Interlaken distanța este exact cea de la București la Sinaia și recepționerul îmi spusese că aveam o mulțime de trenuri, mai ales dimineața. Așa și era și peste puțin timp redescopeream plăcerea călătoriei cu trenul ; la Zürich sosisem cu avionul, iar în țară mă deplasez peste tot cu mașina, pentru că volanul mă deconectează teribil.

Știam că în gara din Interlaken voi găsi o instalație ghid a străzilor și a mijloacelor de transport în comun care te pot duce la adresa dorită, auzisem tot felul de lucruri despre instalațiile acelea electronice, unele mai ingenioase decît altele, dar cea în fața căreia mă oprisem mi s-a părut prea complicată.

M-am adresat după ajutor și am constatat că apăsasem corect pe butoane, atît doar că Rugenparkstrasse nu se găsea cartelată în „memoria" ghidului. Am întrebat șoferii de taxiuri, dar nici ei nu auziseră de Rugenparkstrasse. Singura soluție era să mă duc la poliție.

Oamenii s-au arătat amabili, mi-au spus că n-au avut nici un caz cu un Rolls-Royce în ultima vreme, apoi, informîndu-se, că în oraș sînt într-adevăr cîțiva Merani, dar nici unul din ei nu-i Arthur și, bineînțeles, mi-au confirmat că nu există o Rugenparkstrasse la Interlaken.

Orașul este foarte cochet, iar cele două lacuri la coada cărora este așezat îi dau un pitoresc aparte, lacustru, și cu

toate că întîlnirea pe care o stabilisem cu Irina urma să aibă loc abia seara, la şapte, cînd ea avea să iasă de la repetiţie, o îngrijorare secretă m-a făcut să mă întorc la Zürich cu primul tren.

Am sunat-o din camera de hotel, dar nu mi-a răspuns, şi atunci m-am hotărît brusc şi am cerut centralistei să-mi dea recepţia motelului *Croix d'Or* din Neuchâtel. Ştiam, hotelierii sînt de obicei cît se poate de discreţi şi, mai ales, nu sînt dispuşi să furnizeze la telefon informaţii despre clienţii lor, îmi spusesem însă că o încercare nu strică totuşi să fac.

După cîteva minute aveam legătura, la celălalt capăt al firului am auzit o voce tînără de bărbat.

— Fiţi amabil, am început mieros, am fost rugat de domnişoara Irina Băicuş, din Zürich, să lămuresc o neînţelegere... Se pare că ea într-adevăr a greşit... şi eu v-aş fi îndatorat dacă mi-aţi spune ce trebuie să fac.

— Irina *Baicusi*... Da, parcă numele mi-e cunoscut. Un moment şi vă spun.

S-a auzit lovindu-se receptorul de ghişeul recepţiei şi tînărul a întîrziat un minut sau două cel mult şi a revenit informîndu-mă :

— Domnişoara *Baicusi* s-a oprit în august pentru o noapte la noi şi a uitat un pulover în cameră. Un pulover galben-pai... Îl avem în camera de bagaje. V-am fi recunoscători dacă aţi trece să-l ridicaţi.

— Da-da, am promis şi m-am grăbit să continui : Fiţi bun, un amănunt dacă vreţi : lîngă numele de Irina Băicuş nu este trecut cumva şi un altul ? Gretti King ? nu m-am putut eu abţine să nu întreb, cu toate că eram conştient că spuneam o prostie.

Mi-a răspuns că nu. În registru figurează doar un singur nume, cel de Irina *Baicusi*. Am mulţumit tînărului de la recepţia motelului şi am telefonat din nou Irinei acasă. Nici de data aceasta n-a răspuns nimeni.

Noaptea nedormită impunea o oră-două de somn, dar cum ploaia încetase aproape, iar eu văzusem foarte puţine lucruri la Zürich, mi-am zis să profit de ceea ce părea a fi doar o pauză a diluviului care mă ţinuse mai tot timpul captiv în hotel.

Auzisem, și Irina îmi spusese și ea, că la *Musée des Beaux-Arts* se găsesc, în sălile consacrate artei moderne non-figurative, cîteva sculpturi ale lui Brâncuși și că în general muzeul dispune de o mulțime de lucrări reprezentative ale lui Renoir, Toulouse-Lautrec, Picasso, Cézanne, Utrillo, Modigliani, că în sala cu sculpturi romane este expus un impresionant cap al lui Hristos din calcar... Deoarece muzeul putea fi vizitat, așa cum scria în ghidul Zürichului, pînă la ora 17, am preferat să văd întîi orașul.

Un tramvai m-a adus la Gara Centrală, alta decît cea din care plecasem la Interlaken, iar din Piața Gării se deschidea Bahnhofstrasse, cel mai frumos bulevard al orașului, o arteră comercială lungă de peste un kilometru, un fel de Champs-Elysées zürichian, cu magazine și restaurante luxoase și bănci la tot pasul, dintre care clădirea Societății Băncilor Elvețiene se impunea de departe prin opulența ei. Dealtfel, puțin mai încolo am făcut cunoștință cu Bursa din Zürich, despre care mi se spusese la editură că este a doua, după cea din New York, prin cifra ei de afaceri.

În stînga se vedeau înălțîndu-se dominant turlele unor biserici și, bănuind că este vorba de *Grossmünster*, am traversat rîul Limmat, ce desparte Zürichul în două și, împreună cu lacul Zürichsee, dă atîta farmec acestei nu prea mari, dar impresionante aglomerări urbane, impresionantă mai ales prin nota de civilizație cu care te întîlnești la tot pasul. Era într-adevăr vorba de catedrala orașului, cel mai mare edificiu religios în stil roman din Elveția, datînd încă din secolele XII-XIII. În pridvorul principal, în dreapta unui superb portal din bronz, stătea scris că anume din această biserică a început Ulrich Zwingli să predice în 1520 reforma sa *De vero et falsa religione*, prin care considera Biblia ca autoritate supremă, opunînd-o dogmelor și practicilor catolicismului.

Eram în Vechiul oraș, nu prea departe se găseau Biblioteca municipală și Universitatea, în fața căreia se ridica un grup statuar de peste 60 de metri, am traversat apoi Limmatul și m-am întors în Noul oraș, pentru a admira *Rathaus*, ce domină din 1698 malurile rîului, cu o fațadă magnifică prin bogăția ornamentației de influență barocă,

clădire unde în prezent își are sediul Parlamentul cantonal și municipal al Zürichului.

Se făcuse ora patru, aveam timp suficient pentru a ajunge la *Musée des Beaux-Arts*, dar, uitîndu-mă la ceas, mi-am dat în același timp seama că puteam s-o aștept pe Irina în fața Sălii de concerte, căci, așa cum îmi spusese ea, repetiția urma să aibă loc între cinci și șase. O mai sunasem de cîteva ori acasă de la telefoanele publice întîlnite pe drum și faptul că ea nu răspunsese începuse să mă îngrijoreze cît se poate de serios.

Sala de concerte era în imediata apropiere a hotelului meu și eu m-am interesat întîi la recepție dacă nu fusesem cumva căutat. Mi s-a spus că nu, nu întrebase nimeni de mine. Mai erau aproape treizeci și cinci de minute pînă la ora cînd trebuia să înceapă repetiția și, dînd colțul străzii pentru a mă posta lîngă „intrarea artiștilor", am văzut deodată pe zidul casei de vizavi o tăbliță pe care stătea scris „Rugenparkstrasse". Mă dusesem la Interlaken și, cînd colo, o stradă cu acest nume era la doi pași de mine, era chiar strada pe care se găsea Sala de concerte.

După o așteptare de aproape o jumătate de oră, mi-am zis că Irina intrase în clădire înainte de apariția mea și, dîndu-mi seama după graba ultimilor sosiți că repetiția trebuia să înceapă în curînd, am hotărît să întreb.

Coridorul de la intrare m-a scos drept în spatele scenei, membrii orchestrei și începuseră să-și acordeze instrumentele. M-am uitat în direcția *primelor viori*, dar n-am văzut-o pe Irina acolo.

— Pe cine căutați, vă rog, domnule ? m-a întrebat destul de sever un bărbat cu un clarinet în mînă.

— Vă rog să mă scuzați, am spus, am de comunicat ceva urgent domnișoarei Irina Băicuș.

— A, un moment ! a zis omul zîmbindu-mi cu înțelegere, s-a uitat după Irina și, nezărind-o, s-a dus s-o caute.

Urmărindu-l cu privirea, am recunoscut-o pe doamna de la vila unde Irina se interesase azi-noapte de familia Krebs, așteptîndu-se să găsească pe ușa de la intrare sculpturile a două capete de buldogi. În clipa următoare, dirijorul s-a ridicat pe podium, și cel care se dusese după Irina s-a grăbit să se întoarcă la mine.

— Nu știu ce s-a întîmplat, n-a venit azi, mi-a comunicat el în șoaptă și, aplecîndu-se, s-a strecurat spre locul său.

Reținusem adresa Irinei, am întrebat cu ce se poate ajunge pe Wagnerstrasse și, după o jumătate de oră, autobuzul nr. 12 mă depunea la cîțiva metri de blocul ei. Nu știam însă nici numărul de apartament și nici dacă locuiește la etajul cinci sau la șase. Am aflat examinînd lista locatarilor afișată în hol, chiar lîngă intrare, dar în timp ce mă îndreptam spre lift am fost oprit de portăreasă.

Era o brunetă tînără, plăcută vederii, și ea m-a întrebat cu un pronunțat accent italienesc pe cine caut.

— O cunoștință de-a mea, domnișoara Irina Băicuș, am spus.

— Vai, domnule, a făcut portăreasa, împreunînd mîinile a jale, acum cîteva minute a plecat poliția de la ea !

— Dar ce s-a-ntîmplat ? am întrebat cu teamă, presimțind o nenorocire.

— Și-a tăiat venele, domnule. Într-o cameră de hotel. E la spital acum...

— Într-o cameră de hotel ? am spus, nevenindu-mi să cred.

— Da, și-au venit să verifice. Cică s-a-nscris sub alt nume... Au adus cu ei jacheta domnișoarei și m-au întrebat dac-o recunosc. Sigur c-am recunoscut-o. Era jacheta ei roșie, cu guler și manșete albe. Cînd plecase la prînz, era îmbrăcată cu ea. Îi venea foarte bine jacheta, i-am și zis într-o zi. O avea cumpărată din Statele Unite încă. Și comisarul mi-a zis că nu înțelege nimic și că domnișoara *Baicusi*, cu toate că avea pașaportul la ea în poșetă, s-a înscris la hotel sub alt nume, sub numele de Gretti King, zicea. Iar numele îl luase de pe ecusonul casei de modă, cusut pe căptușeala jachetei.

Și mi-a arătat ce scria pe ecusonul acela. E adevărat, așa scria : *Gretti King*.